

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

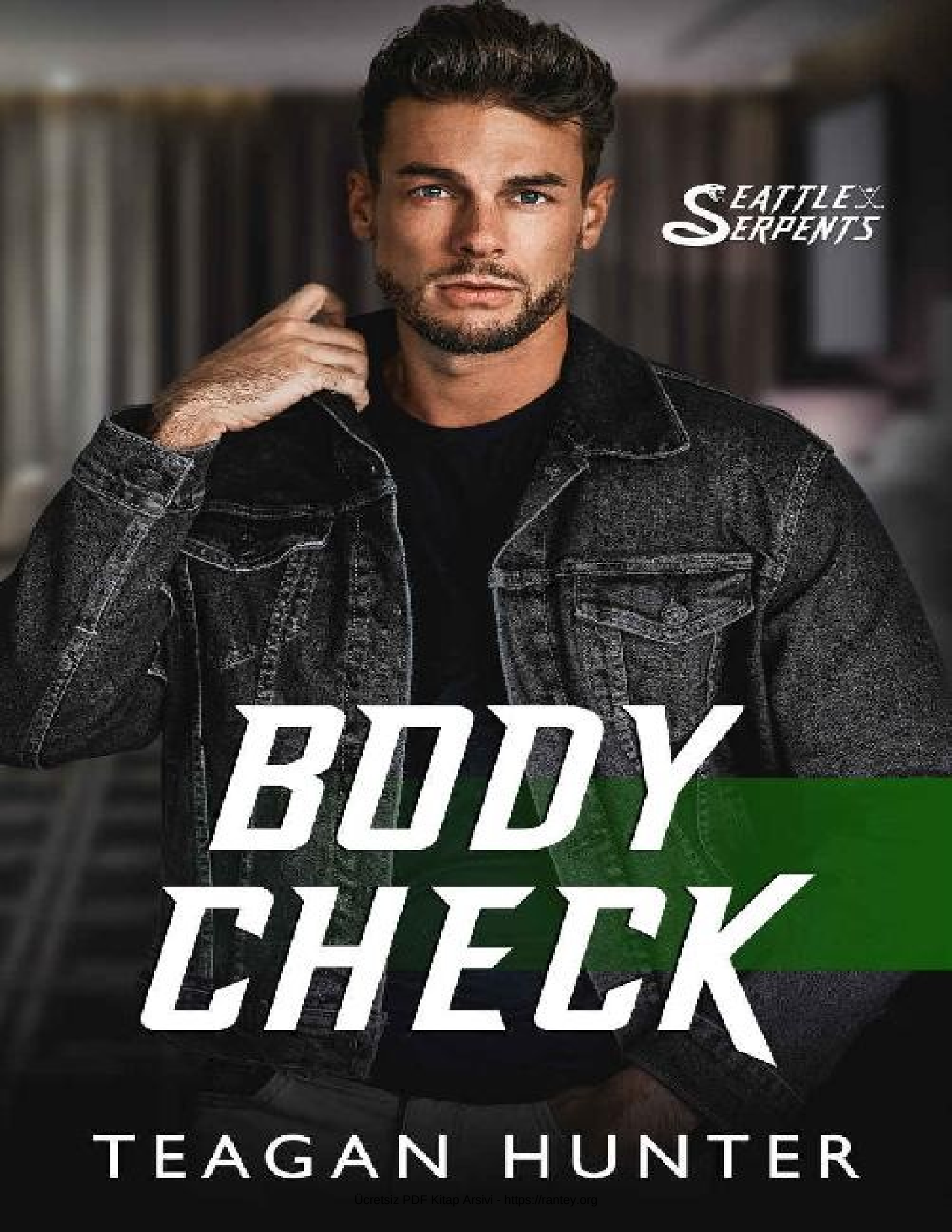
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard, wearing a dark denim jacket over a black t-shirt, is looking directly at the camera. He is holding the collar of his jacket with his right hand. The background is a blurred indoor setting.

SEATTLE
SERPENTS

BODDY CHECK

TEAGAN HUNTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VÜCUT KONTROLÜ

TEAGAN AVCISI

Telif Hakkı © 2023 Teagan Hunter tarafından

Tüm hakları saklıdır. Sadece kişisel zevkiniz içindir. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Korsan kullanmadığınız ve sayısız saatinize saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

yazar bu kitaba koymuş.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen teagan@teaganhunterwrites.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Kurgu: C. Marie'nin Kurgusu

Judy's Proofreading & Julia Griffis tarafından

redaksiyon Kapak Tasarımı: Shanoff Tasarımları

Kapak Resmi: Cadwallader Fotoğrafçılık

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Sonsöz

PUCK SHY ÖN İZLEME

Teagan Hunter'ın Diğer Kitapları Teşekkür

Yazar Hakkında

*Dışarıdaki tüm Auden'lara.
Umarım siz de kendi evinizi bulursunuz.*

BÖLÜM 1

HUTCH

Lawson: Bir düğün için bizi ektiğine inanamıyorum, Hutch. Ne kadar ezikçe.

Tilki: Kız kardeşi içindi, seni pislik. Aile arkadaşlardan üstündür.

STEPSISTER. Kan bile yok.

Locke: Onu rahat bırak Lawsy.

Beni rahat bıraksan nasıl olur ihtiyar?

Locke: Buza geri dönene kadar bekle.

Lawson: Ne yapacaksın? Bana doğru kalçanı mı kıracaksın?

Fox: Biraz ara ver Lawson.

Isır beni, Fox.

Hepiniz sinir bozucusunuz.

Hey, ben bir bok demedim.

Lawson: Hiç yapmıyorsun ki bu da bir o kadar sinir bozucu.

Locke: Hala numaramı neden verdiğimi bilmiyorum.

Serpents Singles, bebeğim! İşte bu yüzden.

Keller: Aptal isim.

Fox: Kulağa hoş geliyor.

Locke: Hayır. Kesinlikle olmaz.

Hepinizi yıpratacağım. Merak etmeyin.

Keller: *dışarı. Hepimizi yıpratacaksın. Merak etme, zaten ediyorsun.

Az önce okuduğum konuşma karşısında başımı sallayarak telefonumu havaalanı salonundaki barın üstüne geri koyuyorum. Vızıldamaya devam ediyor ama görmezden geliyorum. Takım arkadaşlarım birbirleriyle didişmeyi asla bırakmayacaklar, bu yüzden onlara ayak uydurmaya çalışmak anlamsız.

Geçen yıl, uzun yıllarımı geçirdiğim takım beni genişleme draftında korumasız bıraktı. Adım okunduğunda çok şaşırmadım ama yine de ağızımda acı bir tat bıraktı. Nashville'e sahip olduğum her şeyi verdim ve onlar beni ortada bıraktılar. Elbette, onlarla geçirdiğim son sezonda rakamlarım düştü ama bunun başka bir sözleşme teklif edilmeyecek kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Ama tam olarak öyle oldu ve ben de bununla yaşamak zorunda kaldım.

Ben de kendimi paten bağlarından tuttum ve Seattle Serpents'a her şeyimi vermeye karar verdim. Onlarla çok yıllık bir anlaşma imzalayan ilk oyuncu oldum ve önümüzdeki altı yıl boyunca takımdaki kaderimi belirledim... muhtemelen ligdeki son altı yılım.

Sıfırdan yeni bir takım kurmanın zor olacağını biliyordum, ancak daha başlangıçta bu kadar kötü olacağımızı tahmin etmemiştim. Sezonun tek parlak noktası bu salaklarla arkadaş olmaktı, telefonumun sürekli çalmasına bakılırsa hala didişiyorlar.

Kendi küçük grubumuza kasıtlı olarak ayrılmadık. Hepimiz takımda kalan ve yuva kurmakla ilgilenmeyen tek bekar erkeklerdik. Onlara asla ama asla söylemedim çünkü onlar asla susmadılar.

Özellikle de Lawson. Ama bana arkadaşlık ettikleri için mutluyum. Bazen tüm hayatınızı en büyük ödöl olan Stanley Cup'ı kazanma umuduyla bir şeye adadığınızda yalnız kalabiliyorsunuz.

O kupayı kaldırmayı her şeyden çok istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazırım. Bu yüzden bu yıl sadece hokeye odaklanıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok, özellikle de kaptanlık koltuğu kapılmışken. Kupayı istediğim kadar bu takımın formasını da giymek istiyorum.

Spor Masası'nın tanıdık sesi kulaklarıma çarpıyor ve birinci sınıf salon barının arkasında asılı duran televizyona bakıyorum.

"Sırada, Carolina Comets'in genç yıldız forveti Adam Hayes hakkında daha fazla konuşacağız, kendisi önümüzdeki sezon Seattle Serpents'e katılacak."

"Şaka yapıyor olmalısınız." Onlar konuşmaya devam ederken ben sandalyeme daha da gömülürken içimden kısık bir inilti yükseliyor. Bu ahmakla aynı takımda olma fikri beni iyice sinirlendiriyor. Elbette bunu bir süredir biliyordum ama bu bana hatırlatılmasını istediğim anlamına gelmiyor. Sanırım yeni sezon yaklaşırken, eski haberlerini yeniden gündeme getiriyorlar.

Geçen yıl Carolina ile birkaç kez oynadık ve onlar da iyi bir takımdı - daha yeni kupayı kazandılar - ama bu çocuğun sezon sonunda emekli olan oyuncumuzun yerini dolduracak kadar iyi olmasına imkan yok. Evet, o yaşıyor ve yavaşlıyordu ama bu çocuk? Hakkında duyduğum onca şeyden sonra mı? Baş belasından başka bir şey olmadığı onca kez söylendikten sonra mı? Hayır, teşekkürler. Bebek bakıcılığıyla hiç ilgilenmiyorum. Ben derin bir kupa turuna odaklandım, takıma değerinden çok daha fazla sorun çıkaracak genç bir pislik için endişelenmiyorum.

"Sanırım Carolina taraftarı değilsin."

Kafamı kaldırdığımda barmenin meraklı gözlerle beni izlediğini görüyorum. Bir elinde bardak, diğerinde bez var.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı birbirine kenetliyorum.

Ellerimin tuttuğum viski bardağının etrafında beyazlaştığı yere doğru başlarını sallıyorlar. "Bardağı çok sert sıkıyorsun ve televizyona bakıyorsun, ben de bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Bu arada, o bardağı kırarsan, bedelini ödersin."

Viskiyi dudaklarıma götürüyorum ve geri koyup barmene doğru itmeden önce kalanı yudum yudum içiyorum. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Muhtemelen cevap vermediğim için kısık bir kahkaha attılar. "Elbette."

Bana tam olarak iki buz küpü ile bir viski daha getirmek için döndüler- İçkiyi sulandırmadan lezzeti açmak için mükemmel bir sayı- ve dikkatimi tekrar televizyona veriyorum.

"Hayes geçen sezon Comets'in tarih yazan inanılmaz Stanley Cup macerasının bir parçasıydı." Yorumcu yanındaki adama dönüyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun Jonesy? Sence Seattle Serpents'a eksik olan bir şeyler katacak mı?"

Jonesy iğrenç bir şekilde gülüyor. "Chuck, onun eklenmesi kesinlikle zarar vermez. Takımda büyük yıldızlar var, biliyor musun? İsim vermek istemiyorum ama kim olduklarını biliyorlar. Gerektiği gibi ortaya çıkmıyorlar, belki de ihtiyaçları olan şey daha genç bir adamdır."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Jonesy'nin canı cehenneme. Onu da sikeyim, Chuck'ı da sikeyim, o masada kendini beğenmiş gülümsemelerle oturan herkesi de sikeyim, ama özellikle Jonesy'yi çünkü biliyorum ki - *biliyorum ki* - kastettiği benim. Son zamanlarda buzda iyi miydim? Hayır. Bu benim NHL'deki en kötü sezonumdu. Bununla birlikte, özellikle sezon dışında bunun sürekli yüzüme vurulmasına ihtiyacım var mı? Tabii ki hayır.

Barmen tam o anda önüme yeni bir viski koyuyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden alıp boğazımın arkasına atıyorum.

İki parmağımla boş bardağı onlara doğru itiyorum. "Bir tane daha."

Önce bardağa, sonra da bana bakıyorlar, kaşları çatık. Ben de kendi kadehimi kaldırıp bana meydan okumaları için yalvarıyorum. Sarhoş değilim, yakınından bile geçmiyorum. Bir içki daha içmeye hakkım var ve şu anda bir içkiye gerçekten ihtiyacım var.

Birkaç vuruştan sonra nihayet başlarını sallayıp şişeyi almak için dönüyorlar. Bu kez bardağı bana doğru ittiklerinde, televizyonda saçma sapan konuşmaları duymamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak yudumluyorum.

"Doğru, Jonesy, ama geçen sezon işler yolunda gitmemiş olsa da, takımlarında hala inanılmaz tecrübeli oyuncular var. Bunun da bir anlamı olmalı."

Pekala. Chuck hakkında söylediğim tüm kötü şeyleri geri alıyorum. Kalabilir. "Kalır, ama sadece o adamlar öne çıkarsa. Eğer kıdemli adamları ya da Vezina-

Finalist kaleciler maçları bitirmek için genelde çok iyi oldukları şeyi yapmıyorlarsa, bunun bir önemi yok Chuck. Özellikle de ilk senesinde Final'e kadar giden Vegas varken. Her açıdan kötü görünüyor."

Evet, *Jonesy'yi sikeyim*.

Telefonum tezgâhta çalışıyor ve ekrana bakıyorum. "Vay canına. Gerçekten bir Carolina hayranı değilsin, ha?"

Sesin geldiği sağ tarafıma bakıyorum. Benden en az birkaç yaş genç görünen bir kadın iki sandalye aşağıda oturuyor. Kadehindeki şarabı evirip çeviriyor, diğer kolunu sandalyesinin arkasına atmış, vücudunu bana doğru çevirmiş. Gözleri yüzümle viskime sarılmış elim arasında gidip geliyor.

Tutuşumu gevşetiyorum, dolgun pembe dudaklarının köşesinin, açık rahatsızlığım karşısında kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi nasıl seğirdiğini kaçırmıyorum.

Her ihtimale karşı şapkamı aşağıya doğru çekerek kollarımı barın tepesine dayıyorum ve ona "Carolina hakkında pek bir fikrim yok" diyorum.

Bir kahkaha atıyor. Gürültülüdür ve özellikle bar sessiz olduğu için birkaç kişinin dikkatini çeker, ancak üzerindeki yeni gözler rahatsız ederse

ama belli etmiyor.

"Birinci vuruş," diye
mırıldandı. "Birinci
vuruş mu?"

Omuzlarını geriye itiyor ve çenesini yukarı kaldırarak dik oturuyor.
"Yalan söyledin. Ne zaman biri Carolina hakkında bir şey söylese Hulk yapacakmış gibi bakıyorsun. Bu, aksini iddia etsen de takım hakkında bir fikrin olduğunu kanıtlıyor. Yani..." Bir omzunu kaldırıyor. "Birinci vuruş."

Haksız değil, ama bunun söylenmesinden hoşlanmadığıma eminim. Bu konuda konuşmak istemiyorum ama o ya bunu anlamıyor ya da umursamıyor.

"Ve sen de skor tutuyorsun çünkü...?"

Yavaşça gözlerini şapkamın siperliği altında saklı olan benimkilerden alıp yüzüme, boğazıma, göğsüme, vücuduma ve oturduğum bar taburesine dolanmış ayaklarıma kadar indiriyor. Bakışları rahatsız edici değil ve açıkça cinsel bir yanı da yok ama yine de yerimde kıpırdanmama neden oluyor. Nedenine bir türlü karar veremiyorum.

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Bu tedirgin ediciydi ama sadece bana bakışı *hoşuma gittiği içindi*. Bana dokunduğunu *hissettiğime* yemin edebilirim... ve bundan nefret etmedim.

"Sebebi yok." Şarabını yudumlamaya devam ederken kelimeler şarkı söyler gibi çıkıyor, gözlerini bir kez olsun benden ayırmıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Birinci
vuruş." "Pardon?"

"Sanırım beni duydun."

"Yaptım. Sadece neden skor tuttuğunuzdan emin değilim."

Ağzımın bir köşesini kaldırıyorum ve ona "Sebebi yok" diyorum.

Şimdi gözlerini bana dikme sırası onda ve bu hareket göğsümde kısa bir kahkaha patlamasına yol açıyor. Bu beklenmedik bir şey ve kadının gözlerinin nasıl açıldığına bakılırsa buna şaşırın tek kişi ben değilim.

O sersemletilmekle meşgulken, ona iyice bakma sırası bana geliyor. Kestane rengi saçları karmakarışık bir topuz yapılmış ve başının üzerinde duruyor. Bu görünümün kasıtlı mı olduğunu yoksa gerçekten umursamadığını mı söyleyemiyorum. Her iki durumda da, rahat görünümüne uyuyor - siyah tayt ve üzerinde *Crazy Cat Lady* yazan ve bir taraftan aşağı kayarak dokunulduğunda yumuşak görünen soluk bir omuzu ortaya çıkaran büyük boy gri kazak.

O buraya ait değil.

Görünüşünü incelerken aklımdan geçen tek düşünce bu. Tanrı aşkına, birinci sınıf salonda oturuyoruz. Böyle giyinmişken burada olmasına imkân yok.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Gözlerimi ayağındaki düz beyaz spor ayakkabılardan yüzüne kaldırıyorum. İki kara kaşı yukarı kalkmış, dudaklarında hafif bir tebessüm belirliyor.

"Güzel kıyafet," diyerek omzumu ona veriyorum ve viskimi tekrar dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alıyorum, yutmadan önce ısırarak alkolü ağzımda birkaç saniye tutuyorum.

Hadi oradan. Uçuştan önce sinirlerimi yatıştırmak için bir bardak iyi viski gibisi yoktur. Yılın büyük bir bölümünde uçan profesyonel bir hokey oyuncusu olarak uçuştan rahatsız olmayacağımı düşünürsünüz ama bu benim şansım değil. Başıma gelecekler üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı bir uçakta kapalı kalmaktan nefret ediyorum. Sevdiğim bir şey varsa, o da kontrol sahibi olmaktır.

"Teşekkürler!" diye karşılık veriyor sahte bir neşeyle. "Kendim seçtim ve her şeyi."

İğnelemeleri karşısında dudaklarımdan seğirmesinden nefret ediyorum. Boşalan bardağı indirirken ellerimin titremesinden daha da çok nefret ediyorum.

"Gergin uçucu mu?" diye tahmin ediyor. Belli ki sohbet etme havasında ve benim olmadığımı umursamıyor gibi görünüyor.

"Evet." Kelime kırılmış ve umarım rahatsız edilmek istemediğimi anlaması için yeterli olur.

Öyle değil.

"Biliyorsunuz, karışıma alkol eklemek uçuş kaygınızı daha da kötüleştirebilir."

Ona bir göz attım. Bana doğru bakmıyor. Dikkati önünde duran içeceğinde. "Bu senin günlük kelimen mi?"

"Hmm?"

"Şiddetlendirmek mi? Bu senin günlük kelimen falan mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Sadece çok içtiğimde büyük laflar etmek gibi garip bir alışkanlığım var." Beyaz şarabından sağlıklı bir yudum alıyor. "Gergin uçucu," diyor bana, boş kadehi tezgâha bırakırken dahili telefonda bir ses geliyor.

"Seattle'a giden 1027 sefer sayılı uçuş beş dakika içinde kalkışa başlayacaktır. Lütfen kapıya doğru ilerleyin."

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. İçinden iki yirmilik çıkarıp tezgâha atıyorum ve burada oturduğum bir saat boyunca içkimi dolduran barmene başımla selam veriyorum.

Ayağa kalkarken kadına "Biliyorsun," diyorum. Bana doğru dönüyor, o lanet kaşları bir kez daha yukarı kalkıyor. "Karışıma alkol eklemek uçuş kaygınızı daha da *kötüleştirebilir*."

Dudakları neşeli bir sırıtışla yukarı doğru kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu ilk elden havaalanı bekleme salonundaki çılgın bir kedi kadından duydum." "Akıllı birine benziyor."

"Sesi sarhoş gibi geliyor."

"Kafam güzel," diye açıklıyor. "Ve sadece zar zor."

Onu bu gerçeği tartışacak kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden bıraktım, bunun yerine az önce boşalttığım sandalyenin yanındaki yerden sırt çantamı aldım.

"İyi uçuşlar Bay Grumbles," diye mırıldanıyor ben yanından geçerken.

Salondan kapıma doğru ilerlerken başımı sallayarak gülüyorum. Haklı, bugün huysuzum. Huysuzum çünkü son iki haftayı zaman zaman harika olabilen ailemle geçirmek zorunda kaldım, ama bu son yolculuk? Birbiri ardına gelen acı verici olaylardan başka bir şey değildi.

kötü üvey kardeşimin düğünü. Temelde onun erkek eşdeğeri olan bir adamla evlendi, bu da gezegendeki en dramatik insanlar olarak iki uzun haftaya eşitti ve *düğün günü* gelin koridorda yürümeye başlamadan otuz dakika önce de dahil olmak üzere üç ayrı kez düğünü iptal etti çünkü ilk bakış fotoğraflarından nefret ediyordu - her ne haltsa artık.

Sonra, tam da seyahatin tüm saçmalıklarını atlatmışken -bavulumu yolda kaybetmek de dahil- iki hafta sonra buza çıktığımda, sahip olmak istemeyeceğim yeni bir takım arkadaşım olacağını hatırladım. Yani evet, huysuzum ve havaalanı salonundaki rastgele bir kadının bu yüzden benim bir pislik olduğumu düşünmesi umurumda değil.

Birinci sınıf yolcuların uçağa binebileceğini anons ettiklerini duymak için tam zamanında kapıya ulaşıyorum, bu yüzden biletimi havaalanı çalışanına okutuyorum, ardından dar ve berbat kokan rampadan aşağı inerek önümüzdeki altı saat boyunca oturmayı dört gözle beklemediğim uçağa doğru yürüyorum, özellikle de birinin yanında oturmak zorunda olduğumu bildiğim için. Yanımda kimsenin olmamasını tercih ederdim, ancak seçtiğim uçuşta tek kişilik koltuk seçeneği yoktu, bu yüzden eve dönüş yolculuğu boyunca sohbetten kaçınmaya çalışmak zorunda kaldım.

Sırt çantamdan tabletimi alıyorum, sonra kulaklıklarımı kulağıma geçiriyorum - istediğim son şey koltuk arkadaşımın konuşmak istediğini düşünmesi - ve Netflix'i yüklüyorum. Uçak içi Wi-Fi'ye bağlanıyorum ve sekizinci tekrar izleyişim için *Community*'yi sıraya alıyorum, sonra koltuğuma geri yerleşiyorum, başımı koridordan çeviriyorum, böylece yanımdan geçen kimseyle göz teması kurmuyorum. Yolculuğun buraya kadar olan kısmını kimse beni tanımadan geçirmeyi bir şekilde başardım ve bu şekilde devam etmek istiyorum.

Anonsları duyabilmek için gürültü engelleyiciyi kapalı tutuyorum, ancak her zamanki saçmalıklar: uçuş görevlileri *tam* uçuş gibi şeyler söylüyor ve insanlara üstlerindeki kutuları aşırı doldurmamalarını hatırlatıyor ve herkesin hızlı bir şekilde koltuklarına oturmasını istiyor.

"Yolcuların dikkatine: Auden Sinclair adında birini arıyoruz. Auden Sinclair, bu uçuşta mısınız?"

Görevli omuz silkmeden önce ismi iki kez daha tekrarlıyor ve ardından kalkış için kapıyı kapatacaklarını duyuruyor.

"Bekle! Bekle! Buradayım!"

Uçağın ön tarafına yakın bir yerde oturuyorum ve kulaklıklarım kulaklarımda olduğu halde yürüme yolundan gelen sesi duyabiliyorum. Bir kadın, bu yüzden beklediğimiz Auden Sinclair olduğunu varsayıyorum. Sesi paniklemiş gibi geliyor ve sanırım diğer herkesin uçuşunu geciktiren aptal ben olsaydım ben de paniklerdim.

"Buradayım!" diye tekrarlıyor ayakta kalırları uçağın zeminine vururken. "Buradayım. Çok özür dilerim. İşemem gerekiyordu."

Görevli ona gergin bir gülümseme verir. "Sorun değil. Bir dahaki sefere, lütfen uçakta kullanabileceğiniz tuvaletlerimiz olduğunu unutmayın."

"Elbette, ama bu lanet şeyler her zaman çok küçük ve yemin ederim birileri her zaman kocaman bir şey almak zorunda kalıyor."

"Günaydın millet. Ben Kaptan Archer, ve ben sizin..."

Kaptan pilot kadının söyleyeceklerini kesti, ki bu benim için sorun değil. Onun mazeretlerini dinlememeyi ve şu lanet uçağı yerden kaldırmayı tercih ederim.

Saniyeler sonra üzerime bir gölge düşüyor, ardından üstümdeki çöp kutusu açılıyor. *Kahretsin*, kendime küfrediyorum. Çünkü neden geç kalan kişi benim koltuk arkadaşım olmasın ki? Yolculuğumun geri kalanının temasına uyuyor sanırım.

Yanıma oturuyor, koltuğa tırmanırken çantası tepsideki masaya çarpıyor. Masa düşüyor ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Çantasını masanın üzerine koyuyor ve etrafı karıştırmaya başlıyor. O yerleşirken tanıdık bir koku burnumu gıdıklıyor. Tam olarak çıkaramıyorum ama yakın zamanda kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Hatta bugün. Sanki-

"Oh, hey! Bu sensin! Merhaba, Bay Grumbles!"

Solumdan gelen neşeli sese doğru dönüyorum.

Bu o. Bekleme salonundaki kadın. Bana eski arkadaşmışız gibi gülümsüyor, sanki uçuşun geri kalanında beni kızdırmak için sabırsızlanıyormuş gibi, sanki beni kızdırmaktan *zevk alacakmış gibi*.

Büyük boy siyah poşetin içine dalmış olan elini hareket ettiriyor, sonra bir poşet cipsle yeniden ortaya çıkıyor. Berbat kokulu şeyleri burnumun dibine sokuyor, sanki içinden çıkan keskin ayak kokusunu alamıyormuşum gibi poşeti sallıyor.

"Frito?"

Gözlerimi devirmek ya da bu kadına dudak bükme istiyorum çünkü aklımdan ne geçiyor? Salondaki tavrımdan konuşacak havada olmadığımı anlamamış olabilir mi? O zaman konuşmak istemediysem, şimdi de konuşmak istemediğimden eminim.

Ama ben böyle bir şey söylemiyorum. Gözlerimi devirmem, küçümsemem.

Sadece başımı bir kez sallayarak sorusunu yanıtlıyorum. "Sen kaybedersin."

Omuz silkiyor, poşeti geri alıyor ve ağzına birkaç cips atıyor ve kulaklığım takılıyken bile çıtırtı yüksek ve iğrenç.

Lanet olsun. Bu uzun bir uçuş olacak.

BÖLÜM 2

AUDEN

Neden seksi erkekler hep böyle pislik oluyor?

Ve iyi bir pislikten bahsetmiyorum. Puşt bir puştan bahsediyorum. Ne yazık ki benim koltuk arkadaşım da *göt herifin teki* ve aptalca seksi.

Havaalanı salonunun kapısından girdiği anda onu fark ettim. Kapılar açıldı ve sanki buranın sahibiymiş gibi lobiye doğru yürüdü. Omuzlarını geriye atmış ve başını dik tutmuş bir şekilde kendini nasıl taşıdığına bakılırsa, öyle de olabilirdi.

Yanımdan hızla geçip sandalyesine yerleşti ve bir saat içinde dört kadeh içki içmeye başladı. Bir içki içen ve yolun çeyreğinde bile hissetmeye başlayan benim aksine, en ufak bir tökezleme ya da kelimeleri gevelemedi. Eminim bunun büyük bir kısmı adamın ne kadar iri olduğuyla ilgilidir. Boyunun 1.80'in altında olmasına imkân yok, bu da onun ateşli ve uzun bir pislik olduğu anlamına geliyor - benim zayıf noktam.

Salonda geçirdiğimiz zamanın en sinir bozucu kısmı onun bir pislik gibi davranması değildi. Hayır. Onun için üzülmemdi. Ellerinin titremesinden uçarken kendini rahatsız hissettiği belliydi. Hareketlerini sabitlemek için uzanıp kendi ellerimi onların üzerinde tutmak istedim.

İyi. Belki dokunuşunun da bakışı kadar yakıcı olup olmadığını bilmek istiyordum. Çünkü o bakarken sanki alevler tenimi yalıyormuş gibi hissettim.

gözlerini üzerimde gezdirdi.

Havaalanına gitmek için süslenip püslenen insanlardan olmadığım için kıyafetlerimi incelerken aklımdan neler geçmiş olabileceğini düşünerek kendi kendime sırtıyorum. Orası lanet olası bir havaalanı, Tanrı aşkına, nasıl görüldüğün kimin umurunda? Özellikle de sıcaktan bunalıp terleyeceğiniz ve indiğiniz her yerde uçak gibi kokacağınız bir yerde. Birinci sınıf bekleme salonunu kullanmayı planlıyor olsanız bile, süslenip püslenmek anlamsızdır.

"Hanımefendi, lütfen koltuğunuzu dik konuma getirir ve kalkış için tepsinizi kapatır mısınız?"

Başımı kaldırdığımda görevlinin gergin bir gülümsemeye başımda dikildiğini görüyorum. Benden hoşlanmıyor. Bu, sırtışının titremesinden ve gözlerinin köşelerinin biraz fazla kırışmasından, hareketlerinin abartılı olmasından belli oluyor.

Onun için iyi olan şey, kimsenin bugünkü iyi ruh halimi bozmasına izin vermeyecek olmam. Az önce başka bir profesyonel spor takımıyla büyük bir anlaşma yaptım - bu yılki ikinci anlaşmam, çok teşekkür ederim. Beni üzebilecek hiçbir şey yok, ne yanımda oturan huysuz adam ne de benden nefret ettiği belli olan uçuş görevlisi.

"Elbette." Çantamı bacaklarımın arasına sokup önümdeki koltuğun altına gelene kadar tekmelerken sandalyemin düğmesine basıyorum. Tepsiyi yukarı itiyorum ve kolunu çeviriyorum ama çabam boşa gidiyor çünkü elimi çektiğim anda tepsi tekrar kucağıma düşüyor.

"Lütfen hanımefendi. Tepsiniz," diyor görevli, bir kez daha ortaya çıkarak.

Her nasılsa, zaten gergin olan gülümsemesi *daha* da gerginleşiyor.

Ona toplayabildiğim en büyük sırtışı atıyorum. "Özür dilerim. Nesi var bilmiyorum. I-"

"Sorun yok Darla," diyor kadifemsi yumuşak bir ses sağımdan. İri bir el tepsinin üzerine iniyor ve tekrar düşmeden önce onu yerinde tutuyor.

"Tekrar kaldırmasını sağlayacağım."

Kadın -Darla, sanırım- Bay Grumbles'a bakıyor. Bu kez dudaklarına yayılan gülümseme gerçek çünkü *ondan* hoşlanıyor. Dürüstçe mi? Onu suçladığımı söyleyemem, az önce sözlerinin üzerine döktüğü o tatlı şeker, onu huysuz bir pislik gibi değil de ilgili bir beyefendi gibi gösteriyor.

"Teşekkürler." Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıp kirpiklerini kırıştırıyor. "Buna minnettarım."

"Elbette, bebeğim."

Ona bir göz kırpıyor ve bahse girerim Darla'nın koşuştururken kendini yelpazelemesine bakılırsa, ilk durağı ıslak külotunu kontrol etmek için banyo olacak.

Tepsiyi tutuşunu gevşetiyor ve tepsi bir kez daha kucağına düşüyor. "Kırılmış," diyorum ona.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, bacaklarının arasından uzanıp önündeki koltuğun altından sırt çantasını çıkarıyor. Ana cebin fermuarını açıyor, sonra elini en dibe sokup bir şeyler arıyor. Ne? Hiçbir fikrim yok. MacGyver değilse ya da çantasında yedek bir uçak koltuğu parçası yoksa, tepsiyi nasıl tamir edeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"O zaman neden *Darla*'ya söylemiyorsun?"

Ondan nefret etmek için bir nedenim varmış gibi adını söylememden nefret ediyorum. Nefret etmiyorum. Onu tanımıyorum bile.

"Çünkü o bunu senden daha fazla düzeltemez." Sanki aksini düşündüğüm için saçmalıyormuşum gibi söylüyor bunu bana.

"Ve *sen* yapabilir misin?"

"Evet." Bir rulo bant çıkarıp sallıyor. "Gördün mü?"

"Sırt çantanda bant mı var?"

Cevap vermiyor. Bunun yerine çantasını koltuğun altına geri kaydırıyor ve tepsiye yapıştırmadan önce birkaç parça bant kopararak hiçbir şey olmamış gibi sabitliyor.

İş bittiğinde -ve bir yere gitmediğinden emin olmak için iki kez kontrol ediyor- boş bant rulosunu önümüzdeki sandalyelere bağlı cebe kaydırıyor, sonra yerine yerleşiyor ve pencereye dönüyor.

Bu da ne...

"Teşekkür ederim." Bu bir soru olarak ortaya çıktı çünkü ona teşekkür etmem *gerekip gerekmediğinden* tam olarak emin değilim. Ne tür bir ucube sırt çantasında bantla dolaşır ki? *Gerçekten* MacGyver mı o zaman? Süper seksi bir MacGyver gibi mi?

"Hmm."

Tek cevabı bu, ki bu beni şaşırtmadı.

Uçak hareket etmeye başlıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Uçmaktan nefret ediyorum, hem de çok nefret ediyorum. Ne yazık ki işim gereği bunu ayda birkaç kez yapmak zorundayım. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi ama alışamadım, özellikle de kalkış ve inişlerde. Bunlar benim için en kötü iki kısım. Anksiyetem her zaman yükseliyor ve uçaktan çıkmak için tırmalamak ve tırmalamak istememe neden oluyor.

Uçak piste doğru ilerlerken kol dayama yerimi sıkıca kavırıyor ve birkaç nefes çekiyorum.

İçeri.

Dışarı.

Bir. İki.

İçeri.

Dışarı.

Bir. İki.

Bunu defalarca tekrarlıyorum ve tam her şeyi kontrol altına aldığımı düşünürken, motor gerçekten ateşleniyor ve hızımız da artıyor. Koltuk arkadaşımın eklemleri viski bardağına karşı nasıl beyazlaştıysa, benimkiler de kolçağın etrafında öyle beyazlaştı. Gergin bir pilot olduğu için nasıl dayandığını merak ediyorum. Ona bakacaktım ama gözlerimi açmaya kendimi bir türlü ikna edemiyorum. Hızımız arttıkça nefeslerim daha da düzensizleşiyor ve içimdeki panik yüzünden vücudum karıncalanıyor.

İşte o zaman hissediyorum.

Bay Grumbles kulaklıklarını kulağıma geçirmeyi bitirdiğinde gözlerimi açıp sağ tarafa bakıyorum.

"Yardımcı oluyor."

İki kelime. Hiçbir şey olmamış gibi pencereden dışarı bakmadan önce söylediği -ya da ağzından çıkan- tek şey bu.

Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmıyorum, uçağın tekerlekleri pisti terk ettiğinde bile. Uçak geriye yattığında ve o çok korktuğum açığa geldiğimizde de, bulutların arasında yükselirken türbülansa girdiğimizde de. Dayanamadığım tek tür olan country müziğin kulaklarımı doldurmasına bile dikkat etmiyorum.

Onun yerine, onu izliyorum. Yanaklarına dağılmış birkaç çili sayıyorum. Kirpiklerine bakıyorum, uzun ve koyu olan ve yüzüne gölge düşüren kirpiklerine. Burnunun uzunluğunu tekrar tekrar izliyorum, üçüncü geçişimde nasıl hafifçe sağa doğru kıvrıldığını fark ediyorum, sanki bir zamanlar vurulmuş gibi.

Kaptan dahili telefondan gelip seyir irtifasına ulaştığımızı ama sarsıntılı bir yolculuk beklediğimizi söyleyene kadar bulutların geçişini izlerken onu izliyorum. Bu anonsla omuzları gerilirken benim de midem taklalar atmaya başlıyor.

"Sarsıntılı bir yolculuk mu? Tanrım, umarım bu doğru değildir."

Sonunda bana dönüp bakıyor ve gözlerimiz çarpışıyor, onun mavi-gri bakışları benim ela bakışlarımla buluşuyor. Bu ateşli bir bakış değil. Sinirli bir bakış da değil. Sadece uçmaktan nefret eden iki yabancının göz göze gelmesi.

Geri vermek için kulaklıklarına uzanıyorum ama başını sallıyor. Onu görmezden gelerek -çünkü tüm uçuş boyunca kulaklıklarına el koyacak değilim- kulaklıkları yine de çekip çıkarıyorum ve ona doğru uzatıyorum. Uzanıp almadan önce birkaç saniye kulaklığa bakıyor.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ya bu olacaktı ya da kolçağı söktüğün için Darla'nın bütün uçuş boyunca sinirlenmesiyle uğraşmak zorunda kalacaktım." Ellerimin daha önce plastik parçasına sarılı olduğu yere doğru başını sallıyor. "Tırnakların çoktan iz bırakmış."

İrkildim. "Oops."

Başını sallıyor ve kulaklıklarını tekrar kafasına geçiriyor. Kulaklarının üzerinden çekmiyor, bunun yerine boynunun etrafında dinlenmesine izin veriyor. Şaşırdım. Programına geri dönüp uçuşun geri kalanında beni görmezden geleceğinden emindim ama bu küçük gerçeği ona gösterecek değilim. Hıyarın teki olsa bile onun arkadaşlığından çok hoşlanıyorum.

Çoğu insanın uçuşlarda beni sinir bozucu bulduğuna eminim, ancak uçuş boyunca konuşmazsam iğrenir, öğürür ve kusmak isterim. Konuşmak benim rahatlığım, zihnimi gökyüzünden uzak tutma ve şimdi ve buraya odaklanma yolum. Okumayı denedim, midemi daha da bulandırıyor. Bir şeyler izlemeyi denedim-okumakla aynı. Uyumayı da denemedim çünkü horlayacağımdan ya da osuracağımdan ve birilerinin beni kaydedip internete koyacağından ve yanlış nedenlerle viral bir sansasyon haline geleceğimden korkuyorum. Her basın iyi basındır derler ama *bunu* kastettiklerinden şüpheliyim.

"Soooo..." Başlıyorum ve yavaşça, *çok* yavaşça bana doğru dönüyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yutkunuyorum. Hala o lekeli beyzbol şapkasını takıyor - ütülü kot pantolonu ve Armani kazağıyla pek uyumlu olmayan bir şey - bu yüzden bakışlarının etkisini tam olarak göremiyorum, ama yüzüne düşen gölgeyle bile gözlerinin güzel olduğu aşıkam.

Ben konuşmayınca "Ee?" diye soruyor. Bu da başka bir sürpriz. Devam etmediğimde yine arkasını dönüp gideceğinden emindim.

"Peki, *Bay Grumbles*, Seattle varış noktanız mı yoksa sadece yol üzerinde bir durak mı?"

"Hutch."

Başımı yana eğdim. "Affedersiniz?"

"Hutch," diye tekrarlıyor. "Benim adım Hutch, Bay Grumbles değil." Bu lakap dilinden döküldüğünde gözlerini hafifçe kısıyor, ama bu kötü bir kısıma değil. Sanki *hoşuna gitmiş* gibi.

Huh.

"Emin misin?" diye sordum. "Bay Grumbles'ın kulağa çok hoş gelen bir tınısı var ve sana çok yakışıyor gibi görünüyor."

Dudakları seğiriyor ama hemen ardından kaşlarını çatmaya başlıyor. "Eminim."

"Ah." Birkaç kez başımı salladım. "Şimdi anlıyorum. *Hutch*, seninle tanıştığıma memnun oldum. Ben-"

"Auden Sinclair," diye araya giriyor. "Farkındayım."

Farkında mı? Yani, kim olduğumu biliyor mu? Sinclair adını biliyor ya da özellikle *beni* tanıyor gibi mi?

"Dahili telefonda senin adını söylediler," diye açıklıyor ben daha netleştirmesini isteyemeden. "Sen uçağı bekletirken ve Darla seni ararken."

Bu sefer bana baktığında, bakışı acımasızdı.

"Ne? Beni suçlayabilir misin? Uçaklardaki tuvaletler çok küçük ve iğrenç. Her zaman kokan birileri oluyor." Burnumu kıvırıyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Uçağımızın birazdan kalkacağını duyurduklarında, uçağın kalkışının neredeyse bitmesini beklemek yerine tuvaleti o zaman kullanmanız gerektiğini düşünmediniz mi?"

"Ve seni salondan çıkarken çılgın bir sapık gibi takip mi edeyim? Hiç şansın yok."

"Yine de buradasın." Tabletini eline aldı ve açtığı uygulamayı kapattı. Koltuğun altından sırt çantasını aldı, cihazını tekrar içine yerleştirdi ve ellerini kucağına koyarak arkasına yaslandı. "Evet, Seattle benim son durağım."

"Hey, whoa! Öyle söyleme!"

Kara kaşları havaya kalktı. "Ne dedin?" "Biliyorsun... FD."

"Takip etmiyorum."

Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafa bakıyorum. İlgilenmiyorlar. Hepsi tamamen kendi hayatlarına dalmışlar.

Hareketlerimi karşıladığında kolonyasının sedir ve sandal ağacı kokusu bana çarptığında duyularımın nasıl aşırı yüklenmiş gibi hissettiğini görmezden gelmeye çalışarak ona doğru eğiliyorum. Başlarımız yakın, neredeyse birbirine değiyor ve kendimi onun mavimsi gri gözlerinde kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Son varış noktası," diye fısıldıyorum.

Sessiz bir soruyla başını yana eğiyor.

"Film," diye açıklıyorum. "Her şey Paris'e giden bir uçağın gökyüzünde patlamasıyla başladı. Uçuş sırasında bu kelimeleri söylemekten hoşlanmam. Her ihtimale karşı, anlıyor musun?"

O lanet olası dolgun dudakları bir kez daha seğiriyor. Uzanıp yüzündeki sırtışı silmek istiyorum.

"Bu çok mantıklı." Sözlerinden saf bir alaycılık damlıyor ve gözleri muziplikle parlıyor. "Kulağa hiç de çılgınca gelmiyor."

"Alay etme."

"Seninle asla alay etmem, Auden Sinclair."

"İçimden bir ses kesinlikle yapacağınızı söylüyor... Bay Grumbles."

Başka bir dudak seğirmesi, başka bir ona uzanma dürtüsü. Bu bir dakika içinde ikinci kez oluyor, ki bu iki kez çok fazla, bu yüzden arkama yaslanıp aramıza bir kez daha mesafe koyuyorum.

"Batıl inançların mı var?" Ben soruyorum.

Hafifçe gülüyor, hızlı ses bir şekilde hala derin ve gürültülü. "Öyle de diyebilirsiniz."

Başka bir şey önermiyor ve ona bu konuda soru sormak istesem de haddime değil gibi görünüyor, bu yüzden vazgeçiyorum.

"Seattle senin mi?" diye soruyor. "Senin..." Gözlerimi kocaman açarak, o çok nefret ettiğim cümleyi söylememesi için ona sessizce yalvarıyorum.

"Varış noktası," diye bitiriyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Öyle. Ben PNW'de doğdum ve büyüdüm. Ya sen?" "Upstate New York."

"Ama şimdi Seattle'da yaşıyorsun?" Cevap olarak başını sallıyor. "Vay canına. Epey uzun bir mesafe. Nasıl oldu bu?"

"İş."

Tek kelime. Aldığım tek cevap bu. Tekrar söylüyorum, ne kadar istesem de baskı yapmıyorum.

"New York'taki ailenizi mi ziyaret ediyordunuz?" "Maalesef."

"Uh-oh. Aile dramı mı?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Genelde hayır ama bu üvey kız kardeşimin düğünüydü. Şimdiye kadar gördüğüm en kötü gelinzilla ve yıllardır pek çok düğünde bulundum."

"Hep sağdıç, hiç damat olmaz mı?" Alay ediyorum.

"Evli olup olmadığımı sormanın pek de ince olmayan yolu bu mu?"

Oh. Niyetim bu değildi, ama şimdi o bahsettiğine göre...

"Hayır," diyor ben başka bir şey söyleyemeden. "Evli değilim ve asla da evlenmek *istemiyorum*."

"Senden aldığım titreşim *bu!*" Kolçağı tokatlıyorum, sonra parmaklarımı şıklatıyorum. "Terk edildiği için omzunda bir çip olan bir pisliksin ve şimdi kalbi kırık ve bir daha asla aşık olmayı reddediyor."

Gülüyor ve bu sefer tüm vücuduyla gülüyor, etrafınızdaki herkesin dikkatini çekecek türden. Ve evet, önümüzdeki adam dönüp bize bakıyor.

Ona el sallıyorum, sonra hâlâ gülmekte olan Hutch'a dönüyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Beni yakaladın, ha?" Başını sallıyor, sırtarak bana bakıyor çünkü otururken bile benden bir o kadar uzun. Hiçbir fikrim yok.

Bu koltuklarda nasıl sıkışık hissetmediğini. Birinci sınıfta bile, uçakta çok fazla yer yok gibi.

"Yanılıyor muyum?" Çenemi yukarı kaldırıyorum, küçük söz düellomuzda şimdiden galip geldiğimi hissediyorum.

Sırıtsı biraz kayıyor. "Tam olarak değil." "Uh-oh. Yakın zamanda mı oldu?"

"Ne yeni miydi?"

"Kalp kırıklığı. Bu yüzden mi bu kadar çok kaşlarını çatıyorsun?" "Çok mu kaşlarımı çatıyorum?"

Gözlerimi kaşlarının arasındaki, birbirlerine ne kadar sıkı kenetlendiklerinden kaynaklanan kırıksıklıklara kaydırıyorum. "Biz konuşurken kaşlarını çatıyorsun."

Dudaklarını yukarı kaldırmak ve kaşlarını gevşetmek için elinden geleni yaparken gülüyorum. Bu nafile bir çaba çünkü ne yaparsa yapsın kaşlarını çatmaya devam ediyor.

"Peki, taze mi?"

"Hayır. Taze değil." Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor, sanki daha iyi günlere geri götürülüyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor. Sonunda bakışlarını benimkilere döndürdüğünde, "Ya seninki? Senin kalp kırıklığın yeni miydi?"

"Kalp kırıklığım mı? Kalbimin kırıldığını sana düşündüren nedir?"

Gözlerini aşağıya doğru çeviriyor, vücudumun uzunluğunu izliyor. Bana ilk baktığı andaki kadar hararetili. Eğer salonda bu konuda ince davranmaya çalıştıysa, başarısız oldu. O zaman da şimdi olduğu kadar kurnazdı, yani hiç de değil. "Başlangıç olarak, sen çılgın bir kedi kadınsın."

Başımı eğip en sevdiğim kazağıma bakıyorum ve sırtıyorum. "Benim hiç kedim yok."

Başı tekrar yana doğru eğilir. "O zaman..."

"Kız kardeşimin hediyesiydi, ikimiz arasında yapılan bir şakaydı. İkiz olduğumuz için doğal olarak ailelerimiz bize aynı kıyafetleri giydirirdi. On sekiz yaşımızdan beri her yıl doğum günlerimizde birimiz diğerine aynı

gömlleklerden alırdı. Beş yıl önce bana bunu almıştı. *O* çılgın kedi

kadın, bu yüzden *ben* de çılgın bir kedi kadın olmalıydım." Omuz silkiyorum. "Benim için sorun değil. Havaalanı bekleme salonlarındaki ürkütücü adamlar için harika bir caydırıcı oluyor."

Geçmişte yaşadığı kalp kırıklığından bahsettiğimde gözlerinde sönen o muzip kıvılcım yeniden ortaya çıkıyor. "Beni yalnız bırakmayan ben değilim."

Göğsümü gösteriyorum. "Sinirli uçucu, hatırladın mı? Konuşmak sinirlerimi yatıştırıyor."

"Denedin mi-"

Uçak türbülansa girdiğinde nefesim onun sözlerini kesiyor ve cankurtaran botu gibi kolçaklara tutunmaya geri dönüyorum. Sırtımı koltuğa dayadım ve gözlerimi kapatarak uçuşun geri kalanının hızlı ve sarsıntısız geçmesini ve bunun yaşadığımız tek türbülans olmasını umuyor ve dua ediyorum. Kötü bir uçuşun günümü mahvetmesini gerçekten istemiyorum.

Dahili telefondan gelen statik ses kulaklarıma çarpıyor.

"Herkes iyi günler. Ben kaptanınız. Zorlu bir havanın ortaya çıktığını ve biraz sarsıntılı bir yolculuk yapacağımızı bilmenizi isterim. Emniyet kemeri işaretini yakın zamanda kapatmayacağım ve içecek arabası da çalıştırılmayacak. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür diliyor ve en kötü durumu en kısa sürede atlatmayı umuyoruz."

"Bok, bok, bok," diye mırıldanıyorum.

İşte o zaman *onu* hissediyorum. Hutch elini benimkine doluyor, koltuğu kavrayan parmaklarımı sıyrıyor ve elini onların etrafına sarıyor. Yumuşak bir tutuş ama yine de rahatlatıcı, sıcak. Tanıdık geliyor ve hiç de yabancı değil. Bu beni paniğimden kurtarmaya yetiyor ve dakikalardır ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

Darbeler geçene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama geçtiğinde nihayet gözlerimi zorla açıp Hutch'a bakıyorum. Gözleri çoktan üzerimdeydi. O da korkmuş muydu, bilemiyorum. Başka hiçbir şey belli etmiyor.

bana yöneltilen saf sempatiden daha fazla. Ondan nefret etmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama yapamıyorum, eli hala benimkine sarılıyken olmaz.

Gözlerimi ellerimizin hâlâ birbirine kenetli olduğu yere kaydırıyorum, sonra tekrar Hutch'a bakıyorum. Dokunuşunu kaldırmadan önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve gittiği anda onu zlüyorum. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra derin bir nefes alıyor, ellerini birkaç kez kalçalarında gezdiriyor, kendi sinirleri sonunda ortaya çıkıyor.

"Sekiz yıl önceydi." Bana baktı. "Sekiz yıl önce, mihrapta ayağa kalkmıştım."

Sözleri karşısında çenem gevşiyor, yeni tanıştığı rastgele bir kadına bu kadar kişisel ve önemli bir şeyi itiraf etmesine şaşırıyorum ama şaşkınlığım anlık. Bunu bana *neden* itiraf ettiğini anlıyorum - dikkatimi dağıtmaya alışıyor. *Konuşuyor.*

Konuşması hoşuma gidiyor.

"En iyisi buydu," diye devam ediyor, sanki ağzım hâlâ açık değilmiş gibi. "Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar berbattı. Her iki şekilde de geçmişte kaldı. Ayrıca ben işimle evliyim ve ancak bu kadar bağlılıkla idare edebilirim."

Sözleri beni şaşırtmadı. Giyim kuşamına bakarak iř seyahatinde olduğunu dūřundum. İşe takıntılı olanlarımız genellikle diğerlerini seçebilir.

"Sen de mi?"

Yine o kūuk bař hareketini yapıyor. "İřinle evli misin?"

"Babama göre, evet."

Ve kız kardeřim, en iyi arkadařım ve beni tanıyan herkes. Çalıřmayı sevdięim bir sır deęil. Bu gerçeęi hiç saklamadım. Ancak son zamanlarda... son zamanlarda tūm bu protestoların haklılıęını görmeye bařladım, ancak henūz bu gerçekle tam olarak yūzleřmeye hazır deęilim.

"Bu yūzden mi seyahat ediyorsun?" Hutch dūřūncelerimi bldū. "İř için mi?"

"Evet ve bilmez misiniz, uçmaktan bu kadar nefret eden biri olarak ayda en az üç kez uçuyorum."

"Üç kez mi? Bu kadar mı? Bunlar çaylak rakamları, Sinclair. Bu istatistikleri güçlendirmelisin."

Sinclair.

Neden bilmiyorum ama bana soyadıyla hitap etmesi hoşuma gitti. Kimse bana böyle seslenmez, ki bu da sahip olduğum her binanın yanında yer aldığı için ironik bir durum.

"İş için sık sık seyahat eder misiniz?"

"Bana sorarsanız çok sık." Sevgiyle gülümsüyor. "Ama bunu dünyalara değişmem. İşimi seviyorum."

"Peki sen ne iş yapıyorsun, Hutch?"

Ağzını açıyor ama ışıklar söndüğünde, bir bebek ağlamaya başladığında ve etrafımızda kıyamet koptuğunda hiçbir şey çıkmıyor. İçimi büyük bir korku kaplıyor ve uçağın düşmek üzere olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmıyor.

Ölmek üzereyim. Dünyadaki en ateşli pisliğin yanında otururken ölmek üzereyim ve dudaklarının tadının görüldüğü kadar güzel olup olmadığını bile göremedim. Sanırım bu gün mahvolabilir.

BÖLÜM 3

HUTCH

"Bu gece başka uçuş yok mu?"

"Üçüncü kez söylüyorum, efendim, hayır. Dışarıda hava çok kötü ve hiçbir uçağın kalkmasına izin verilmiyor." Neredeyse hava durumu kadının boktan haberi verdiğini duyacakmış gibi, gürültülü bir gök gürültüsü havaalanının duvarlarını sarsar. "Gördün mü? Kimse bununla uçmuyor. Bu gece mahsur kaldınız. Sabahki ilk uçuş için size yeniden yer ayırttık bile, Bay Hutchinson."

İç çekişimi bastırıyorum ve hızlı bir *teşekkür* mırıldanıp topuklarımın üzerinde dönmeden önce ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Harika. Tek kelimeyle harika. Bugün olmasını istediğim şey tam olarak buydu. Tam da bu yolculuğun daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, yanıldığım kanıtlandı.

"Hey."

Ses sessiz ve sarsılmıştı ve daha dönmeden kim olduğunu biliyordum.

Auden, uçak nihayet Chicago'ya inene kadar tuttuğum elini kaldırıyor ve titrek bir gülümsemeye bana küçük bir el sallıyor. Topuzu gitmiş, koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor. Hâlâ dağınık, sanki parmaklarını binlerce kez geçirmiş gibi ve bu doğru olsaydı şaşırırmazdım.

Işıklar söndüğünde ve şimdiye kadar yaşadığım en kötü türbülansa girdiğimizde, bir daha asla nefes alamayacağından emindim ama

İşte burada. Atlattı. *Biz* başardık.

En azından bugün benim için iyi gidiyor.

"Nasılsın?" Aramızdaki mesafeyi geçip ondan birkaç adım ötede duruyorum. "İyi misin?"

"Daha iyi hissediyorum," diyor, öyle görünmese de. Teni hala solgun ve sesinde daha önce olmayan titreme devam ediyor. "Yine de biraz titriyorum ve midem bulanıyor."

"Bir şey yedin mi?" Karnı benim duyabileceğim kadar gürlediğinde soruyorum. Yaklaşık bir saat önce indik ve yolcular arasında dolaşp bizi yarın için yeniden rezervasyon yaptırmaya çalışıyorlardı. Auden uçaktan iner inmez ortadan kayboldu ve o zamandan beri onu ilk kez görüyorum.

Başını sallıyor. "Sadece birkaç Fritos. Seattle'da bir şeyler alırım diye düşünmüştüm ama..."

"Buradan bir şeyler almak ister misin? Görünüşe göre bu gece Chicago'da mahsur kaldık."

"Ben de öyle duydum." Gözlerini deviriyor. "Aptal fırtınalar. Onlardan hep nefret etmişimdir ama şimdi daha da çok nefret ediyorum. Kendi yatağında uyumayı dört gözle bekliyordum."

Bana söylüyor. Haftalardır Kaliforniya kralımı özliyordum ve bu gece on iki saat geçirmek için büyük planlarım vardı. Bu plan şimdi pencereden dışarı atıldı.

"Her neyse," diyor, "yemek teklifi için teşekkürler, ama yolun aşağısındaki otelde bir oda tutacağım, sonra da yarın uçağa bineceğim." Derin bir nefes veriyor, sonra bir adım daha yaklaşıyor.

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Artık aramızda sadece birkaç santim var, o kadar yakınız ki ondan yayılan sıcaklığı *hissedebiliyorum*. Bana bakmak için başını geriye doğru eğiyor.

"Sen olmasaydın o uçuştan sağ çıkabilir miydim emin değilim." Yumuşak pembe dudakları yukarı doğru dönüyor. "Teşekkürler, Hutch. *Her şey için.*"

Elini benimkinin etrafına doluyor, parmak uçlarına basmadan önce hafifçe sıkıyor ve dudaklarını yanağıma öyle hızlı değdiriyor ki, kesinlikle bir şey olsa bile neredeyse hiçbir şeymiş gibi hissettiriyor. Topuklarına doğru geri çekiliyor, bana bir gülümseme daha gönderiyor ve sonra benden uzaklaşıyor. Omzunda büyük siyah çantasıyla gidişini izliyorum, o lanet Fritos'lar üstünden sarkıyor.

Durdur onu.

Kelimeler zihnimde dönüp duruyor ama onları uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Onu durdurmak için hiçbir nedenim yok. Hatta onu tanımadığım için bunu istememeliyim bile. Sanırım bilinçaltım onun iyi olduğundan emin olmak istiyor, özellikle de uçakta o kadar sarsıldıktan sonra, ama şimdi iyi. O iyi, ben de iyiyim. Yollarımızı ayırmalı ve bu korkunç günü geride bırakmalıyız.

Tüm bu lanet olası deneyimin saçmalığı karşısında başımı sallayarak kıkırdıyorum. Sırt çantamı yukarı kaldırıyorum, sonra çıkışa doğru ilerlemeden önce tuvalete gidiyorum. Gece boyunca bir havaalanında uyumayacağım. Hayatta olmaz, nasıl olursa olsun.

Cebimden telefonumu çıkarıp yakınlardaki en yüksek puanlı oteli buluyorum: The Sinclair. İsmi hatırlıyorum, sadece Auden'in soyadı olduğu için değil. O otellerde hep kalırız. Onlar benim favorilerim, bu yüzden iki kez düşünmeden uygulamada rezervasyona basıyorum.

On dakika sonra, sıkışık bir Toyota'nın arkasında oturmuş, düğüne hiç gitmemiş olmayı diliyordum. O zamanı -ve bu zamanı- evde gelecek sezon için kondisyon çalışarak geçirebilirdim. Bunu yapmalıydım. Hokey benim için önemli ve odaklanmam gereken yer orası olmalıydı. Ama *hayır*. New York'a dönmek zorundaydım.

Uber beni bırakıyor ve check-in yaptırdıktan sonra çantamı odama bırakıp otelin barına gidiyorum. Bu uzun günün ardından tam da ihtiyacım olan şey bir içki.

"Size ne getireyim?" diye soruyor barmen, kırım tabureye değdiği anda.

"Viski, iki kúp."

"Tercihiniz?" "Hangisi

güçlüyse."

Gölüyor. "Elbette."

İçkimi hazırlamak için dönüyor ve ben şapkamı kaldırıp bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra geri indiriyorum.

"İkinci vuruş."

Hayatta olmaz.

Tabureme döndüğümde Auden'ı barın diğer ucunda otururken buluyorum.

Saçları ıslak ve kıyafetlerini değiştirmiş ama bu o. Bundan eminim.

İçkisini -başka bir beyaz şarap- dudaklarına götürüyor ve benimle göz temasını hiç kesmeden bir yudum alıyor.

"Tüm bu vuruşları yaptığına göre yakında yeni bir lakaba ihtiyacımız olabilir. Umarım başka bir hayatta beyzbol oyuncusu olmamışsındır. İstatistiklerin için gerçekten utanç verici olurdu."

Şaka ya da değil, istatistiklerimin aslında tuvalette oturduğunu hatırlatmak iyi hissettirmiyor. Bir şeyleri düzeltmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünmek bile çenemi geriyor ama bu düşünceleri bir kenara itmeye çalışıyorum. Bu şu anda *benim* sorunum değil. Şu anda gevşemek için bir içki içmek ve sonra da yatmak istiyorum. Bu kadar. Başka bir şey üzerinde durmak yok.

Barmen içkimi önüme uzatıyor, ben de sanki içeceğim son içecekmiş gibi uzanıp bir dikişte içiyorum. Kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Onun yerine viski şişesini alıp bardağımı dolduruyor ve uzaklaşıyor.

Elimin tersiyle ağızımı siliyorum, sonra Auden'a dönüyorum. "Bu seferki ihlalin neydi?"

"Takip etmek. Asla çekici bir görünüm değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Beni* takip etmediğini kim söyledi?"

"İlk ben geldim. İlk ben geldiysem takipçi olamam."

"Ya da" -parmak kaldırıyorum- "beni başından savmak için buraya ilk senin geldiğini söylüyorsun."

Göğsünü sıkıyor. "Neden, Hutch, ben *asla* böyle bir şey yapmam." Berbat Güneyli aksanı denemesine gözlerimi deviriyorum. "Ayrıca, az önce ölüme yakın bir deneyimi paylaştık - sanırım ömür boyu bağlandık ya da öyle bir şey."

"Uçağın düşmediğinin farkındasınız, değil mi? Sadece acil bir inişti."

Sözlerimi duymazdan geliyor. "Ölüme bu kadar yaklaşmak istemezdim."

"Bunu duydum."

Onun iyiliği için sakın ve soğukkanlı kalmaya çalıştım - ve bunu kimseye yüksek sesle itiraf etmedim - ama bu hayatımın en korkutucu deneyimlerinden biriydi ve bir daha asla tekrarlanmasını istemiyorum.

Sağımdan yumuşak bir gıcırtı geliyor ve Auden taburesinden kayarak bana doğru geliyor. Yanımda yerini aldı, sonra bardağını havaya kaldırdı.

"Ölüme yakın deneyimlere ve yeni arkadaşlara."

Viskimi onun şarabına dokunduruyorum, sonra aynı anda içiyoruz ama o da benim gibi bir yudumla yetinmeyip bardağının tamamını boşaltıyor.

"Bir tane daha lütfen Jon. Bu sefer taze bir şişe, olur mu?"

Jon başını sallar ve aceleyle bir şişe daha şarap almaya gider.

"Barmenle ilk isminiz, ha?"

"Hostesle ilk isim bazında, ha?" Kaşlarını kaldırarak ona meydan okumam için yalvarıyor.

Gülümsemeye karşı koyarak dudaklarımı birleştiriyorum. "Bu adil."

Jon yeni bir şişeyle geri gelir, mantarı çıkarır ve Auden'in bardağını doldurur. Auden bir yudum alırken onu izler. Auden ona bir bakış attığında

minnettar göz kırpışıyla kulakları kıpkırmızı oluyor ve yüzünü eğiyor, açıkça ona vurulmuş.

"Yani..." diye başlıyor, vücudunu benimkine doğru eğerek. Onun hareketlerine uyuyorum, dizlerimizin nasıl birbirine çarptığını ve bana yaslandığı gibi dokunuşa nasıl yaslandığını fark ediyorum. Daha önce burnuma gelen aynı portakal-bal kokusu burnuma çarpıyor ve derin derin içime çekiyorum. Benzersiz ve bir şekilde tanıdık geliyor. "Bölgedeki onca otel arasından burayı seçmişsin, benim kaldığım otelle aynı. Ne garip bir tesadüf, değil mi?"

Ona yaklaşıyorum ve yakınlığımızla gözbebeklerinin iki kat büyümesini izliyorum. "Ya da sen de benim gibi Google'da bölgedeki en yüksek puanlı oteli arayıp bir oda ayırttın. Düşünürsen pek de tesadüf sayılmaz."

Dudakları bir sırtışıyla kıvrılıyor. "Bilmiyorum, Hutch. Bana kader gibi geliyor."

Uçakta neşeliydi, en azından koltuğa tutunup uçağın alçalmasının durması için yalvarmadığı zamanlarda. Ama şimdi? Şimdi eğlenceli görünüyor, hatta belki biraz sinsî.

Dolandırıcılığı severim.

"Bana evrenin bizi bir araya getirmeye çalıştığını mı söylüyorsun? Sence salonda tanışmamız, sonra yan yana oturmamız ve burada buluşmamız, kaderin bizim için daha büyük planları olduğu için mi?"

"Elbette. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin ki?" "Tesadüf."

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Gözlerinde başka bir kıvılcım. Biraz daha yaklaşp dizini bacaklarımın arasına sokuyor ve saniyeler geçtikçe uyluğuma daha da sert bir şekilde bastırıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Ne istediğini biliyorum ve eğer ben de istemiyorsam beni siksin. Yaşadığım günden sonra, bunu kullanabilirim. *Onu* kullanabilirdim ve yapacağım şey de buydu: kullanmak. Sadece bir gece için. Sadece küçük bir eğlence.

"Sanırım sadece bir gece için inançsızlığımı askıya alabilirim." Yine o lanet kıvılcım.

"Sadece bir gece," diye karşı çıkıyor, ela gözleri dudaklarıma düşüyor. Onları bakışlarıma geri getirmesi çaba gerektiriyor ve bunu yaptığında, bunun nereye gittiği, onun da bunu ne kadar çok istediği açık.

Ölüme yakın deneyimlerin arzu patlamasına yol açtığını duymuştum, adrenalinin etkisiyle cinsel dürtüleriniz tavan yapıyormuş. Şu anda olanın bu olduğunu söyleyebilirim, ama bu neredeyse iki saat önceydi. Bu sadece iki yabancının buluşması. Bir gece eğlenmeyi kabul eden iki insan. Birbirlerine cinsel anlamda ihtiyaç duyan iki insan. Ve ben bunun nasıl sonuçlanacağını görmeye çok istekliyim.

"Sanırım bu gece için yatmaya hazır olabilirim," diyor, o kadar sahte davranıyor ki, bu kadar net görebildiğim bir peçe de olabilir.

Küçük çantasını karıştırıyor ve tanıdık gelen bir kart çıkarıyor. Şarap kadehini kapıp hiçbir şey olmamış gibi kalanı bitirmeden önce bana doğru uzatıyor.

"Sadece odama şarj et, Jon. İçkilerini de."

"Elbette, Bayan Sinclair," diyor barmen. Gözlerini bana çeviriyor ve gözlerinde kıskançlık yanıyor. O da tıpkı benim gibi neler olduğunu çok iyi biliyor.

Auden bana doğru dönüyor ve "İyi geceler, Hutch" demeden önce arsızca sırtıyor.

Yakında görüşürüz, Hutch. Gerçekten demek istediği buydu.

Asansörlere giden köşeyi dönerek benden uzaklaşıyor. Arabanın gelişini ve kapıların arkasından *vınlayarak* kapanışını dinliyorum.

Artık sadece ben ve Jon varız ve önümüzdeki on beş dakika boyunca da öyle kalacak. O bana doğru hançerler savururken bir yandan da bardakları temizlemekle meşgul oluyor, ben de viskimi yudumluyorum. Üst üste sekizinci bardağını bir gümbürtüyle tezgâha bıraktıktan sonra kıkırdıyorum. Misafirliğimi fazla uzatmışım ve bu sorun değil. Nasıl olsa beni bekleyen biri var.

Arka cebime uzanıp biraz para almadan önce viskimin geri kalanını deviriyorum. Yüz dolarlık bir banknotu

Jon'un onu daha da kızdırmasını bekle, sonra Auden'in bıraktığı oda anahtarını al.

"İyi geceler Jon." Sırıtiyorum. "Yapacağımı biliyorum."

Onun öfkesini izlemek için etrafta dolanmak yerine asansöre yöneliyorum. Asansör geldiğinde içeri girip yirmi yedinci katın düğmesine basıyorum. Asansör katları çıkarken o numaranın -formamın arkasında taşıdığım numaranın- beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Bu muhtemelen pervasızca. Tamamen aptalca. Ama şu anda umurumda değil.

Hokey sezonu yakında başlıyor. Patenlerim buza vurduğunda, böyle şeyler için zamanım olmayacak. Kendimi oyuna kaptıracağım ve ders dışı şeylere ayıracak vaktim olmayacak. Tek bir şeye odaklanmam gerekecek, kazanmaya.

Ama bunun için iki hafta daha var. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey bu, Auden. Barda onun da buna benim kadar ihtiyacı olduğunu, bunu benim kadar istediğini söyleyebilirim. Öyleyse neden teslim olmayayım?

Kapılar kayarak açıldı ve ben dışarı çıktım. Katta sadece iki oda var ve alçak bir ıslık çalıyorum. Nasıl oldu da burada bir oda bulabildi? Hâlâ nasıl birinci sınıfta olduğunu anlamaya çalışıyorum ve şimdi de bu? Belki de tatlı dille konuşmakta çok iyidir ve bir anlaşma yapmıştır.

Kartı okuyucuya bastırıyorum ve makine yeşil yanarak içeri girmem için bana izin veriyor. Kolu tutup çeviriyorum ama henüz kapıyı iterek açmıyorum.

Bu bir hata olabilir, Hutch. O da Seattle'da yaşıyor. Ona orada rastlayabilirsin. Çılgın bir hayranı da olabilir. Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?

Bu çok saçma. Saçmalıyorum. İnsanları okumakta çok iyiyimdir ve Auden söz konusu olduğunda alarm zillerim çalmaz. Bu iyi. İyi olacak.

Düşünceleri bir kenara itip kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Kapı mandalını bulduğunda yumuşak bir *klik* sesi duyuluyor ve karanlıkla yıkanıyorum. Gözlerimin odaya alışması için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Perdeler açık olduğu için etraf tamamen karanlık değil, bu yüzden odanın içinde biraz daha ilerlediğimde yolumu bulabiliyorum.

Süit sessiz olduğu için akan su hemen dikkatimi çekiyor. Sesin geldiği yöne doğru odanın içinde ilerliyorum. Banyo kapısı hafif aralıktı ve tam itip açmak üzereyken kapı çekilerek açıldı.

"Vay anasını!"

Auden muhtemelen bir refleks olarak göğsüme vuruyor ve bu sırada bileğini tutarak onu hareketsiz ve bana doğru tutuyorum.

Başını geriye atıp kocaman gözlerle bana bakıyor. "Hutch." Sadece tek bir kelime. Fısıltıyla. Sessiz. Yumuşak.

Ama çok daha yüksek sesle, çok daha fazlasıymış gibi hissettiriyor.

"Ödümü kopardın," diyor aynı sessizlikle. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Bunu görebiliyorum." Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Üzerinde büyük, beyaz, kabarık bir bornoz var ve saçları yine o lanet dağınık topuzun içinde. Uzanıp saçlarını koparmak ve omuzlarına dökülüşünü seyretmek istediğim kadar, bornozunu çıkarıp altında ne olduğunu görmeyi de çok istiyorum.

Ama ben ikisini de yapmıyorum. Bakışlarını kendi bakışlarımla yakalıyorum, nefes alış verişlerinin nasıl düzensizleştiğini ya da gözlerindeki korkunun nasıl başka bir şeye dönüştüğünü kaçırmıyorum.

Şehvet.

Elini bırakıyorum, tamamen göğsüme düşmesine izin veriyorum, sonra diğer elimle belini kavriyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Kolaylıkla içime giriyor, sanki bu onun için dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Parmaklarımı yanlarına doğru kaydırıyorum, içinden geçen ürpertiye seviyorum ve yüzüne ulaşana kadar devam ediyorum. Yanağını okşayıp başparmağımın teninin yumuşaklığında gezinmesine izin verdiğimde nefesinde bir kesiklik oluyor.

"Yatmaya mı gidiyorsun, Auden?"

Dili alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor ve bir kez yutkunuyor. "Belki."

"Arkadaş ister misin?" Bir yudum

daha. Yumuşak bir iç çekiş.

"Hutch..."

Bu bir protesto değil; bu bir

yalvarış. Ve ihtiyacım olan tek

şey bu.

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve haklı olduğumu fark ediyorum; pembe dudakları yumuşak, yumuşak, tatlı ve çok lezzetli. Elleri yumruk olup gömleğimi kavırıyor ve lanet olası şey pahalı olduğu için muhtemelen umursamam gerekse de, içimde yok. Şu anda değil. Parmak uçlarında yükselip üstünlüğü ele geçirmeye çalışırken olmaz.

Kaybettiği için inlediğinde kıkırdayarak geri çekiliyorum. Bir parmağımı çenesinin altından geçirip başını geriye yatırıyorum, böylece şehvet dolu gözlerine bakabiliyorum.

"Burada kararları veren ben olacağım, tatlım. Anlaşıldı mı?"

Dili tekrar dudaklarında geziniyor, ben de başparmağımla yolu takip ediyorum, parmağında nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

"Anlaşıldı," diye fısıldıyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum ağzını tekrar kendi ağzıma almadan önce.

Dilimi dudaklarının kenarına doğru kaydırduğımda inliyor ve onu kollarımın arasına alıp sırtını duvara yasladığımda istediğim erişimi bana sağlıyor. Ağzını, çenesini ve yanağını yutarken dizimi bacaklarının arasına sokuyorum. Dudaklarımı aşağıya ve boynunun sütununa doğru sürüklemeyen önce yüzünün her santimini öpüyorum, her nazik dokunuşta onu terk eden dalgalı sesleri seviyorum, dizime sürtünmeye çalışmasını seviyorum ama yapamıyorum çünkü diğer elim onu sabit tutmakla meşgul.

Dişlerimi kulağının hemen altındaki noktaya geçirdiğimde bir inilti daha çıkarıyor. Derisini sıkıştırıp hafif bir baskı uyguladıktan sonra

yatıştırmak için dilimi o noktanın üzerinde gezdirim. Bu noktada neredeyse bana karşı kıpırdanıyor ve ben karanlık bir şekilde gülüyorum.

"Kötü davranıyorsun. Kötü olacağını biliyordum." "Sanırım kaba olmamdan hoşlanıyorsun."

"*Kapa eneni*," diyor ama ben onu tekrar ısırđıđımda memnun bir gümbürtü çıkıyor.

Belindeki elimi içeri, gevşekçe bağlanmış bornozunun önüne doğru sürüklüyorum. Kahretsin, altında ne olduğunu bilmek için lyorum.

"Söyle bana, Auden." Dudaklarını tekrar usulca öpüyorum. "Bu bornozu soyup açtığımda ne göreceğim? Hmm?"

Bir pck daha.

"Bunun altında çıplak mısın?"

Öpücük.

"Göğüslerin dışarı çıkacak mı?"

Kalın kemeri hafifçe ekiştiriyorum.

"Amını görebilecek miyim?"

Birkaç derin nefes alıyor ve sözlerimin mi onu terletticiğinden, yoksa kumaşın ellerimin altında esnemeye başlayıp içine girmem için yeterince geniş açıldığından mı emin değilim. Öyle yapıyorum ve sonra ağır nefes alan ben oluyorum.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

"ıplaksın." Başını sallıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bornozu sonuna kadar açarken ona iyice hayran olmak için geri ekilebilmek için onu serbest bırakıyorum.

Yalan söylemiyordu; çıplaktı, tmseğindeki yumuşak koyu bukleler dışında tamamen çıplaktı. Vücudu küçük ter noktacıklarıyla benek benek ve ben onu içime çekerken tüylerim diken diken oluyor. Kalçaları birbirine srtnyor, kalçaları dolgun, karnı tamamen düz değil ve göğüsleri tam istediğim gibi - bir avutan fazlası.

Bornozun kenarlarından tutuyor, omuzlarının üzerinden kayarak kollarından yere kadar inip çıplak ayaklarının dibinde birikene kadar geri itiyor. Bana doğru bir adım atacak oluyor ama başımı sallayarak hareketlerini durduruyorum.

İtaat ediyor.

İtaat etmesi hoşuma gidiyor.

Ama gözlerindeki mücadeleyi görüyorum ve başka birinin bu şekilde kontrolü ele almasına alışık olmadığını hissediyorum. Duvara yaslanıyor ve ben de ona doğru yaklaşıyorum, sert bedenime karşı yumuşaklığını seviyorum. Parmak uçlarımı hafifçe teninin üzerinde gezdiriyorum, her santimi kapladığımda nefes alışının sertleşmesini seviyorum.

Nihayet hedefime ulaştığımda, saçını tutan tokayı tutup çekerek kurtarıyorum ve kahverengi buklelerinin bir hale gibi omuzlarının etrafına düşmesini izliyorum. Komik çünkü bu gece günahkârca davranmaya niyetim var.

"Sen mükemmelsin tatlım," diye mırıldanıyorum, kendimi ona uzanıp dokunmaktan alıkoyamıyorum. Tek bir parmağımı göğüslerinin arasında gezdiriyor, aradığım şeyi bulana kadar aşağı, aşağı, aşağı sürüklüyorum.

"Tanrım," diye inliyor parmak eklemim sırlıslıkla yarığının üzerinde gezinirken. "Hutch... lütfen..."

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Genelde böyle küçük bir rica için dizlerimin üzerine çökmem ama elimde değil, çöküyorum. Yumuşak karnını öpüyorum, sonra kalçalarını. Onu en çok öpmek istediğim yeri hariç her yerini öpüyorum. Duvara yaslanıp onu iyice tatmam için yalvarana kadar bunu yapıyorum. Bir bacağını omzuma atıyorum ve onu terk eden boğuk çığlığa gülümsüyorum.

"Biliyorsun, Auden..." Onun tümseğini öpüyorum, bukleler dudaklarımı en keyifli şekilde gıdıklıyor. "Akşam yemeğini hiç yemedim."

Kesik kesik bir nefes. Bir öpücük daha, bu seferki dört gözle beklediğim yemeğe daha yakın.

Ona bakıyorum, puslu gözlerle beni izlemesi hoşuma gidiyor. O da bunu benim kadar çok istiyor.

"Ve açlıktan ölüyorum."

Dilimi yarığının üzerinde gezdirip derinlere gömdüğümde gözleri kapanıyor, amının tatlılığı dilime çarptığında inliyor. Tadı umduğum kadar güzeldi.

Daha *iyi* değil.

"Vay canına," diye mırıldanıyor ben ona bir tokat daha atarken. "Bu çok-
ahhh..."

Dudaklarımın arasında klitorisini emdiğimde, görünüşe göre doğru miktarda baskı uyguladığımda kelimeleri karışık bir karmaşaya dönüştüğünde gülüyorum. Bu ve dilimi ona doğru yuvarlamak arasında gidip geliyorum, dokunulmadık tek bir yer bırakmıyorum.

Eli başımın üzerine düşüyor ve ancak o zaman hala şapkamı taktığımı fark ediyorum. Onu yırtıp atıyor, nereye attığını bile bilmiyorum ve en sevdiğim şapka olmasına rağmen umurumda değil, parmakları saçlarımı en keyifli şekillerde kıvrırken ve beni kendine doğru çekerken değil.

"Tam orada. Sakın durayım deme," diye talimat veriyor.

Normalde onunla savaşırdım. Sırf yapabildiğim için dururdum. Ama şimdi tadına baktım, yapamam.

Etrafımda parçalanana kadar hiç durmuyorum, bacakları titriyor, kalçaları sallanıyor, orgazmı içinden geçerken tüm vücudu gerginleşiyor. En az onun kadar mükemmel.

Titremeleri azalınca ayağa kalkıyorum, onu kendime çekiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum ki tadının ne kadar güzel olduğunu görebilsin. Ellerimi kışının altından geçiriyorum, sonra bacaklarını belime doluyor ve onu yatağa taşıyıp usulca şiltenin üzerine bırakıyorum. Ağzımı onunkinden ayırıyorum, ellerim gömleğimin arkasına gidiyor. Başımın üzerinden çekip bir kenara attıktan sonra kemerime geçiyorum. Ayakkabılarımı çıkarırken

Kot pantolonumu çıkardım ve boxer külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı ittim, ama cüzdanımdan bir prezervatif çıkarmadan önce değil.

Düğünde biriyle tanışma ihtimalime karşı birkaç tane sakladığım için çok mutluyum ve onları kullanma şansım olmadığı için de çok mutluyum. Sanki Auden'la tanışacağımı biliyordum.

Açmak için dişlerimi kullanıyorum, sonra yuvarlıyorum, elimde olmadan sikime birkaç vuruş yapıyorum. Tadı hâlâ dudaklarımda, bana öyle bakıyor ki...

Gözleriyle buluşuyorum ve dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Dizlerinin üzerine çök, tatlım."

Yavaşça yuvarlanıyor, sonra kışını havaya kaldıracak şekilde yukarı itiyor.

Hay sikeyim. Böyle daha iyi görüldüğüne bahse girerim.

Ellerimi yanaklarında gezdirip hafifçe çimdikliyorum. Bunu yaptığımda inliyor, bu yüzden suları test ediyorum ve onlara nazik bir şaplak atıyorum. Bir inleme daha. Ona tekrar tokat atıyorum, bu sefer biraz daha sert. Ondan çıkan sesler şehvet dolu ve ben bu seslere bayılıyorum.

Arkasındaki yatağa tırmanırken bir darbe daha indiriyorum. Altındaki ipek çarşafı yumrukluyor, kışını havada oynatarak dokunuşumu arıyor. Bir elimi bacaklarının arasına sokuyorum, benim için ne kadar ıslak olduğunu seviyorum. Tek bir parmağımı içine soktuğumda çığlık atıyor, sonra bir tane daha.

Onları içinden çekip çıkardığımda ve uyarmaksızın sikimi eve kaydırduğumda bir çığlık.

"Vay amına koyayım."

Bir kelimenin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmiyorum. Her şey karmakarışık, tıpkı bu gece ikinci kez gelirken olduğu gibi. Aniden ve hiçbir yerden, ikimiz de bunu beklemiyorduk. Yine de bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Kalçalarını sıkıca kavriyorum, ona tekrar tekrar çarpıyorum, vücudu her sert harekete yol veriyor.

"Evet, evet, evet. Daha fazla" diye bağıyor. "Daha fazla, Hutch."

Ona daha fazlasını veriyorum, tekrar eve kaymadan önce sadece ucum onun içinde olana kadar çekiyorum. İkimiz de terden sıırıslıklam olana ve o kendini tutmaktan titreyene kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum. Kollarımı beline doluyorum, kollarını rahatlatmak için onu yukarı çekiyorum.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun." Boynunda onu çılıına çevirdiğini hızla öğrendiğim noktaya bir öpücük konduruyorum. Elimi boğazının etrafında kıvrıp yumuşak bir baskı uyguluyorum. Solunum yolunu kısıtlayacak kadar değil ama kontrolün bende olduğunu bilmesine yetecek kadar. "Beni çok iyi alıyorsun, tatlım. Bu amcık benim sikim için yaratılmış. Bunu biliyor musun?"

"Evet." Tembelce başını sallayarak inliyor. "Çok iyi." "Bana bir tane daha verebilir misin?"

Başını sallıyor, ben de gülüyorum.

"İkinci vuruş, Auden. Yalan söyleme." "Söylemiyorum.

Yapamam, Hutch. Yapamam."

"Yapabilirsin. Yapacaksın. Kendine dokun. Oraya git."

Tam da beklediğim gibi, beni dinliyor. Ben onu sikmeye devam ederken elini bacaklarının arasına sokup klitorisiyle oynuyor.

"Çok yaklaştım." diye mırıldandığını duymam uzun sürmedi.

Boğazına biraz daha baskı uyguluyorum, sonra iki kez daha içine giriyorum ve beni sıkıca kavırıyor, orgazmı bu gece üçüncü kez onu vuruyor. Bu beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor ve prezervatifi dölleriimle dolduruyorum.

O nefes üstüne nefes alırken hareketlerimi yavaşlatıyorum, kendi göğsüm sırtına çarpıyor. Kollarımdan kurtulup yatağı doğru kaymasına izin veriyorum ve ben yataktan sürünerek çıkarken o da bir ses çıkarıyor.

"Banyo," diyorum ve o da başını sallayarak diğer tarafına dönüyor.

Prezervatifi atıp ellerimi yıkadıktan sonra yatak odasına geri dönüyorum. Yan tarafına kıvrılmış, çoktan hafifçe horlamaya başlamıştı; gitmeliyim. İkimiz de bu işten istediğimizi aldık. Benim burada kalmam için bir neden yok.

Ama bu beni tekrar yatağa girmekten alıkoymuyor. Vücudumu onunkinin etrafına dolamamı engellemiyor. Kolumu ona dolamamı, onu kendime olabildiğince yaklaştırmamı engellemiyor.

Ve bu, haftalardır aldığım en huzurlu uykuya dalmamı engellemiyor, bu korkunç yolculuğun o kadar da kötü görünmemesini sağlıyor.

BÖLÜM 4

AUDEN

Beni çok iyi alıyorsun, tatlım. Bu amcık benim sikim için yaratılmış. Bunu biliyor musun?

"Auden?"

Başımı kaldırdığımda üç çift endişeli gözün üzerimde olduğunu görünce şaşıyorum. "Ha?"

Lilah, en iyi arkadaşım ve yönetici asistanım, bana *şu anda ciddi misin* bakışlarından birini atıyor. Gözlerini devirdi, sonra da "*Renk düzeni*" dedi.

Omuzlarımı geriye doğru itiyorum, sonra kollarını kavuşturmuş, dudaklarını sıkıca birbirine kenetlemiş adama bakıyorum.

"Bay Barnhart, size otel için istediğim renk düzenini söyledim. Bu konuda tereddüt etmiyorum. Ya bana Derin Deniz Mavis'i'ni bulursunuz ya da ben bulacak başka birini bulurum."

Bu bir tehdit, hem de üstü örtülü bir tehdit. Bay Barnhart bunu benim kadar iyi biliyor, tıpkı benim ciddi olduğumu bildiği gibi. Parasını ödediğim şeyi bana vermeyen bir adamın iradesine boyun eğmeyecek kadar uzun yıllardır bu işi yapıyorum.

Bir kez başını salladı ve bana sert bir şekilde "Tamam, bulacağım." dedi.

Bulmakla ilgili bir sorun olmadığını biliyorum. Farklı bir renk kullanmak istediği için kızgın.

Ama ben otelimini nasıl görünmesini istediğimi *biliyorum* ve bu onun yapmaya çalıştığı şey değil.

"Teşekkür ederim. Şimdi, başka bir şey var mı?"

Görüntülü sohbette kimse bir şey söylemiyor. "Harika. Cuma günü tekrar görüşürüz."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve büyük boy koltuğuma yaslanarak derin bir nefes veriyorum.

Lilah, "Bay Barnhart Sr.'ın oğluna bağırmandan hoşlanacağını sanmıyorum," diyor.

"Ve sözleşmemi başka bir yere taşıdığım da bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ayrıca, ben bağırmadım. Onu tehdit ettim."

Lilah gülüyor. "Sen yaptın ve harikaydı." Kahvesini eline alıyor ve mavi gözlerini bana dikmeden önce sağlıklı bir yudum alıyor. "Peki, yine *onu mu* düşünüyordun?"

"Kim?"

"Aptalı oynama, Auden. Yakışmıyor. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun - seni öyle bir siken gizemli adam ki haftalar sonra bile hala bunu düşünüyorsun."

Onun sözleriyle içim ısınıyor ve söz konusu adamın yüzü gözümün önünden geçiyor.

Hutch.

Birlikte ilk seferimizden sonra uyuyakaldım, ancak birkaç saat sonra başka bir sefer için tekrar uyandırıldım. Neyse ki çantamda birkaç prezervatif vardı ve üçüncü ve dördüncü turlarda onları iyi kullandık.

Ben uykuya dalarken güneş perdelerin arasından yeni yeni görünmeye başlamıştı. Öğle vakti birinin kapımı yumruklamasıyla uyanmadan önce hatırladığım son şey buydu. Çıkışımı -gerçekten önemli değildi- ve uçağımı kaçırmıştım.

Ama en çok Hutch'ı özledim. Odadan ne zaman çıktığını bilmiyordum ama bunun çok erken olduğunu biliyordum.

Tanrım, beni ele alış şekli. Benimle konuşma şekli. Her dokunuşunun vücudumu aydınlatması. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve bunun sadece bir gecelik bir ilişki olması gerekiyordu ama ben daha fazlasını istiyordum.

Bir ay sonra... Hala öyle.

"Belki," diyorum Lilah'ya, tamamen yalan olmasına rağmen.

"Ugh," diye inliyor. "Kıskanıyorum. Çooooook kıskancım. Utanç verici derecede uzun bir süredir biriyle yatmadım. Geçen aydan beri gibi."

Onun uzun zaman fikrine burun kıvırdım. Hutch'tan önce, geçen yıldan beri seks yapmamıştım... ve Ekim ayındayız. Aşk hayatımın benim için bir öncelik olmadığını söylemek yanlış olmaz. İki yeni otelimi bitirmeye o kadar odaklanmıştım ki, Hutch için bacaklarımın arasında o karıncalanmayı hissedene kadar, bu kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemiştim bile.

Artık neyi kaçırdığımı bildiğime göre? Daha fazlasını istiyorum.

"Neden havaalanında yakışıklı bir yabancıyla tanışıp beni bir otele götürmesini ve orada deli gibi ırzıma geçmesini sağlayamıyorum?"

Ona böyle şeylerin sadece filmlerde ya da aşk romanlarında olduğunu söylemek istiyorum ama belli ki yanılıyorum. Bu kadar çok kez bir araya gelmemizin tesadüf olduğuna hâlâ inanamıyorum. Hutch Chicago'daki The Sinclair'in barına girdiğinde neredeyse şarabımı deviriyordum. Bölgedeki onca otel arasından benim gittiğim oteli mi seçmişti? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Sonra en yüksek puanlı yeri aradığını söyledi ve her şey anlam kazandı. Armani kazağını ikinci bir deri gibi giyiyordu. Belli ki zevk sahibiydi ve en iyinin en iyisini istiyordu ve ben de o en iyi olduğumu bilmekten heyecan duyuyordum.

Ben değil ama otelim. Bu iltifatı ilk kez duymuyordum ama dudaklarından dökülürken öyle hissettiğim kesindi.

Tanrım, dudakları... Yemin ederim onları hâlâ tenimde hissedebiliyorum.

Lilah, "Yine yapıyorsun," diye suçluyor ve bunun yanlış bir suçlama olduğundan şüpheliyim.

Son bir aydır, etrafta şaşkın şaşkın dolaşıyorum. Hayatımın en iyi seksi olduğu için mi yoksa her şeyin nasıl gerçekleştiğine hâlâ şaşırdığım için mi bilemiyorum.

"Üzgünüm," diyorum ona ve gerçekten üzgünüm. Bir daha asla göremeyeceğim bir adamla ilgili hayaller kurmamalıydım. Önümdeki harika şeylere odaklanmalıyım.

Boğazımı temizliyorum, sonra öne doğru oturup elimi uzatıyorum. "Dosyayı bana verir misin?"

Elime kocaman siyah bir dosya tutuşturdu. "İşte burada, Seattle Serpents'ın tüm takım kadrosu, takımlarındaki yeni adam da dahil. Adı-"

"Hayes," diyorum ona, bu isim vücudumda tüylerimi diken diken ediyor, onun yüzünden değil, Hutch yüzünden. *Sports Desk*'teki insanların yerel hokey takımına yapılan yeni takas hakkında konuşmaları bizi tanıştıran şey oldu. "Onun hakkında bir şeyler duydum. Umarım Vegas'taki Grandview'de yaptığı gibi sorun çıkarmaz."

Haftalardır tüm haberlerdeydi. NHL'nin yükselen yıldızı kelimenin tam anlamıyla bir sıçrama yaptı. Bir değil, iki büyük bahçe heykelini çatıdaki havuza fırlatarak betonun çatlamasına neden oldu. Elli bin dolardan fazla zarara yol açtı. Seattle'a takas edilmesinin sebebinin bu olduğunu söylemiyorum... ama olabilir.

"Sanırım sakinleşecek. En azından ben öyle umuyorum." Son kısmı nefesinin altında ekliyor.

Klasörü açıp ilk sayfayı tarıyorum. The Sinclair'ın bu yılın başlarında takımla imzaladığı sözleşmenin kısa bir özeti. Bu sezondan itibaren The Sinclair, Seattle Serpents'ın resmi ortağı olacak. Takım, otelimizin olduğu bir şehre seyahat ederse, orada kalacak ve Seattle'da oynayan herhangi bir takım burada ilk Sinclair'de kalacak.

mülk. Bu inanılmaz bir anlaşma, hayatta bir kez olacak türden bir şey. Bu fırsatı yakaladığım için çok şanslı olduğumu biliyorum ve bunu berbat etmemin imkanı yok.

Bu yüzden ortak olduğum takım hakkında mümkün olduğunca çok araştırma yapmayı planlıyorum. Organizasyondaki ve NHL'deki diğer herkesle görüştüm ve araştırdım, ancak henüz oyuncuların kendilerine odaklanmadım. Yaz boyunca yer değiştireceklerini biliyordum, bu yüzden ertelemeye devam ettim, ancak hokey sezonu resmen başladığına göre ödevimi yapma zamanı geldi.

"Ve her şey bu mu?"

Lilah bana yönetici asistanını kastederek, "Sadie'nin bulabileceği kadar var," diyor. Geçen yıl ona istediği kişiye işe alabileceğini söylediğimde çok heyecanlanmıştı. Küçük kız kardeşini işe almasını beklemiyordum ve açıkçası ilk başta bu konuda heyecanlanmamıştım, ancak Sadie'nin ne kadar sıkı çalıştığını görünce, bunun iyi bir uyum olduğunu düşünüyorum.

Başımı sallayıp dosyayı kapatıyorum. Onu ve dizüstü bilgisayarımı alıp sandalyemden kalkıyorum. Lilah beni takip ediyor, bir yere gitmeden önce yanına gelmemi bekliyor. Daha ilk günden ona, benim için çalışacaksa her zaman yan yana yryeceğimizi söylemiştim. Onu asla bir yere ynlendirmeyecektim. Teknik olarak onun patronu olabilirim ama biz eşitiz.

"Bunu yanıma alacağım ve Denver'a giderken bir göz atacağım." Konferans salonundan çıkarken alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp ileri geri oynatıyorum.

"Ne söyleyeceksen söyle, Auden."

Lilah'a sırtıyorum. Beni çok uzun zamandır tanıyor. Söyleyeceklerimi biliyor.

Bazen iyi bir şeydir, bazen de can sıkıcıdır.

şu anda iyi olduğunu düşünüyorum.

"Maça gitmem garip değil, değil mi?"

"Ne? Hayır! Bence senin için iyi olacak. Hokey dünyasında biraz tecrübe edinarsın. Yani, artık resmi bir ortaksın.

kaynaklarınızı yatırdığınız şey." Bana sert bir bakış atarak tartışmamam konusunda uyardı, ben de tartışmadım.

Muhtemelen haklı. Kendimi neye bulaştırdığımı görmek istemem garip değil ve Denver'daki maça gitmemin tek nedeni orada genel müdürümle bir toplantım olması. Bazı küçük sorunlar yaşadık ve kontrolden çıkmadan önce onları engellemek istiyorum.

"Keşke ben de seninle gelebilseydim. O takımdaki çocuklardan bazıları mı?" Kendini hayran bırakıyor. "Oh, anne. Sevdim." Kaşlarını birkaç kez aşağı yukarı zıplatıyor.

Ciddi bir parmakla onu işaret ediyorum. "Bunu aklından bile geçirme, Lilah Jane."

"Buzzkill." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Patronluk tasladığında hiç eğlenceli olmuyorsun."

"Sinclair'in işle zevki birbirine karıştırması ve tüm paramı kaybettiğim için seni kovmak zorunda kalmam nedeniyle bir skandal çıktığında da hiç eğlenceli olmuyor."

"Bilmiyorum... Gördüğüm bazı fotoğraflara bakılırsa, bu adamlar *çok* zevk verebilir."

Ona başımı salladım. "Saçmalıyorsun." "Evet, ama beni çok seviyorsun."

"Seni sevmek *zorundayım*. Çok uzun zamandır arkadaşız."

"Hatırlatma bana." Şakacı bir şekilde omzunu benimkine çarpıyor.

Lilah'ı on yaşımdan beri tanıyorum. Oyun parkında tanıştık, ikimiz de maymun çubukları veya top oynamak gibi olağan şeylerle ilgilenmiyorduk. Tek yapmak istediğimiz bir şeyler inşa etmektir. Her gün dışarıya dört kutu plastik tuğla çıkarır, yirmi dakika sonra yıkmak üzere en ayrıntılı binaları inşa ederdik. Hayatımda yaşadığım en büyük eğlenceydi.

Yıllar geçtikçe benim bir şeyler inşa etme takıntım artarken Lilah'nınki azaldı. O her şeyi düzenli tutmakla daha çok ilgilenirken benim tek yapmak istediğim binlerce kez parçalara ayırmaktı. Bu yüzden, ben

Kendi şirketimi kurmaya gerçekten girişeceksem, tüm ince ayrıntıları halledebileceğini bildiğim birine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Lilah benim ilk ve tek tercihimdi.

O bana oynadı, ben de ona. Bir kez bile pişman olmadım, bu yüzden ona oyuncularla takılmaması konusunda yaptığım uyarının dikkate alınacağını biliyorum. Bunu benim için asla mahvetmez.

Benim telefonum dizüstü bilgisayarımda çaldığı sırada onun telefonu da cebinde çalışıyor.

"Bu sefer uçağını kaçırmaman için sana bir hatırlatma olur." Bana yapışkan ve tatlı bir gülümseme veriyor ama altındaki tehdidi görüyorum: *Sakin bana yeniden rezervasyon yaptırmak zorunda bırakma.* "Havaalanına gitmek için otuz dakikan var yoksa seni o uçağa kendim bindiririm."

"Evet, anne." Gözlerimi deviriyorum, sonra onu çabucak kucaklıyorum. "İki gün içinde döneceğim. Burada işlerin yolunda gitmesini sağlamaya çalış, olur mu?" Ayrılırken ona göz kırpyorum, burayı emin ellere bıraktığımı çok iyi biliyorum.

"Tamamdır. Ve, hey, belki bu sefer yanında oturan adamla yatmamaya çalışırsın?"

"Lilah!" Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakınarak tıslıyorum. Temiz olduğumu görünce gülüyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Çok kötüsün."

"Bayılırsın." Reverans yapıyor. "Şimdi git. İyi uçuşlar."

Sözleriyle içimi bir ürperti kaplıyor ve gülümsememin sallanmaması için elimden geleni yapıyorum. New York'tan döndüğümünden beri uçuş konusunda daha da endişeliyim. Lilah'ya uçuşun ne kadar kötü olduğunu anlatıp sinirlerimi gizlemeye çalışmışım ama bugün geldi çattı, tekrar uçağa binmeyi düşünmek bile midemi alt üst ediyor. Uçmaktan her zamankinden daha çok nefret ediyorum.

Ugh. Umarım bu da son yolculuk gibi felaketle sonuçlanmaz.

Ya da öyle olmasını umuyorum... Çünkü Hutch'la çarşaplarda bir kez daha yuvarlanmayı hiç istemem.

"Evet, millet, Denver'a sağ salim vardık. Ben ve ekibimin geri kalanı adına, bizimle uçtuğunuz için teşekkür eder, seyahatinizin geri kalanında iyi yolculuklar dileriz."

Pilotun anonsunun sonunu duymak için tam zamanında uyandım. Uçakta hiç uyumam, *hiç* uyumam ama sanırım uçuşla ilgili endişelerim o kadar fazlaydı ki tüm bunların stresinden uyuyakalmışım. Gerçi Yılanlar dosyasına istediğim gibi bakma şansım olmadı.

Bunu maçtan sonra da yapabilirim. Büyük boy siyah çantamı alıp okunmamış dosyayı içine koyduktan sonra yerimden kalkıyorum.

"Oh, bayan." Yanımda oturan yaşlı adama doğru döndüm. "Bunu düşürmüştünüz."

Uzattığı şeye bakıyorum ve elinden kaptığım gibi kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Teşekkür ederim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, sonra arkamı dönüyorum. Parmaklarım Hutch'ın taktığı lekeli şapkanın kenarında geziniyor. Sanırım ayrılmak için acele ederken otelin zemininden almayı unutmuştu. Neredeyse görmeden odadan çıkacaktım ama son anda gözüme çarptı.

Neden sakladığımı bilmiyorum. Belki de o vahşi geceyi hatırlatması için, bir hatıra olarak. Emin değilim. Sadece eski, yıpranmış Yankees logosunun parmağımı üzerinde gezdirdiğimde verdiği hissi sevdiğimi biliyorum. Rahatlatıcı ve işler çok gürültülü olduğunda beynimi sakinleştiriyor.

Ben de öyle yapıyorum; havaalanından otelime doğru yol alırken parmağımı logonun üzerinde gezdiriyorum. Sadece bir süreliğine parmaklarımdan kaymasına izin veriyorum.

Bu akşamki maç için üstümü değiştirirken. Sonra da çıkarken hemen kafama geçiriyorum.

Güvenliğe rozetimi gösterdikten sonra arenaya girdiğimde babam "Kafadaki de ne öyle?" diye soruyor. Eski bir NHL oyuncusunun kızı olmanın avantajı.

Babam sadece beş sezon oynadıktan sonra, kalçasında kariyerini bitiren bir sakatlık nedeniyle emekli oldu. Sonraki birkaç yılını, delicesine aşık olduğu annemle tanışana kadar idare ederek geçirdi. Annem çoğu insanın özgür ruhlu diyeceği biriydi, sürekli bir yerden bir yere kaçıyor, onlar da öyle yaptılar. Bir karavan aldılar ve birlikte dünyayı dolaştılar, hiçbir zaman bir yere uzun süre yerleşmediler, ben ve ikiz kardeşim Rory ortaya çıktığında bile. Hayatımızın ilk on yılı boyunca o karavanda büyüdük, sonunda Washington'a yerleştik ama yine de eyalet içinde çok fazla dolaştık.

Altı ay boyunca istikrarlı bir ev hayatına sahip olduktan sonra, annem buna dayanamadı ve çekip gitti. Yıllar içinde birkaç kez geri geldi ama asla uzun süre kalmadı. Şimdi bile sadece tatillerde ve doğum günlerinde mesaj atıyor ya da arıyor ve bizi görmek için hiçbir çaba sarf etmiyor ve ben de bunu kabullendim. O böyle biri.

Ama sorun değil. Babam var ve ihtiyacım olan tek ebeveyn o. "Sokaktan koparmışsın gibi görünüyor."

Kafamdan çalmaya çalışıyor ama elini geri itiyorum. "Kes şunu. Bu sokaklardan değil. Bu bir...borç."

Kaşları birbirine çarpıyor.

"Bir arkadaşımın," diye ekliyorum.

Daha fazla çimdikleme.

"Bu gece için iyi şans tılsımı."

"Seattle'ı destekliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Kendimi memleketimin takımına adadım."

Gülüyor çünkü çok sevdiği oyun hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyor.

"O yeni sözleşmenin dönüp dolaşıp beni vuracağını biliyordum."

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Seni görmek güzel baba."

Haziran ayında Babalar Günü için ziyaret etmiş olmama rağmen beni aylardır görmemiş gibi sıkıca sarılıyor.

"Seni özledim, ufaklık. Rory yok mu?" diye soruyor, ikizimi kastederek.

"Tabii ki hayır. İstesem de onu kliniğinden ayıramazdım."

Babamın NHL'den kazandığı tüm parayı biz kızlar için ayırması sayesinde Rory kendi tutkusu olan hayvanların peşinden gidebildi. Seattle'da iki klinik işlettiği ve şehirdeki en yüksek puanlı veteriner hekim olduğu için adını bir Disney prensesi olan Aurora'dan alması biraz uygun oldu sanırım.

"Bir gün onu bir oyuna götüreceğim. O da buna aşık olacak, tıpkı senin olacağından emin olduğum gibi."

Babam bizi hiçbir zaman spor yapmaya zorlamadı, bunun için minnettarım ama bize her zaman en büyük spor olan hokey olmadan sahip olduğumuz şeylere sahip olamayacağımızı hatırlattı. Serpents ile sözleşme imzalama şansı doğduğunda hayır diyemedim. Bana hayatımı veren oyuna geri dönmek iyi hissettirdi.

"Haydi. Pakın düşüşünü kaçırmak istemeyiz."

Kalabalığın arasından yolumuzu buluyoruz ve babam tanındığında birkaç kez gülüyorum. En uzun ya da en beğenilen hokey kariyerine sahip değildi ama Colorado taraftarları için hala bir kahraman. O zamanki Quebec takımını Stanley Cup Playoff'larına gönderen uzatma golünü asla unutmayacaklar. Elbette kazanamadılar ama bu, takım tarihinin büyük bir parçası olmadığı anlamına gelmiyor.

Maçın başlaması için tam zamanında odamıza çıkıyoruz ve takımlar yarışa başlıyor. Babam locanın kenarında durmuş, ciddi bir ifadeyle piste bakıyor. Son yıllarda hiç paten giymemişti.

En az yirmi yıl oldu ama hâlâ bu oyuna tüm dünyasıymış gibi bakıyor. Ben ve Rory dışında.

İlk periyot olaysız geçti, iki takım da sayı bulamadı ve pek bir şey olmadı ama ikinci periyotta sanki iki yeni takım sahadaydı. Birbirlerini sağlı sollu kontrol ediyorlar, deli gibi penaltı çekiyorlar ve alıyorlar. Hatta birkaç itiş kakış bile oldu. Tüm mücadele ve çabaya rağmen, iki takım da üçüncü devreye girerken puan alamıyor.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı babam. "Bu adamlar bir bok için ağın arkasını bulamazlar."

Sohbet ettiği menajer -Shepard mıydı neydi- gülüyor ve sırtını sıvazlıyor. "Bana söylüyorsun. Şu anda kariyerleri için oynayan iki Seattle oyuncum var. Eğer bir adım atmazlarsa, gelecek yıl alacakları tekliflerde büyük hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Hangi çocuklar sizindi?" Babam soruyor.

"Yirmi yedi ve on. Çok yetenekliler ama son zamanlarda bir şeyler ters gidiyor. Seattle'a takas olduklarından beri hokey hislerini kaybetmiş gibiler." Adam başını sallıyor, dudaklarını büküyor ve kaşlarını çatışı bana çok fazla kaşlarını çatan başka bir adamı hatırlatıyor...

Kafamı sallıyorum, aklımın yine oraya gitmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Bu tek seferlik bir şeydi. Bunu biliyorum... ama beynim ne kadar istekli olsa da bedenim değil ve şu anda bana Hutch'ı hatırlatan her şey bedenimi ateşliyor.

İlk adını almalıydım. Ertesi sabaha kadar ne olduğunu sormayı hiç düşünmediğimi fark ettim. O zaman önemli değildi ama şimdi keşke alsaydım da şapkasını ona geri verebilseydim diyorum.

Bir an onu sistemde aramayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Şirketimi dürüstlikle yönettiğim için kendimle gurur duyuyorum ve birinin mahremiyetini bu şekilde ihlal etmek

Onurlu. Birbirimizi tekrar görmemiz gerekiyorsa, bu olacaktır. O zaman ona şapkasını veririm. Bu olana kadar, onu güvende tutacağım.

"Yirmi yedi numarayı biliyor musunuz?" Ajana baktım. "Pardon?"

Kafamdaki şapkaya doğru başını sallıyor, şu anda farkında bile olmadan parmaklarımı yuvarladığım şapkaya. "Onun da tıpkı böyle bir şapkası var. İğrenç de görünüyor. Atmaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun sürekli takmasıyla ünlü sayılır. Onu tanıyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Uçakta uyuyakaldığım için 27'nin kim olduğunu bilmiyorum, ama bilseydim bile, benimkine benzer bir şapkası olmasının garip bir tesadüf olduğuna eminim. Hutch'inkine benziyor. Hepsi bu kadar.

Elimi bırakarak başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Üzgünüm."

Gözlerini şapkadan ayırmadan birkaç kez başını sallıyor. "İlginç."

Ama *neyin* ilginç olduğunu söylemiyor. Sadece dikkatini oyuna geri veriyor.

Üç dakika sonra Colorado gecenin ilk golünü attı. Bundan dört dakika sonra Seattle kendi golünü attı. Üçüncünün bitimine otuz saniye kala bir gol daha atılıyor ve yanımda duran adam dışında tüm salon sessizliğe gömülüyor.

"Evet! İşte benim adamlarım!"

Seattle kazanıyor ve Colorado'yu başları öne eğik bir şekilde buzun dışına gönderiyor. Sporu ya da iki takımı da pek takip etmesem de Seattle'ın galibiyetine çok sevindim ama babamın önünde sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Lanet olsun, evlat, başardılar." Babam omzumu sıktı. "Bence sen onların şans tılsımı olabilirsin. Bütün maçlara gitmeye başlayabilirsin."

Gülüyorum çünkü buna ayıracak zamanım olmasına imkân yok. "Ben orada olmasam da kazanmayı başaracaklarına eminim."

"Hey, bu kadar çabuk geçiştirme. Hokey batıl inançları gerçektir." Bir sıkma daha. "şimdi, hadi. Otele gidip yemek yiyelim, olur mu? Belki yarın baban seni hakkında çok şey duyduğum o golf sahasına götürebilir."

The Sinclair tesislerinin en büyük cazibelerinden biri, tam donanımlı golf sahaları, lüks kaplıcalar ve tam hareketli yataklar içeren son teknoloji odalar gibi sağladıkları tüm olanaklardır. Yılanların anlaşmayı imzalamaya istekli olmalarının en büyük nedenlerinden birinin kilit konumlarımızdaki golf sahaları olduğundan neredeyse eminim. Hokey oyuncuları golfe bayılır, babam gibi yaşlı ve emekli olanlar bile.

Ajana döner ve elini uzatır. "Sizinle sohbet etmek harikaydı Bay Clark. Eminim başka bir maçta görüşürüz."

"Bana Shep de, artık arkadaşız." Bana döndü. "Gelecek hafta Seattle'da olacağım. Eğer başka bir oyuna açıksan, beni ara. Süitte bir başkası için her zaman yer açarım." şapkama bir kez daha baktı. "Belki seni oyuncumla tanıştıtabilirim. şapkanı çok sevecektir."

"Oh, bu onun değil. Hayatında hiç beyzbol maçı izlemedi. Ya sen, evlat?" Babam dirseğini benimkine sürtüyor ve bana göz kırıyor. "Muhtemelen bu yüzden Shep Clark'ın huzurunda biraz daha fazla yıldızlaşmıyorsun."

Babam ve Shep birkaç kelime daha konuşuyorlar, çoğunlukla kendi spor kariyerleri hakkında, sonra nihayet otele geri dönüyoruz. Akşam yemeği çabucak gelip geçiyor ve saat on bir olmadan odalarımıza geri dönüyoruz. Ma saatimiz erken olduğü için muhtemelen yatağa gitmeliyim ama uçaktaki şekerlemeden sonra henüz yorgun değilim. Tüm oyuncu bilgilerinin bulunduğu klasör siyah çantamdan dışarı bakıyor; gece boyunca gevşememe yardımcı olacak şeyi biliyorum-araştırma-ve bunu yapacağım yeri de biliyorum.

Dosyayı ve Yankees şapkasını alıp alt kattaki bara gidiyorum. Yeni ortak olduğüm bu ekip hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenme zamanı.

BÖLÜM 5

HUTCH

"Kalecinin o pakı nasıl durdurduğunu hala anlamış değilim. Tam kırmızı çizginin üzerindeydi, doğrudan kalenin arkasına kaymaya hazırды ama hayır, kurtardı." Sağ kanat oyuncusu başını sallıyor. "Lanet kaleciler ve onların ürkütücü esneklikleri."

"Bu konuda herhangi bir şikâyet duymadım." Bir numaralı kalecimiz Fox sinsice sırıtıyor. "Aslında, daha dün gece, senin mo-"

Lawson parmağıyla Fox'u işaret etmeden önce masaya vurur. "Sakın annemi bu işe karıştırayım deme."

"Dürüst olmak gerekirse, tam içine girdin," diye belirtiyorum. Lawson bana dudak büktü. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Taraf tutmuyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum." Kaleci bana doğru eğildi. "Ama sen tamamen benim tarafımdasın, değil mi?"

Bu gece bu konuya girmek istemediğim için onu görmezden geliyorum... Gerçi dürüst olmak gerekirse ben Fox'un tarafındayım. Yine de bunu Lawson'a asla söylemem. Bu konuda asla susmazdım.

Masanın etrafında geçen yıldan beri biriktirdiğimiz uyumsuzlar grubuna bakıyorum.

İşte Fox, hak etmediği halde geçen sezon bizim tarafımızdan birçok kez dışarıda bırakılan file bekçimiz. Bir zamanlar Vezina'ydı.

Finalist olmaya layık, ancak New York'ta geçirdiği kötü bir yıl ve geçen sezon tank olmamız sayesinde, onun bittiğine dair fısıltılar var.

Sonra bir sol kanat oyuncusu ve orta oyuncu: Neredeyse hiç susmayan Lawson ve neredeyse hiç konuşmayan Keller. Maç bittiğinden beri sadece iki kelime söyledi.

Locke, benim liseden beri oynadığım bir defans oyuncusu.

Ve son olarak, Hayes ve ben.

Küçük bir grup ama birbirimize çok bağlıyız. Hayes dışında. O grupta değil; sadece bu gece burada çünkü yeni ve gidecek başka yeri yok.

Son birkaç aydır bu çocukları özledim, takım arkadaşlığını özledim. Onlarla saçmalamayı ve maçtan sonra oturup şu anda olduğu gibi her şeyi yeniden konuşmayı özledim. Bundan vazgeçmek, artık ligde olmamakla ilgili en çok özlediğim şey olacak, ne zaman olursa olsun.

Bu şekilde oynamaya devam edersem er ya da geç.

Bu düşünceyle dudaklarımın kenarları aşağı doğru çekildi. Bu akşam iki puanla ayrılabilirdik ama şansımız yaver gitti. Yine berbat oynadık ve bu sezona da geçen yılki gibi sallantılı bir şekilde başlamak istemiyorum. Tekrar batırmamız için çok fazla risk var.

"Hayes'e buzun üzerinde güzel bir pas attı. Bize iyi bir kaçış şansı verdi. Akıllıca bir oyun," diyor Whitlocke, ya da sadece Locke, Fox ve Lawson anne şakaları hakkında hararetli bir tartışmaya girerken bana sessizce. Hayes'in gözleri aralarında gidip geliyor, hemen yanı başında tartışıldığından habersiz. "Çocuğun sadece biraz yavaşlaması, kaleciyi daha fazla yememesi gerekiyordu. Genç ama öğrenecek."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Hala çok uygun olduğundan emin değilim ama göreceğiz."

Locke, "Ona zaman ver," diye cesaretlendirir.

Takımdaki herkes arasında en uzun süredir ligde olduğu için, ne hakkında konuştuğunu bildiğini ve ona güvenmem gerektiğini söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Sadece kariyerimin geri kalanını Hayes'e süre vermek üzerine bahse girmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Şapkamı başımdan kaldırıp masaya fırlatıyorum, sonra ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Şapkanın üzerindeki yabancı logoya dik dik bakıyorum. Aslında yabancı değil. Yılanlar'ın logosu ama *benim şapkam* değil, bu yüzden yanlış hissediyorum. *Ben yanlış* hissediyorum. Auden'la o otel odasından çıktığım andan beri yanlış hissediyorum. Onu arkamda bıraktığım için kötü hissettiğimden değil, o her şeyi biliyordu.

Çünkü en değerli varlığımı geride bıraktım ve Seattle'a giden uçağa binene kadar bunun farkına bile varmadım. Sezona başlarken çok kötü oynadığım gözümünden kaçmadı. Kayıp şapka yüzünden. Öyle olmalı.

O kadar kötü olamam, değil mi?

Hayes'in kahkahası hastalıklı düşüncelerimi kırıyor.

"Bana Comets'teki bazı adamları hatırlatıyorsun," diyor. "Hep böyle ileri geri tartışıp duruyorsunuz." Bakışlarında bir özlem var ve ben bunu anlıyorum. O burada yeni. Eski takım arkadaşlarını özleyiyor ve geçen yıl bizimle kaynaşmak için burada değildi. "Ama artık hepsi sıkıcı ve durgun. Artık maç sonrası böyle şeyler yapmıyorlar."

"Dürüst olmak gerekirse, kardeşim Jacob hayatı boyunca sıkıcıydı. Bunun nedeni bir aptal gibi yuva kurmuş olması değil." Lawson başını sallıyor.

Fox kadehini kaldırır. "Aptal olmamaya!"

Hepimiz -Hayes hariç- kendi fincanlarımızı kaldırıp masanın ortasında birbirine vuruyoruz. Bir yudum alıyoruz, sonra hiçbir şey olmamış gibi sandalyelerimize geri yerleşmeden önce onları iki kez masaya vuruyoruz.

"Uh... o da neydi?" Hayes bir grup moronmuşuz gibi etrafına bakınarak soruyor.

Olabiliriz, ama umurumda değil. Bu bizim olayımız ve bunu değiştirmeyeceğiz.

Biri ayağıma çarpıyor ve başımı kaldırdığımda Locke'un bana o nefret ettiğim sezgisel bakışını attığını görüyorum. Görmezden gelmeye

çalıştım.

Ama herkes bana bakıyor, her biri gözleriyle bana farklı bir şey söylüyor.

Fox'un dediği gibi, *yapmalı mıyız?*

Lawson'ın bana söylediği, *Yap şunu. Yap. Yap. Yap.*

Keller'ı her zamanki gibi okumak mümkün değil.

Ve Locke'un çılgılığı. *O yeni ve rehberliğe ihtiyacı var. Doğru olanı yap.*

En gürültülüsü onunki değilse ne olayım.

Elimi tekrar saçlarımda gezdiriyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"Biz bir çeşit..."

"Bekar. Hepimiz bekâsız," diyor Lawson.

Hayes başını sallıyor. "Bunu kabul edebilirim."

"Evet, ama bekâ *kalmayı kabul edebilir misin?*" Keller sonunda dirseklerini masaya dayayarak konuşuyor. "Çünkü kulübün bir parçası olmak için bu bir tür gereklilik."

"Kulüp mü?"

Çekiniyorum. "Öyle demeyi kes. Kulağa çok aptalca geliyor. Daha kötü olan tek şey ısrarla kullandığın o saçma isim."

"Lanet olası Lawsy'nin hatası. Kafama o taktı," diye ısrar ediyor Keller ve takım arkadaşını suçluyor. "Tıpkı o aptal isim gibi."

"Adı ne?" Hayes soruyor.

"Serpents Singles." Lawson göğsünü kabartarak gururla sırtıyor. "Bunu ben buldum."

"Ve bundan nefret ediyorum," diyorum ona, alkolsüz biramdan bir yudum daha alarak. Sezon boyunca fazla içmemeye çalışıyorum ama yine de tadını seviyorum. İçki içmek gibi ama berbat yan etkileri yok. "Bir isme ihtiyacımız yok."

"Elbette var. Ayrıca kulağa da fena geliyor."

Keller beni işaret ediyor. "Ben Hutch'a

katılıyorum. Bu ezikçe."

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de," diyor Fox, "Lawsy'ye katılıyorum. Ben biraz

o."

"İki oy bana, iki oy da Hutch'a." Lawson önce kendisini, sonra da masanın karşısındaki şakakları ağarmış yaşlı adamı işaret ediyor. "Locke?"

Başını sallıyor. "Ben bu işin dışında kalıyorum." Lawson Hayes'e odaklanır.

"Bekâr mısın?"

Çocuk homurdanır. "Oh, tabii ki. Hiçbir şekilde bağlanmayacağım."

"İsmi beğendin mi?"

"Eğer beni kulübe sokacaksa, bu ismi *seviyorum*."

Lawson en sevdiği hareket olan masaya bir kez daha vurur ve yüksek sesle bir çığlık atar. "O zaman sen de varsın." Bana bakıyor. "Ben kazandım. Kural kuraldır."

Gülüyorum çünkü kural yok. Biz sadece bekar kalmak isteyen, hokeyden ve kupayı kazanmaktan başka bir şeye odaklanmayan bir grup bekar adamız. Hepsi bu. Bütün olay bu.

Masanın etrafına bir kez daha bakıyorum.

Bırak girsin, diyor Fox'un bakışları.

Haha, ben kazandım, diyor

Lawson's. Keller kayıtsız.

Doğru olanı yap, diye bir kez daha teşvik ediyor

Locke. İçimi çektim ve Hayes'e baktım.

"Tamam. Sen de varsın."

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırır.

Ona ters ters bakıyorum. "Beni buna pişman etme."

Pişmanım.

Hayes kulübe geleli bir saat bile olmadı ama şimdiden sinirime dokunmaya başladı. Son birkaç haftadır birlikte çok fazla zaman geçirmedik, ama şu ana kadar, son yıllarda adam hakkında duyduğum her şey doğru.

O çok fazla.

Çok vahşi. Çok kabadayı. Evcilleştirmek imkansız.

En az dört kez bara gitti ve her seferinde farklı bir telefon numarası ve yeni bir içkiyle geri döndü. Elbette, bu gece oynadık ve yarın izinliyiz, ama önemli değil. Sezon boyunca bu kadar çok içki içmesi için hiçbir sebep yok.

Bir şeyler söylemeliyim, araya girmeliyim ama Lawson onu her adımda cesaretlendirirken bu neredeyse imkânsız. Bu ikisi birlikte beklediğimden daha fazla sorun çıkaracak.

"Hey, o kadını tanıyor musun?"

Arkamdan Lawson'ın işaret ettiği yere bakıyorum. Barda oturan bir kadın, önündeki devasa kâğıt yığınının bakarken başı öne eğik ve omuzları çökük. Arkamdan bakınca bile tanıdık gelen bir şeyler var...

Takım arkadaşım "Bu senin şapkan değil mi?" diye sordu. Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Bunun mümkün olmasına imkan yok.

Bir kez göz kırpıyorum. İki kez. Sonra iyi bir önlem için üçüncü kez, ama anlamsız.

Neye baktığımı biliyorum. *Kime* baktığımı biliyorum.

Adamların bana yönelttiği soruları duymazdan gelerek sandalyemden kalkıyorum ve bara doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça gördüklerimden daha da emin oluyorum. O çok tanıdık portakal ve bal kokusu yüzüme çarptığında bunu inkar etmek mümkün değil.

"Üçüncü vuruş."

Taburesinde dönüyor, ela gözleri parlak ve geniş. "Hutch."

Adım bir fısıltı gibi çıkıyor ve beni Chicago'daki o otel odasına geri götürüyor, altımda, üstümde ve yanımda parçalanırken tekrar tekrar söylediğini duydum.

"Auden," diyorum, bir adım daha yaklaşıarak. Geri çekilmiyor ya da korkmuş görünmüyor. Hâlâ çok şaşkın.

Gözleri barda geziniyor, şüphesiz bir yerlere gizlenmiş bir kamera arıyor, ona bunun bir tuzak olduğunu ve tekrar karşılaşmamızın mümkün olmadığını söyleyecek bir şey. Bu mümkün değil.

Ama hiçbir şey bulamıyor çünkü bu mümkün ve şu anda gerçekleşiyor.

"Neden üç vuruş?" diye soruyor.

"Takip etmek. Asla çekici bir görünüm değil," diye mırıldanıyorum, Chicago'daki sözlerini ona tekrarlayarak.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ama üzerimize çöken sessizliğin aksine uzun sürmüyor. Ne kadar uzadığını bilmiyorum ama çok uzun. Birçok nedenden dolayı nefret ediyorum.

Auden dilini dudaklarında gezdiriyor, düşünmeden edemediğim o lanet dudaklarda. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Bu ikimizi de yapar." Gözlerim yukarı doğru kayıyor. "Güzel şapka." Yanakları pembeleşti. "Özür dilerim. Arkanda bırakmışsın, ben de..."

Uzanıp parmaklarını logonun üzerinde gezdirmesini izliyorum. Endişeli hissettiğimde yaptığım şeyin aynısını yapıyorum, parmaklarımı harflerin üzerinde ileri geri gezdiriyorum.

"Yemin ederim çalmadım," diyerek dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor.

"Tıpkı beni takip etmediğine yemin ettiğin gibi mi?" Bir sırtma daha. "Buraya ilk ben *geldim.*"

Alay ediyor. Alay etmesi hoşuma gidiyor. İçimdeki huzursuzluğu yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onunla tekrar karşılaşma şansım nedir ki? Colorado'da, onca yer varken?

Yanıdaki boş tabureye doğru başımı sallıyorum. "Oturabilir miyim?"

"Oh, hayır. Tabii ki hayır. Ben sadece..." Eşyalarının yerini değiştirmek için çabalıyor, ama ben görmeden önce değil.

Bu bir dosya. Hayır, lanet bir kitap.

Ve tam orada bana bakan bir resim var. "Auden..."

Kargaşanın ortasında durup bana baktı. "Hmm?"

"Neden sende benim bir fotoğrafım var?"

BÖLÜM 6

AUDEN

Nasıl oluyor bilmiyorum ama Hutch yanımda duruyor. Dahası, en önemli ayrıntıyı kaçırmamın nasıl mümkün olduğunu da bilmiyorum: Hutch, az önce ortak olduğum Seattle Serpents takımında oynuyor.

Ve şimdi burada, bu barda, incelediğim dosyaya bakıyor; Hutch'ın neden sürekli hayatıma girdiğine, kim olduğuna dair kayıp yapboz parçasının bulunduğu dosyaya.

Yasak bölge.

"Auden," diyor ve beynim gerçekliğe geri dönüyor.

"Hmm?"

Elimde umutsuzca saklamaya çalıştığım kâğıtlara başını sallıyor.

"Neden sende benim bir fotoğrafım var?" diye tekrarlıyor, bu sefer gözleri iyice kısılıyor.

Bağlantımızın kanıtlarını ortadan kaldırmaya çalışırken ona "Bir şey yok," diyorum.

Bir el koluma sertçe iniyor ve tüm vücuduma yayılan sıcaklık beni durdurmaya yetiyor. Yumuşak olduğunu bildiğim ama en iyi şekilde acımasız olabilen ele, sonra da Hutch'ın kendisine bakıyorum. Sert gözlerle bana bakıyor, her zamanki çatık kaşları dudaklarını gölgeliyor.

Boğazıma yerleşen yumruyu yutuyorum. "Açıklayabilirim."

Kaşlardan biri yukarı kalkıyor. "Oh, daha iyi olur."

Kolumu bırakıyor ve bıraktığı anda dokunuşunu özlüyorum. Yanımdaki tabureye kayıyor, dokunana kadar yaklaşıyor. Bana doğru yaklaşıyor, sahip olduğum kişisel alanın her zerresini işgal ediyor. Gözleri karanlık ve ciddi, vücut dili öfke dolu ve ondan yayılan sıcaklığı *hissedebiliyorum*.

Ama korkmuyorum. Ondan değil.

"Söylesene Auden, bu senin için bir çeşit oyun mu?" Başımı yana eğiyorum. "Ne?"

"Bana şirinlik yapma." Karanlık bir şekilde gülüyor. "Bundan mı zevk alıyorsun? Tatlı ve masum gibi davranmak? Hokey oyuncularını takip edip onları baştan çıkarmak mı? Ne için, beni tuzağa düşürmek için mi? Tüm karanlık ve kirli sırlarımla medyaya çıkmak için mi?" Bir santim daha yaklaştı, o kadar yakın ki nefesinin yüzümü havalandırdığını hissedebiliyorum. "Buradaki son oyunun ne? Bu iş nerede bitecek?"

Bir boğaz temizlenir.

"Burada bir sorun mu var Bayan Sinclair?"

Barmen Keith'e dönüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş iri bir adam ve Hutch'a ters ters bakıyor.

"Biz iyiyiz," diye tersliyor Hutch.

"Sana sormuyordum," diyor Keith aynı tehditkârlıkla. "Bayan Sinclair?" Başımı bir kez sallıyorum. "Sorun değil Keith. Her şey yolunda."

Beni sorgulamak istiyor gibi görünüyor, zorlamak istiyor. Hutch'ı sevmiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Dışarıdan bakan biri için, yüzüme bakan adamın bir tehdit gibi görüldüğünden eminim, ama değil. Olmadığını biliyorum.

Keith'e "Söz veriyorum" dedim.

Sonunda başını sallayıp gitmesi birkaç saniye daha sürüyor. Yine de çok uzağa gitmiyor, barın sadece birkaç metre aşağısında, gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Tekrar Hutch'a dönüyorum. Hâlâ hararetli gözlerle bana bakıyor ama bu ondan görmeyi umduğum türden bir bakış değil. Fokur fokur kaynıyor ve onu suçladığımı söyleyemem.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum ama öyle değil."

Bir karanlık kıkırdama daha. "O zaman ne, ha? Ne oldu? Çünkü daha önce de çılgın hayranlarımla bu yollardan geçtim. Senden kurtulmak için hemen güvenliği çağırabilirim, o yüzden bana söyleyeceğin bahane her ne olursa olsun, iyi bir bahane olsa iyi olur."

Şimdi gülen benim. Bu Hutch'ı şaşırtıyor ve sonunda geri çekilerek bana saatlerdir ilk kez nefes alacak bir alan açıyor, oysa muhtemelen sadece bir dakika olmuştur. Kahkahalar gelmeye devam ediyor, sanki deli bir kadınmışım gibi içimden fişkırıyor. Bana deliymişim gibi bakıyor, belki de öyleyim ama duramıyorum. Bu komik olamayacak kadar çılgınca.

"Neden gülüyorsun?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından. Cevap vermediğimde "Kes şunu," diye emrediyor. "*Auden*."

Dudaklarından dökülen ismim kahkahalarımı dindiriyor ve gözlerime vurarak oluşan yaşları kurutuyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bu!" Elimi etrafımızda sallıyorum. "Bütün bu lanet karmaşa." "Yani beni takip mi ediyorsun?"

Başımı sallayarak gözlerimi deviriyorum. "Seni takip etmiyorum, Hutch. Seninle ortağım."

Geriye yaslanıyor, kaşları geriliyor. "Affedersiniz?"

"Seninle ortağım. Seninle değil ama ekibinle." "Takip etmiyorum..."

İç çekiyorum, sonra tezgahın üzerinde duran kağıt yığınının uzanıyorum. Onları gelişigüzel bir şekilde klasörün içine itiyorum, Lilah'ya tüm sıkı çalışmasını berbat ettiği için sessiz bir özür gönderiyorum ve omzuma asmadan önce Yılanlar hakkındaki bilgileri çantama kaydırıyorum. Hutch'a dönüyorum, o da

Sıkı gözlerle beni izliyor. Koltuğumdan zıpladım ve elimi ona doğru uzattım.

"Merhaba, ben Auden Sinclair."

Elime bakıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Kim olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise *neden* burada olduğun?"

"Bu otelin sahibiyim."

Çenesi gevşiyor ve gözleri büyüyor. "Sen... Sen..." "Sinclair'e hoş geldiniz, Bay Hutchinson."

Hepsi benim hatam. O gece Hutch'a oda anahtarımı asla vermemeliydim. Onu asla odama davet etmemeliydim. Dürtülerime boyun eğmemem gerektiğini bilmeliydim.

Ama yaptım. Pes ettim ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım.

"Hey! Dur!"

Asansörün kapıları açıldığında Hutch'ın bana doğru koştuğunu görmek için başımı kaldırıyorum. İçeri girip *Kapıları Kapat* düğmesine birkaç kez basıyorum ama nafile. Hutch'ın kolu aralarından kayarak çeliğin tamamen kapanmasını engelliyor. İçeri girip çaresizce bastığım düğmeye uzanırken gözleri hâlâ karanlık ve vahşi. Bu sefer kapıları durduracak kimse yok ve kapılar kapanarak bizi içeride hapsediyor.

Tek başına.

Onunla yalnız kalma fikrinden hem nefret ediyorum hem de seviyorum. Nefret ediyorum çünkü vücuduma neler yapabileceğini biliyorum ve seviyorum çünkü... vücuduma neler yapabileceğini biliyorum. Onu artık istememeliyim ve isteyemem de. Bu birçok açıdan yanlış. Keşke vücudum bu mesajı alsa.

Hutch hiçbir şey söylemiyor, sadece asansörün diğer tarafına geçiyor ve sırtını duvara yaslıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Gözleri benden hiç ayrılmıyor. Sanki ona ihanet eden benmişim gibi bana bakmasından nefret ediyorum ama bilmiyordum. Eğer bilseydim, Chicago *asla* olmazdı. Asla. Özel hayatımla iş hayatımı ayrı tutarım. Şirketimi riske atacak bir şey asla yapmam.

Hutch'a ne oldu? Her şeyi tehlikeye atıyor. Onun ekibiyle bir sözleşmem var, Tanrı aşkına. Bir bakıma iş arkadaşınız. Birlikte kişisel bir şey yapamayız.

Onun ateşli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum, geri adım atmıyorum.

"Ne?" Tersledim. "Beni seni biraz daha takip etmekle suçlamak için mi buradasın?"

Cevap vermiyor. Sadece bakıyor.

Sessizliğine sinirlenerek alay ediyorum. "Biliyorsun, Hutch, büyük bir hokey oyuncusu olman seninle konuşan her kadının seninle yatmak isteyeceği anlamına gelmiyor."

İçinden bir kahkaha yükseliyor. Daha önce de aynı karanlık ve boğucu kahkahayı atmıştı, bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı söyleyen kahkaha... tam bacaklarımın arasına bir zonklama gönderen kahkaha. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama çok zor.

Duvardan ittiğinde daha da zor oluyor ve küçük alanı geçip bana doğru yöneldiğinde ve sırtım duvara dayanana kadar, beni sıkıştırana ve haftalardır rüyalarımda gördüğüm o mavimsi gri gözleriyle bana bakana kadar durmadığında neredeyse imkansız oluyor.

"Ama bunu zaten yaptın, değil mi tatlım?" Tek kelime.

Tüm savunmamın düşmesi için tek bir kelime yetiyor. Kimin önce hareket ettiğine dair hiçbir fikrim yok ama birden dudaklarım onunkilere yapışıyor ve kendimi yeniden onun içinde kaybediyorum. Hatırladığımdan daha farklı hissediyorum. Daha sert. Daha sert. Ama yine de hoşuma gidiyor.

Bu sefer basit bir tişört olan gömleğini kavıyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Ellerini belime doğru kaydırarak beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, aralarına ne kadar mükemmel oturduğunu, yarattığımız sürtünmeyi seviyorum. Yatağımdan çıkıp tek kelime etmeden ortadan kaybolduğundan beri bunu arzuluyorum.

Oyuna girerken skoru biliyordum. Sanırım oyunu oynamaya devam etmek isteyeceğimi fark etmemiştim.

Ellerimi gömleğinin altından geçirdiğimde gırtlığından bir hırıltı çıkıyor. Bileklerimi kavıyor, bir eliyle duvara sabitliyor ve böylece yine üstünlüğü ele geçiriyor. Kontrolü bırakmayı sevmiyorum. Pek bana göre değil ama Hutch'la? Kontrolü bırakmak gibi gelmiyor; oyun alanını eşitlemek gibi geliyor.

O verir, ben alırım.

Ben veriyorum, o alıyor. Bu tam bir takım çalışması.

Boştaki elini yan tarafımdan, karnımın üzerinden geçiriyor ve kot pantolonumun düğmesine gidiyor. Uсталıkla çözüyor, fermuarı elini içeri sokabileceği kadar aşağı çekiyor. Numara yapmakla bile uğraşmıyor; doğrudan külotumun içine giriyor, amımı kendi amıymış gibi avuçluyor -Şu anda da öyle.

Bir parmağını yarığıma daldırıyor, ucu zonklayan klitorisime değiyor. Bu basit bir dokunuş, vücudumu bu şekilde ateşlememesi gereken bir dokunuş, ama *elbette* ateşliyor. Buna şaşırmasamalıydım ama şaşırdım. Üzerimde kısa daireler çiziyor ve tek bir parmağını içime soktuğunda çıkardığı seslerden çok utanıyorum. Elimde değil, kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor.

"İşte böyle. Elimi sür. Benim sikimmiş gibi davran," diyor tekrar ağzıma almadan önce.

Ve yapıyorum. Kendimi onun parmağında beceriyorum, aynı anda hem hoşuma gidiyor hem de kendimden nefret ediyorum. Tam boşalmak üzere olduğumdan emin olduğumda, asansör

yumuşak bir şekilde duruyor ve ikimizi de o andan uzaklaştırıyor. Hutch ağzını benimkinden ayırıyor ve ikimiz de nefes almakta zorlandığımız için göğüslerimiz birbirine sürtünüyor.

Kapılar kayarak açılıyor ve serin hava yüzümüze çarpıyor. İhtiyacım olan uyanış buydu. "Bırakın beni."

Anında yaptı. Bileklerimi serbest bırakıyor, elini pantolonumdan çekiyor ve beni tekrar ayağa kaldırıyor. Orada birkaç saniye duruyoruz ve az önce benim dudaklarımda olan o tatlı dudakların yavaş, ukala bir sırtışa bürünmesini izliyorum.

"Bunu ben alacağım." Şapkayı kafamdan çıkardı ve hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Aşağı inene kadar indiği kadın benim katım olduğunu fark etmedim ve yolculuğuma baştan başlamak zorunda kaldım.

BÖLÜM 7

HUTCH

Lawson: HUTCH

Lawson: HUUUUUTCH

İşte, Hutchy Hutchy.

O lanet bir köpek değil, göt herif.

Lawson: O zaman neden köpek kulübesinde?

Tilki: Dün gece eve gelmediği için kızgın mısın?

Lawson: Siktir git.

Fox: Hayır, siktir git.

Keller: İkinizin de canı cehenneme. Bazılarımız uyumaya çalışıyor.

Lawson: Müstakbel kaptanınız kayıpken nasıl uyuyabilirsiniz?

Kayıp değil. Lobide.

Lawson: Ne? Neden? Şafağın kış çatlağı gibi.

Keller: Aynen öyle. O yüzden kapa çeneni Lawsy.

Hayes: Bu aktif bir grup sohbeti.

Lawson: Bunu kim söyledi?

Lawson: Oh, bekle-Hayes.

Yeni adamı unutmuşum.

Hayes: Teşekkür ederim?

Lawson: Lafı bile olmaz.

Ama ciddi... bundan bahsetme. Bu grup gizli, anladın mı?

Hayes: Yani, Dövüş Kulübü gibi mi?

Lawson: Dövüş Kulübü nedir?

Hayes: Filmi biliyor musun? Kitabı?

Lawson: ODAYI OKU, HAYES.

Şimdi anladım.

Lawson: Hadi ama. Neredesin, Hutchy?

Hepinizden kaçıyorum.

O yaşıyor.

Locke: Onu rahat bırak Lawsy.

Hiç eğlenceli değilsin, büyükbaba.

Keller: Lanet olsun, kes sesini, LAWSON.

Lawson'dan bir mesaj daha gelince telefonumu sessize aldım. Bu saçmalıkla uğraşamayacak kadar yorgunum.

Gözümü bile kırpmadım. Aslında o kadar uyanıktım ki bütün gece lobide oturdum. Odama bile çıkmadım. Odama bile çıkmadım.

Auden geri gelir diye burada oturmuş asansörleri izliyordum.

O yapmadı.

En azından henüz değil, ama yakında olacağına bahse girerim. Sonsuza kadar odasında saklanamaz.

Keşke aşağı gelse. Tek istediğim konuşmak, birbirimizden uzakta oturmak ki asansörde olanlara benzer bir şey bir daha yaşanmasın.

Sadece konuşuyoruz.

"Kızımı gördünüz mü?"

"Üzgünüm, Bay Sinclair.

Görmedim."

Bunun üzerine kulaklarım dikleşiyor ve son altı saattir işgal ettiğim koltukta daha dik oturuyorum.

"Odasını arayabilir misiniz? Cep telefonunu birkaç kez denedim ama olmadı. Sessizde olduğunu varsayıyorum."

"Elbette, efendim."

Görünüşe göre yaşlı adam -Auden'in babası- dönüp lobiden dışarı bakıyor. Gözlerimiz bir an için çarpışıyor, sonra bakışlarını tekrar benimkilere çevirerek yoluna devam ediyor.

"Vay, vay, vay." Ön masadan kalkıp bana doğru yürüdü, yüzünü bir sırtıma kaplamıştı. "Reed Hutchinson, değil mi?"

Koltuktaki yerimden kalkıp bütün gece elimde tuttuğum şapkayı arka cebime sokuyorum, sonra da elimi adama uzatıyorum. "Elbette. Peki ya sen?"

"Jackson Sinclair." Elimi sertçe sıktı. "Eskiden-"

"Quebec için oyna. Hatırlıyorum, efendim. Sizi birçok kez oynarken görmüştüm. Kaygan ellerin vardı. Ayrıca, *Gol'ü* unutamazsınız."

Jackson güler. "Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum. Dün gece sizin maçınızdaydık. Galibiyet için tebrikler."

"Biz mi?"

Başını salladı. "Kızım ve ben." Elini lobide gezdiriyor. "Burası onun oteli. İnanılmaz, değil mi?" Sesindeki gurur açıkça belli oluyor. "Bir yeteneği var."

"Baba, dur."

Döndüğümde Auden'ın birkaç adım ötemde durduğunu görüyorum. Golf eteği ve ona uygun bir üst giymişti. Saçları o çok sevdiği dağınık topuzun arkasında ve siperliği kafasına tam oturuyor. Tanıdığım Auden'a hiç benzemiyor, ama sanırım onu hiç tanımadığım için bu uygun.

Dün gece oradan ayrıldıktan sonra hemen telefonumu çıkardım ve onu Google'da arattım. Görünüşe göre benim hakkımda bir dosyası olduğu için adil olan da buydu. Yirmi dokuz yaşındaki bu kadının nasıl bir otel imparatorluğu kurduğuna dair makale üstüne makale buldum. Sadece lüks otellerinin çok iyi iş yapması sayesinde değil, aynı zamanda ekibimle yaptığı anlaşma da dahil olmak üzere yaptığı çok sayıda anlaşma sayesinde geçen yıl milyarder oldu.

O bir güç merkezi.

"Ne?" Jackson kolunu kızının omuzlarına doluyor ve ona sarılıyor. "Sadece gurur duyuyorum, hepsi bu."

Auden babasına sevgiden başka bir şey hissetmeden sırtıyor.

Başka tarafa bakmak zorundayım. Bana kaçırdığım şeyleri hatırlatıyor.

"Seni aramaya çalıştım. Her şey yolunda mı?" diye soruyor, her kelimesi endişe dolu.

"Evet. Sadece biraz uyuyakalmışım."

"Sen mi? Beşten sonra mı uyuyorsun? Bu mümkün mü?" Bana doğru baktı. "Bu tam bir işkolik. Onu şirketinden uzaklaştırmak için bir sürü tatlı dil gerekiyor."

Auden onun sözleri karşısında mahcup görünüyor ve onu havaalanı salonundaki cesur kadından başka bir şey olarak görmek bana hala çok garip geliyor. Çok gergin olduğu için bütün uçuş boyunca susmayan kadın. Bana otel odası kartını uzatan kadın. Aynı

Yüzüme sıfır çekingenlikle binen, sikimin üzerine boşalırken defalarca adımı haykıran kadın.

Karşımda duran pembe yanaklı Auden'in aynı kadın olduğunu görmek zor.

Auden, "Başlama saatimize yetişmek istiyorsak yola çıksak iyi olur," diyor. Bu doğru olabilir ama ben aptal değilim, onun da benden uzaklaşmaya çalıştığını biliyorum.

Babası saatini kontrol eder. "Kahvaltı için vaktimiz var." Jackson parmaklarını şıklatır. "Söylesene oğlum, yemek yedin mi?"

"Baba, yapma."

Tıpkı onun yaptığı gibi onu görmezden geliyorum. "Görmedim, ve öyle oluyor ki ben..." Auden'in gözlerini yakaladım. "*Açlıktan ölüyorum.*"

Ona Chicago'da da aynı şeyi söyledim ve yavaşça yutkunmasına bakılırsa hatırlıyor.

"Bize katılın o zaman. Buradaki restoran inanılmaz, gerçekten birinci sınıf. Küçük kızımın doğru yaptığı bir şey daha."

"*Baba.*"

Yaşlı adamı azarlarken ses tonu daha da sertleşiyor ama adam umursamıyor gibi görünüyor. Neşeyle gülüyor ve onu restorana doğru yönlendiriyor. Auden omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri kısılmış ve dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş.

Bundan hiç memnun değil. Gülümsüyorum ve gözleri keskinleşiyor. Gülüyorum ve hemen arkalarından gidiyorum.

Hostes standında durmuyorlar - ve binanın yan tarafında adları yazdığı için gerçekten durmaları gerekmiyor - bunun yerine doğrudan arka tarafta pencereye yakın bir yere gidiyorlar. Sabah güneşi odanın içine yayılıyor ve her masayı kaplayan altın gümüş takımları yakalıyor. Bu ince bir ayrıntı ama mükemmel bir ayrıntı.

Jackson şaka yapmıyormuş; kızı bir yerin nasıl inşa edileceğini biliyor. Yıllar boyunca Sinclair'lerde kalmayı hep sevmişimdir. Onların dikkati

detaylar ve misafirperverlik kusursuzdu.

Masaya yaklaştığımızda Auden'in etrafından dolanarak sandalyesini çekiyorum. O sandalyeyi kabul etmeyip yanındaki sandalyeye geçerek sanki babasının sandalyesini çekmişim gibi bir görüntü verince gülmekten kendimi alamıyorum.

Tanrım, keşke yalnız olsaydık da onu dizlerimin üzerine yatırıp küçük numarası hakkında ne hissettiğimi ona gösterebilseydim.

Jackson aramızda bir sorun olduğunu fark etse bile yorum yapmıyor. Sadece kızına başını sallıyor ve sandalyemi kabul ediyor. Ben yerime oturuyorum ve bir garson birdenbire belirip bardaklarımıza su dolduruyor ve sulandırılmış portakal suyuna benzeyen bir sürahi koyuyor.

"Portakalları pek sevmem ama burada en iyi mimozalar var," diyor Jackson ve sürahiyi kapıp kendine ağzına kadar bir bardak dolduruyor. Bir yudum alıyor ve yüksek sesle dudaklarını şapırdatıyor. "Benim yaşıma gelene kadar bekle evlat. Sabah içkisini başka hiçbir şeye değişmemeyi öğreneceksin." Bir yudum daha alır, sonra sürahiye doğru başını sallar. "Kendine bir tane al."

"Böyle iyiyim, teşekkürler. Sezon boyunca fazla içmem."

"Akıllı oyuncu. Bunu sevdim." Yüksek sesle bir höpürdetme ve dudaklarını şapırdatma daha, sonra bardağını yere bırakıyor. "Ee Reed, söyle bakalım... Washington'ı şu ana kadar nasıl buldun? Henüz göze çarpan bir şey var mı?"

Gözlerimi Auden'a doğru kaydırıyorum ve onun bana baktığını görünce şaşıyorum. Ona baktığımı fark ettiğinde, bakışlarını hızla benden başka bir yere kaydırıyor.

Dudaklarım titriyor ve boğazımı temizleyerek dikkatimi tekrar babasına yöneltiyorum.

"Bunu seviyorum. New York'un taşrasında büyüdüm, daha sonra takımdaki görevim sırasında Nashville'de yaşadım. Orası vahşiydi ama hoşuma gitti. Washington ise bambaşka bir dünya gibi. Ne zaman fırsat bulsam arabama atlayıp camları açmayı severim.

Tabii ki yağmur yağarken ve araba kullanırken. Ormanlık bir alandan şehre, oradan dağlara ve tekrar geri dönüşün bu kadar hızlı olması inanılmaz."

Jackson başını sallıyor. "Benim de en sevdiğim şey hep buydu. Keşke daha uzun kalabilseydim ama havaya dayanamadım. Yaşlı kemiklerim yağmuru pek sevmiyor, özellikle de ameliyattan beri kalçam."

Başımı sallıyorum. "Çok yağmur yağıyor ama sanırım en sevdiğim yanı bu. Her şeyin görünmesini sağlıyor..."

"Daha parlak," diyor Auden ve ben de gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Evet." Başımı sallıyorum.

"Daha parlak."

"Ve daha yeşil." Suyunu kaldırıyor ve bir yudum alıyor. "Tabii bu her daim yeşil eyalette mümkünse."

"Anladığım kadarıyla hoşuna gitti?"

"Burası benim evim," diyor sevgiyle. "Dünyanın her yerinde bulundum ve tekrar geri döndüm. Nereye ya da ne kadar uzağa gidersem gideyim, PNW beni hep geri çağırıyor. Asla başka bir yerde yaşamayacağım."

"Denedim, inan bana." Jackson gülüyor. "Onun ve kız kardeşi Rory'nin Colorado'da benimle birlikte olmasını çok isterdim ama binlerce kilometre uzakta kalmakta ısrar ediyorlar."

"Binlerce değil. Ayrıca, beni iki ayda bir görüyorsun."

"Bu yeterli değil, evlat. Asla yetmez." Ona sıcak bir göz kırptıyor, sonra bana dönüyor. "Ve Seattle için oynamak... Bundan hoşlanıyor musun?"

Bu bana ilk kez sorulmuyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi, beni bir pislik gibi göstermeyecek bir cevap bulmakta zorlanıyorum.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki elini kaldırıyor. "Bana aldırmayın. Sadece meraklı davranıyorum. Seni rahatsız edecekse cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sorun o değil. Sadece..." Ağır bir nefes verdim. "Berbat olduğumuz çok açık, değil mi?"

"Ah, saçmalık." Elini sallıyor. "Sadece hokey anlayışınızı bulmanız, o kimyayı oluşturmanız gerekiyor. Birçok insanın bunun olmasını istediğini biliyorum."

Bir gecede yeni takımın Vegas'ta olduğu gibi yükseliş geçmesini sağlayabilirsiniz ama bu her zaman mümkün olmayabilir. Onlar bir anomaliydi, örnek değil. Yılanlar oraya ulaşacak. Bunu biliyorum. Biraz daha dayanmanız gerekiyor."

Bir saat kadar önce aşağı inen ve beni orada otururken görünce şaşırın Locke'a benziyor. Göz teması kurduk ama tek kelime etmedi. Onunla ilgili en sevdiğim şey de bu. Onu ilgilendirmiyorsa, bu işe karışmaz.

"Teşekkürler Jackson. Bunu senin gibi bir efsaneden duymak çok anlamlı."

"Efsane mi?" Bana içten bir kahkaha daha atıyor. "O kadar ileri gitmezdim ama iltifatını takdir ediyorum. Ondan hoşlandım, Auden. İyi ki Yılanlar'ın irtibat oteli olmak için imza attın. Eminim birbirinizi daha çok göreceksiniz." Başparmağını kızına doğru uzattı ama bana baktı. "Bu, tüm mülklerinden uzak duramıyor gibi görünüyor. Onunla ne zaman konuşsam, onları kontrol etmek için başka bir uçağa biniyor. Ortaya çıkan her sorunla bizzat ilgilenmesi gerekmediğini söyleyip duruyorum ama beni hiç dinlemiyor."

"Ve bunun iyi bir nedeni var. Bunca yıldır işe yaradı ve inşa ettiğim şeye bir bakın. Neden şimdi değiştireyim?" Auden meydan okuyor. Sözlerinde bir ısıruk var, ama onlarda bir şey var. İnandırıcılıkları eksik. Jackson'ın fark ettiğini sanmıyorum ama ben fark ettim.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece..."

"Torunlar." Gözlerini deviriyor. "Bütün konuşmayı biliyorum. Yıllar boyunca birçok kez duydum. Ama sana söylemiştim baba, Rory'nin kedilerine alışsan iyi edersin çünkü ikimizden de çocuk olmayacak. Bağlılık bizim kanımızda yok."

Auden'ın gözleri benimkilere takılıyor ve bu sabah ilk kez bana sırtıyor. Sanki küçük bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi yumuşak bir gülümseme ve sanırım paylaşıyoruz - sadece Chicago'daki gecemizle ilgili değil, aynı zamanda bağlı olmama arzumuzla da ilgili.

Bir *hıçkırık* sesi çıkarıyor ve mimozasının kalanını çarpıyor. Ortada bir hikâye var ama ikisi de ayrıntı vermiyor. Garson yeniden ortaya çıkıyor ve siparişlerimizi veriyoruz -benim için yumurta ve domuz pastırması, Jackson için et ve patates dolu bir tabak ve Auden için bir muffin.

"Tüm yiyeceğin bu mu? Bir çörek mi?"

Masanın kendi tarafından bana ters ters bakıyor. "Pek aç değilim. İştahımı kaybetmiş gibiyim."

Tercümesi: *Sensin. Seni burada istemiyorum.*

Gülümsememi su bardağımın arkasına saklıyorum, onu rahatsız ettiğimi bilmek beni mutlu ediyor. Neden hoşuma gittiğini bilmiyorum, belki de onu sinirli görmek hoşuma gittiği içindir. Kim bilir. Tek bildiğim, yapmam gerektiği halde henüz çekip gitmek istemediğim. Ondan bazı cevaplar alana kadar olmaz.

"Yani, Auden..." Ona hitap ettiğimde daha dik oturuyor, omuzlarını geriye doğru bastırıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Kibirli görünüyor, ki öyle olmadığını biliyorum, ama eğer takınmak istediği tavır buysa, öyle olsun. "Ne zamandır Yılanlar'la sözleşme yapıyorsunuz?"

"Yazın başından beri, ancak sezon başlayana kadar resmi olarak başlamadı."

Birkaç kez başımı salladım. "Hokey hayranı mısınız? Bu yüzden mi takım ile ortaklık kurdun?"

"Toplumuma geri verme taraftarıyım, Serpents ile de bunu yapıyorum. Onlar benim için yerel, bu yüzden onların yanında olmak, onları desteklemek istiyorum."

"Hokey hayranısın o zaman?"

"Hayır." Duraksıyor. "Şey, sayılır." Babasına bakar. "Sanırım öyle olmak zorundayım, değil mi?"

Gülüyor, aramızdaki sıcaklığı hiç fark etmemiş gibi. "Dün geceye kadar hayatında hiç hokey maçı izlemedin. Çocukken bile oyunla ve mezunlarla daha çok ilgiliydim."

ilgileniyor muydun? Hiçbir zaman sana göre bir şey olmadı ve bu sorun değil. Ayrıca, başka yönlerden de bana çekmişsin."

Yani, hayranım değil ve duyduğuma göre dün geceye kadar kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş. Beni gördüğüne en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Tüm bunlar gerçekten garip bir tesadüf olabilir mi? Olabilir mi...

Auden'ın kullandığı o *F* kelimesini kullanmayı reddederek başımı sallıyorum.

İmkânı yok.

Yemeğimiz, ben ona daha fazla soru yöneltme fırsatı bulamadan geldi ve bu benim için sorun değil. Bizim hakkımızdaki teorisinin inandırıcılığına daha az yer veriyor. Yemek yerken sohbeti hafif tutuyoruz, konuşmanın çoğunu Jackson yapıyor. Bana iş girişimlerinden bahsediyor ve Auden hakkında daha çok övünüyor. Bundan nefret ediyor ama babasını mutlu ettiği için buna izin veriyor. Bu yönünü seviyorum.

Hesabı ödemeyi teklif ettiğimde Jackson bana güldü. "Biz hallederiz evlat. Endişelenme."

Bana sürekli öyle diyor.

Oğlum.

Zorlama değil. Dilinden doğal bir şekilde dökülüyor. Muhtemelen bana kendi babamı çok fazla hatırlattığı için çok hoşuma gidiyor.

Auden ona tekrar, "Baba, başlama saatine yetişmek istiyorsak gerçekten gitmeliyiz," diye hatırlatıyor.

"Ah, doğru." Jackson sandalyesine geri yerleşti. "İyi bir golf turu gibisi yok, haksız mıyım?"

"Daha fazla katılamazdım."

Bu bir yalan. Golften nefret ediyorum. Neden bu kadar çok hokey oyuncusunun sezon dışında golf oynadığını hiç anlamadım. Böyle hızlı tempolu bir oyundan golfe nasıl geçebiliyorlar? Bana hiç mantıklı gelmedi.

"Bugün bize katılmak ister misin?"

"Baba," diye tıslıyor Auden, şimdiye kadar gördüğüm en keskin hançerleri fırlatıyor ve hançerler doğrudan babasına yöneliyor.

Kıkırdıyorum. "Teklifin için teşekkür ederim ama havaalanına giden otobüsümüz birazdan kalkıyor. Odama çıkıp eşyalarımı toplasam iyi olacak."

Ve şanslıysam belki bir saat uyuyabilirim.

"Yarın St. Louis'le oynuyorsunuz, değil mi? Adamım, o da çok iyi bir takım. Onlara karşı oynamaktan hep nefret etmişimdir. Cesurlar."

Gerçekten öyleler ve yarın gece Lawsy takımımızdayken kanıtlamamız gereken çok şey olacak. Eski kulübünüze karşı oynamak her zaman zordur ama işler yolunda gittiğinde ve onları yendiğinizde çok iyi hissedersiniz. Lawsy'nin bunu tecrübe etmesini istiyorum.

"Peki o zaman." Jackson sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. Boyunu karşılıyorum ve elimi uzattığı elinin içine koyuyorum. "Seninle tanışmak harikaydı Reed. Seattle'a bir daha geldiğimde ve programlarımız uyuştuğunda bir araya gelmemiz gerekecek."

"Kesinlikle, efendim."

Hala oturmakta olan Auden'a bakıyorum, görgü kurallarını umursamıyor. Babasının dikkatini çekiyor ve sadece bir bakışla onu azarlayarak sandalyeden kalkmaya zorlaması hoşuma gidiyor. Masanın etrafında dönüp önümde dururken ona sırtıyıyorum.

"Auden," diyorum.

"Reed," diye karşı çıkıyor.

Adımı bu şekilde söylemesi dikkatimi çekti ve gülmekten kendimi alamıyorum, bu da onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. Sonra birden kollarını bana doluyor ve vücudunu benimkine bastırarak birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hatırlatıyor. Portakal ve bal kokusu duyularıma çarptığında başım dönüyor ve ona sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Üzgünüm," diyor geri adım atarak. "Ben sarılmayı severim."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını kaldırıyor ama babasının ona bakışına bakılırsa, bu onun normal davranışlarının tamamen dışındaydı ve baş başa kaldıklarında babasının ona söyleyecek bazı sözleri olacağından hiç şüphem yok. I

Ŗu anda ona söyleyecek birkaç sözüm var ama hiçbiri Ŗu anki topluluk için uygun değil.

Bunun yerine, bana saçma bir soru sorduklarında medyaya verdiğim aynı tatlı sırtışı ona da veriyorum.

"Sorun değil, *tatlım*."

Titriyordu ve o anda kazandığımı biliyordum. Bana doğru bastırarak beni sarsmaya çalıştı ama dilimden dökülen o kelimeyle boy lşemezdi.

Restorandan çıkmadan önce Jackson'la kısa bir vedalaşma daha yapıyorum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Auden'ın beni izlediğini görünce şaşırmadım. Ona bir el sallıyorum ve o da bana omzunu veriyor.

Kendimi muzaffer hissederek, hiç amadığım eşyalarımı toplamak üzere odama gidiyorum. Otobüse yetişmek için ekibin geri kalanıyla tam zamanında buluşuyorum ve ben daha ne olduğunu anlamadan St. Louis uçağına binmiş oluyoruz. Uuşumuza bir saat kala yine bir şeyimin eksik olduğunu fark ediyorum; şapkam.

O zaman bunun Auden Sinclair'i son görüşüm olmadığını biliyorum.

BÖLÜM 8

AUDEN

Elimdeki lacivert Yankees şapkasına sırtıyorum.

Ne aptal ama.

Hutch'ı son gördüğümünden bu yana bir hafta geçti ve şapkasını nasıl geri çalabildiğime dair kına yakmayı bırakmadım. Gerçekten de hiçbir art niyetim olmadan ona isteyerek sarıldığımı mı düşünüyordu? Bu hareket karşısında o kadar sersemlemişti ki, elimi arka cebine sokup şapkayı çıkarmak çok kolay oldu. Hiçbir şey hissetmedi ve bahse girerim şapkanın gittiğini daha sonra fark etti. Tanrım, şapkanın kaybolduğunu anladığında orada olmak için neler vermezdim. Yüzündeki kazanmış gibi kendini beğenmiş ifadeye zaten bayılmıştım; keşke o ifadenin silindiğini görmek için orada olabilseydim. Şapkasını çalmak aptalca bir hareket olabilir, ama asansörde olanlar için bunu hak ediyor - beni öptüğü için, beni kullandığı için. Bu adil değildi. O da biliyordu, ben de biliyordum. çok.

İntikam kötüdür, Reed Hutchinson.

"O lanet şeyi neden getirdiğini bana bir daha hatırlatır mısın?" Lilah, şoförümüz Seattle trafiğinde bir profesyonel gibi ilerlerken, şeritlere girip çıkarken, modası geçiyormuş gibi insanların önünü keserken burnunu telefonuna gömdüğünü söylüyor.

Muhtemelen ona şirket arabasını bir pislik gibi kullanmamasını söylemeliyim ama maça geç kalıyoruz. Hayatımda ilk defa

bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum, hepsi bu... Oraya zamanında gitmek için başka bir nedenim yok. Yılanların maçını özellikle birini görmek için izleyecek değilim. Sadece yerel takımımı destekleyeceğim.

"Bunun aynı spor olmadığını biliyorsun, değil mi?"

En iyi arkadaşıma gözlerimi deviriyorum. "Sanırım eski bir NHL oyuncusunun kızı Yankees'in bir hokey takımı olmadığını biliyor."

Lilah omuz silkiyor. "Sadece kontrol ediyorum."

Parmakları ekranda uçuyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki yetişmekte zorlanıyorum. "Bu Dylan mı?"

Sadece onun adını duyunca gözleri parlıyor. "Evet," diye cevaplıyor nefes nefese.

Başımı sallıyorum, bir hafta sonra başka birine gideceğini çok iyi biliyorum. Uzun ilişkiler söz konusu olduğunda aynı felsefeye sahibiz: anlamsızlar. Ben zamanımı kiminle geçireceğim konusunda biraz daha seçici davranırken, o mümkün olduğunca çok kişiyle çıkmaktan memnun.

"Her ihtimale karşı" der bana hep.

Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Etrafta böyle dolaşmasının gerçek sebebini biliyorum: Yalnız kalmaktan korkuyor.

Öte yandan ben yalnız olmaktan gayet memnunum. Sanırım anne ve babanızın ilişkisi en iyi ihtimalle çalkantılı olduğunda bu beklenen bir şey. Annemin başka biriyle birlikte olmak için babamı kaç kez terk ettiğini, ancak birkaç ay sonra sürünerek geri gelip onu geri istediğini bir elin parmaklarını geçmez.

Babam, her ne kadar onu sevsem de, buna defalarca kandığı için aptalın teki. Çoğu çocuk muhtemelen ebeveynlerinin ilişkilerinin başarılı olmasını ister ama ben on altı yaşındayken babam artık yeter deyip onu boşadığında çok heyecanlanmıştım. Onların zehirli ilişkisi yüzünden bağlılığın benim için uygun olduğuna inanmıyorum. Birinin kendini defalarca verdiğini ama sonra mahvolduğunu en ön sıradan izledim.

Asla babam gibi olmak istemiyorum, bu yüzden içime kapanıyorum. Burnumu eğip çalışıyorum çünkü beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek şey bu, işim.

"İğrenç."

Gülümsüyorum ve aşk konusunda benimle aynı fikirleri paylaşan ikizime dönüyorum, farklı sebepler dışında. Onunki daha çok Hutch'inkiyle örtüşüyor, benimkiyle değil, ama sonuçta yine aynı genel fikir: aşk berbat.

"Sus," der Lilah ona. "Kimse senin fikrini sormadı."

"Benim sana verecek bir fikrim var."

Lilah'ı terslemeden önce kız kardeşimin elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Bazen onu çok iyi tanıyorum.

İlişkileri hep böyleydi, sürekli didişiyorlardı ama içten içe birbirlerini seviyorlardı. Yine de bazen neden anlamakta zorlandıklarını anlayabiliyorum. Lilah eğlenceli ve kaos dolu biri ama Rory öyle değil. O sert, biraz kaba saba biri. Bu dünyada ihtiyacı olan hayvanlar dışında onun sert dış görünüşünü delip geçebilecek tek bir şey bile yok. Ve tabii ki ben.

"Bu gece kavga etmeyeceğinize söz verin. İhtiyacım olan son şey, siz ikiniz bir kedi kavgasına girdiğiniz için jumbotrona çıkmak. Bahse girerim en az üç sarhoş adam üzerimize bira atar ve ikiniz de beyaz giydiğiniz için ıslak tişört yarışması için bağırır."

Lilah, Rory'nin kıyafetiyle alay eder. "Benim görünüşümü kopyalamış." "İkiniz de forma giyiyorsunuz," diye hatırlatıyorum ona.

Ofluyor ve ben gülüyorum. Bu kapalı arabadan çıktığımızda daha iyi bir ruh haline bürüneceklerini biliyorum. Olmak zorundalar. Geleceğimizde nacho varken nasıl huysuz olabilirler ki?

"Tanrım, nacho yemek için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor Rory pencereden dışarı bakarken, şehrin yanımızdan geçişini izliyor ve bilmeden aklımı okuyor. Ya da belki de bilerek... İkiz Şey'le bunu asla söyleyemem.

Birkaç dakika sonra, Jerry yepyeni iklim dostu arenanın önünde durur.

"Saat dokuzda burada olacağım Bayan Sinclair," diyor arabadan inmemize yardım ederken.

"Teşekkürler, JerBear." Ona bir göz kırpıyorum ve kızarmasından zevk alıyorum. O yaşlı, soğukkanlı bir adam ve ne zaman onun karakterini bozmasını sağlasam, bu beni sersemletiyor.

Ya da belki de hokey izleyeceğimiz için başım dönüyor. İtiraf etmeliyim ki geçen hafta boyunca Yılanların maçlarını izleyebilmek için birkaç kez tabletimi yatağıma gizlice soktum.

Babamı çok üzecek ama eminim ki hâlâ oyunu çok iyi kavrayamıyorum ama yavaş yavaş öğreniyorum ve yavaş yavaş da bağımlısı oluyorum. Hokeyin hızlı bir temposu olduğunu biliyordum ama gerçekten bu kadar hızlı olduğunu fark etmemiştim. Yayınlar sırasında birkaç kez, oyuncuların ne kadar hızlı hareket ettiklerini veya diskleri ne kadar hızlı vurduklarını gösteren sayılar verdiler ve her seferinde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Bazılarının hız limitlerinden daha hızlı hareket ettiğine eminim! Fark etmediğim bir şekilde büyüleyiciydi.

Ve iyi, oyuncuların bakması o kadar da kötü değil... özellikle de çıplak olarak inanılmaz görüldüğünü bildiğim belirli bir oyuncu.

İçeri girmek için sıraya yaklaşırken parmağımı tekrar solmuş Yankees logosunun üzerinde gezdiriyorum. Muhtemelen torpil yapıp kalabalığın arasından daha hızlı geçmemizi sağlayabilirdim ama bu gece milyarder olarak değil, taraftar olarak nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyordum. Tam tahmin ettiğim gibi, güvenlikten geçip koltuklarımıza oturduğumuzda Lilah ve Rory çok daha iyi bir ruh halindeydiler.

"Lanet olsun, Auden." Lilah ıslık çalıyor. "Gerçekten de iyi noktaları seçmişsin, ha?"

Rory, "Donmasam iyi olur, yoksa bana bir ceket almanı sağlarım," diyor. "*Bu harika bir şey ve seni seviyorum*" demek istediğini biliyorum.

"Oldukça harika, değil mi?" Pist kenarındaki koltuğuma yerleşiyorum ve elimi cama bastırarak geçen hafta televizyonda defalarca gördüğüm gibi birkaç kez vuruyorum.

Rory, "Nachos'a ihtiyacım var," diye anons ediyor ve kızı daha tam oturmadan oturduğu yerden kalkıyor.

"Ben de geliyorum! Ben de geliyorum." Lilah topuklarının üzerinde zıplar ve koridordan çıkar.

Rory kaşlarını çatarak ona bakıyor ve ben gülüyorum.

"Sadece git. Bana da biraz nachos getir. Ve nazik ol, Aurora Rose. Kaybolmasına izin verme."

Lilah'ya yetişmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkarak uzaklaştığı süre boyunca mırıldanıyor. Nasıl oldu da birbirinin tamamen zıttı olan bir kız kardeşe ve en iyi arkadaşına sahip oldum, asla bilemeyeceğim. Farklılıklarını bir kenara bırakabildikleri için mutluyum, böylece hep birlikte takılabiliyoruz.

Etrafımdaki arenaya bakıyorum. Televizyonda görüldüğünden çok daha büyük görünüyor. Binlerce koltuk var, maçın başlamasına daha zaman olduğu için çoğu hâlâ boş. Müziğin sesi yüksek ama rahatsız edici değil. Işıklar parlak ve başka bir yerde olsaydım muhtemelen üzerimdeki forma ve süveterin altında sıcak çarpmasından ölüyor olurdum ama burada değil. Serinim, neredeyse üşüyorum ve bunun acılığı hoşuma gidiyor. İyi hissettiriyor, neredeyse hoş karşılıyor.

Kızların dönmesini beklerken on dakika geçiyor, ama onları göremiyorum. Rory'ye Lilah'nın kaybolmasına izin vermemesini söylerken şaka yapmıyordum. Yol tarifi konusunda berbattır.

"Pekala, Serpents taraftarları. Memleketinizin takımının o sinir bozucu orman kedilerini yendiğini görmeye hazır mısınız? Seattle Serpents'inize kocaman, sıcak bir hoş geldiniz diyelim!"

Müzik yükseliyor ve arenanın etrafına serpiştirilmiş insanlar hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladığında, neyi beklediklerini anlamaya çalışıyorum. Çok geçmeden takım teker teker buzda kaymaya başlıyor.

Etraftaki insanlar cama vurmaya başlıyor, oyuncuların dikkatini çekmeye çalışıyorlar, ama ben değil. Sanki kaygan bir zeminde değillermiş gibi kusursuzca hareket etmeleri beni çok etkiliyor. Zahmetsiz, sanki hayatları boyunca yapıyorlarmış gibi. Eminim bazıları gerçekten yapıyordur.

Sanki oraya, buza aitlermiş gibi görünüyorlar. Çoğunun lazer gibi odaklanmasını, etraflarındaki her şeyi -müziği, ışıkları, taraftarları- nasıl duymazdan gelebildiklerini izlemek çılginca. Sanki bambaşka bir dünyadalar.

Thwack!

"Ne-"

Koltuğuma kıvrılıp başımı örtüyorum. Etraftaki birkaç kişi gülüyor ama umurumda değil.

Umurumda değil çünkü duyduğum tek ses özel bir kahkaha. Bildiğim bir kahkaha. Tekrar duymak için can attığım bir kahkaha. Başımı kaldırdığımda o kadar sıcak bir bakışla karşılaşıyorum ki patenlerinin altındaki buzun erimemesine şaşırıyorum.

Hutch.

Başını yana eğiyor, gergin gözlerle beni izliyor. Ağzı hareket ediyor ama ne dediğini bilmiyorum.

Ayağa kalkıyorum, cama yaklaşıyorum. Tekrar söylüyor ama yine anlayamıyorum. Sopasını kaldırıp başımın hemen üzerindeki cama vuruyor.

İşte o zaman anladım.

Benim şapkam.

Dudaklarımda bir sırıtma beliriyor ve omuz silkiyorum. Başını sallıyor, gözleri hala kısık, ama yine de görüyorum - dudakları seğiriyor. Bana gülümsemek istiyor. Buna karşı koymak için çok çabalıyor. Bunu biliyorum.

Ama sonra, birdenbire patenlerini açıyor ve buzun üzerinde uçuyor. Oh.

Belki de o seğirmeyi hayal etmişimdir. Belki de hiçbir şeyle savaşmıyor. Belki de kokuşmuş eski şapkasını çaldığım için gerçekten kızgındır.

Bankın arkasında duran adama bir şeyler söyleyerek bankın yanına gidiyor. Ne olduğunu göremiyorum ama adam kaçıyor ve birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıkıyor. Hutch'a bir şey uzattı, Hutch da hemen geri verdi.

Sopasını aldı ve patenleriyle tekrar yola koyuldu. Bana dönmesini bekliyorum ama dönmüyor. Onun yerine bir tur attı. Sonra bir tur daha. Üçüncü turuna kadar önümde durmadı.

Bana bir şey göstermek için eldivenli elini kaldırıyor: bir disk. Cama doğru tutuyor, ben de daha yakından bakmak için eğiliyorum. Üzerine iki kelime karalanmış.

Birinci vuruş.

Okuduğum anda ne anlama geldiğini anlıyorum ve içimden gelen kahkaha yüksek sesli ve muhtemelen yanımdakilerin bakışlarına bakılırsa sinir bozucu ama umurumda değil. Tek umursadığım bana bakan Hutch. Bu kez, o tanıdık sıcaklığın altında, uçaktan gelen o yaramazlık kıvılcımı var.

Diski ters çeviriyor ve notunda daha fazlası olduğunu görüyorum: Bu gece buluşalım mı?

Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. Bu gece benimle buluşmak mı istiyor?

Hayır. Bu kötü bir fikir. Kesinlikle berbat. Yapmamalıyım. *Yapamam. Yapamayız.*

Bu çok riskli, çok aptalca. Sırf çok iyi öpüşüyor ve beni iki dakikadan kısa sürede boşaltabiliyor diye takımla olan kontratımı riske atamam.

Lütfen, diyor.

Başımı sallıyorum. *Kötü bir fikir.*

Başını sallıyor. *Lütfen, tatlım.*

Yalvarıyor. Hatta yalvarıyor. Ve işe yaramasından nefret ediyorum.

Başka bir oyuncu ona doğru kayıyor ve ısınma hareketlerinin bittiğini haber vermek için omzuna vuruyor. Hutch bana dönüp yalvaran son bir bakış atıyor ve ben de kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Tamam," diyorum, dediğim anda pişman oluyorum.

Ama sonra sırtıyor ve tüm o pişmanlıklar kayboluyor. Kayarak uzaklaşmak için dönüyor ve ben bir şey fark ediyorum.

"Bekle!" Cama vurarak ona bağıryorum ve o da cama doğru bastırıyor. "Nereye?" Cevabının ne olacağını bildiğimi hissetmeme rağmen soruyorum.

Sinclair.

Biliyordum. Yine de her şeyin başladığı yere geri dönmek mantıklı. Yer değil ama yine *de*. Sinclair işte.

Başımı sallıyorum ve sırtışı büyüyor. Bu kez kayarak uzaklaşmak için döndüğünde ona izin veriyorum. Gidişini izliyor olsam da, bu akşam Hutch'la buluşacağım için az önceki sersemlik yeniden baş gösteriyor.

Sabırsızlanıyorum.

Yılanlar kazandı.

Sadece kazanmakla kalmadılar, maçı kazandıran golü de Hutch attı. En son ne zaman bu kadar çok tezahürat yaptığımı hatırlamıyorum.

Bu takımın bu sezonki sadece üçüncü galibiyeti ve evindeki ilk galibiyeti ama biz salondan çıkarken kalabalığın ne kadar heyecanlı olduğunu anlayamazsınız. Herkes bağıryor ve doldurulmuş yılanları sallıyor. Girerken olduğu gibi çıkarken de kaotik bir ortam vardı. Vızıltı bulaşıcı ve ben neredeyse topuklarımın üzerinde zıplıyorum.

Lilah elimi tutup beni kalabalığın arasından Jerry'nin park edeceğini söylediği yere doğru çekerken, "Artık resmileşti," diyor. "Ben bir hokey hayranıyım."

"Üniformalarının içinde nasıl göründüklerini seviyorsun!" Rory arkamdan bağıryor, formamın askısına tutunmuş.

"Sanki sen bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum ikizime, nedense kendimi daha da küstah hissederek.

Güzel. Sebebini biliyorum. Çünkü her ne kadar kalabalık galibiyetin verdiği enerjiyle dolup taşsa da, ben başka nedenlerle mırıldanıyorum.

Hutch.

"Neden bu kadar çok gülümsüyorsun?" Rory hiç vakit kaybetmeden sorar.

"Çünkü biz kazandık! Devam et!" Lilah benim yerime cevap veriyor, ben de başımı sallıyorum.

Kız kardeşimin kurnaz gözleri bana bir an bile inanmadığını söylüyor ama bu konuda benimle tartışmıyor. Ona minnettarım çünkü ona yalan söyleyebileceğimden emin değilim ve söylemek zorundayım. Lilah'a Hutch'ın kim olduğunu bile söylemedim. Elbette Chicago'da bir adamla yattığımı biliyor ama Yılanlar'dan bir oyuncu olduğundan haberi yok. Eğer bilseydi bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Ayrıca, tekrar olacak gibi değil, değil mi?

Yalancı.

Kafamın içindeki sesi susturmaya çalışıyorum, ne kadar haklı olabileceğinden korksam da. Bu gece sadece ona şapkasını geri vermek için buluşacağız. Bu kadar. Komik şeyler yok.

"Jerry'yi görüyorum!" Lilah bağıyor, elimi daha sıkı kavıyor ve hızlanıyor. "JerBear!" Kollarını yaşlı adama doluyor ve yanağına özensiz, hafif sarhoş bir öpücük konduruyor. "Sen benim favorimsin, bunu biliyor musun?"

Bu gece ikinci kez kızarıyor ve bu beni ilk seferinde olduğu kadar mutlu ediyor.

Arabaya doluşuyoruz ve yolun daha bir mil aşağısında Lilah bayılıyor. Rory'nin durumu da pek iyi değil; göz kırpmaları gittikçe uzuyor.

"Daha fazla uyumalısın," diyorum başımı omzuna yaslayarak.

"Bol bol uyuyorum," diyor gönülsüzce.

"Yapamazsın. Ablan olarak daha fazlasını almanı talep ediyorum."

"Benden üç dakika büyüksün, Auden. Büyük kardeş kartını oynayamazsın. Aynı ağırlığı taşımıyor."

"Hey, senin koca kafanı sıkıştırmak için çok çalıştım. İstedğim zaman bu kartı oynayabilirim."

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bir dakika sonra horluyor.

Kısa bir süre sonra apartmanına vardığımızda onu uyandırdığım için kendimi kötü hissediyorum ama uyku mahmuru kız kardeşimin bana sarılmasına bayılıyorum. Dokunaklı şeylerden pek hoşlanmaz, bu yüzden ona sarılabildiğim her yerde sarılıyorum.

Sonra, Lilah'ı bırakıyoruz. Beni evinde kalmaya ikna etmeye çalışıyor, ama ben ona eve gidip akvaryum balığımı beslemem gerektiğini söyleyerek onu başımdan savıyorum... ki akvaryum balığım yok. Gerçekten yorgun olmalı çünkü bunu sorgulamıyor bile.

"Nereye bayan?" Arabaya geri döndüğümde Jerry soruyor. "Sinclair, lütfen."

Jerry başını sallayarak ilk Sinclair'in bulunduğu yöne doğru ilerliyor. Jerry'yi gece için evine gönderdikten on dakika sonra yirmi yedi katlı binaya adım attığımda resepsiyonun tepkisi beni şaşırtmadı.

"Bayan Sinclair!" Resepsiyondaki Betty tezgahı itiyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve telefonunu ulaşamayacağı bir yere kaydırıyor. "İyi akşamlar."

Sesinin titrediği, kaytarırken yakalandığı için endişelendiği belli oluyor.

Endişesini geçiştirdim. "Merhaba, Betty. Gecen nasıl geçti?"

"Güzel." Omuzlarının gözle görülür biçimde gevşediğini görüyorum. "Maçtan yeni mi geldin?" Hâlâ çıkarmadığım formama doğru başını sallıyor. "Kazandıklarını duydum."

"Yaptılar," diye cevap veriyorum, hâlâ maçtan aldığım keyfin içimde dolaştığını hissederek. "İnanılmazdı."

"Kız kardeşim onları çok seviyor. Bütün gece bana mesaj atıp durdu. Doğum günü için gelecek haftaki maça bilet aldım. Duvara karşı en üstte olduğumuz için pek iyi değiller ama en azından o da orada olacak."

"Sanırım bunu düzeltmemiz gerekecek, değil mi?"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, Hutch'ın sanki buranın sahibiymiş gibi kapıdan vals yaparak girdiğini görünce şaşırıyorum - ki bu gerçekten komik çünkü aslında sahibiyim.

"Vay anasını." Betty elini ağzına kapattı. "Bok demek istedim. Hayır. Siktir. Hayır." Ağzını tekrar kapatıyor, gözleri ben ve Hutch arasında gidip gelirken eli titriyor. Yüksek sesle yutkundu, sonra elini çekti. "Çok özür dilerim."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek üzereydim ki Hutch araya girdi. "Sorun değil," diyor ona. "Ben çok anlıyorum."

Resepsiyon görevlisi gözlerini önündeki adamın her santimetresinde gezdiriyor. "Eminim öyledir."

Az önce yüksek sesle söylediği şey kafasına dank ettiğinde ve gözleri normal boyutlarının iki katına çıktığında gülüyorum. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve Hutch gülüyor.

"Gelecek hafta için alt tribünde iki bilete ne dersin? Edmonton maçı, değil mi?"

Betty ellerini yüzünden çeker ve başını sallar. "Evet. Ve bu inanılmaz olurdu. Çok teşekkür ederim Bay Hutchinson."

"Hutch iyi. Biletlerin maçtan önce sana ulaşmasını sağlayacağım," diye söz veriyor.

Şarkı söyleyecekmiş gibi görünüyor ve Hutch'ın da bunu fark ettiğinden eminim çünkü elini belime koyuyor. Ona ve beni her seferinde içine çeken o lanet gözlerine bakıyorum. Arenanın ışıkları altında göründükleri kadar parlak değiller, ama aslında bunun mekanla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Sanırım bunun benimle bir ilgisi var.

"Sanırım bana bir şey borçlusun."

Şapkasından bahsettiğini biliyorum ama sözlerinde başka bir şey var, daha fazlası var ve ben bu daha fazlasının ne olduğunu öğrenmeye çok istekliyim.

BÖLÜM 9

HUTCH

Isınma hareketleri için buza çıkıp her zamanki yerime doğru kaymaya başladığımda gözlerime inanamadım. Auden oradaydı, tam oradaydı. Tam esneme hareketlerimi yaptığım yerde. Tam ellerimi ısıttığım yerde. Benim yerimdeydi ve hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum. Tıpkı Şubat'tan beri ilk golümü atmamın tesadüf olması gibi bir tesadüf daha.

Öyle olmalı, değil mi? Orada olduğu için olmasına imkan yok. Bu bizim için bile çok saçma.

"Teşekkür ederim Hilda," diyor barmene, o da Auden'a tatlı bir gülümseme gönderdikten sonra yolun aşağısındaki müşteriyle ilgilenmek üzere kalkıyor. Auden şarap kadehini dudaklarına götürerek tatlı beyaz sıvıdan küçük bir yudum alıyor.

"Tüm çalışanlarınızı tanıyor musunuz?" Ona sordum.

Başını sallıyor. "Evet. Ya da en azından *deniyorum*. Çeşitli yerlerde çok sayıda var ama onlara aşina olmak için elimden geleni yapıyorum. Çoğu CEO'nun çok ilgili olmadığını biliyorum ama ben öyle olmaya çalışıyorum. Yönettiğim hala küçük, niş bir işletme ve bu gibi ayrıntılar insanlar için önemli."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ekipman müdürünün adını öğrenme zahmetine bile girmeyen adamların olduğu takımlarda bulundum. Nezaket kurallarına uymayacak kadar iyi olduklarını düşünüyorlar ama sadece pislik gibi görünüyorlar. Ligde asla uzun süre kalamazlar."

"Ne zamandır çalışıyorsun?"

"Hokey mi?" Başını sallıyor. "Tüm hayatım boyunca, öyle hissediyorum. Amcam beni küçükken, muhtemelen dört ya da beş yaşındayken bir maça götürmüştü. Takıntı haline getirdim ve babama denememe izin vermesi için yalvardım. İlk başta reddetti ama annem onu ikna etti. Patenlerim buza değdiği anda bağımlısı oldum ve bu bağımlılıktan bir türlü kurtulamadım."

"Düşmediniz ya da başka bir şey olmadı mı? Hiçbir şey seni geri çevirmedi mi?"

"Elbette düştüm. Aslında çok düştüm ama önemli değildi. O zaman bile içimden akan adrenalini seviyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Buzun kokusu, yanaklarıma değen soğuk havanın hissi... Sonunda evimdeymişim gibi hissettim."

"Sanki ona aşıkımışsın gibi konuşuyorsun."

Sırıyorum. "Öyleyim. Kalbime tamamen sahip olan tek şey bu."

"Seni mihrapta terk eden kadından bile daha mı fazla?"

Lise aşkımın düğün günümüzde gelmeyeceğinden bahsedildiğinde içimden o eski tanıdık soğukluk hissinin akmasını bekliyorum ama gelmiyor.

"Evet, hatta ondan bile fazla. Aslında ona bir teşekkür kartı göndermeliyim. Sanırım beni terk etmemiş olsaydı, hala bu işi yapıyor olmazdım. Eminim bir noktada beni vazgeçirirdi, seyahat ve yorucu programla başa çıkamazdı. Onu mutlu etmeye çalışırken oyuna olan sevgimi kaybederdim. Böyle dikkat dağınık şeylere sahip olmadığım için memnunum, hatta bunu yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Benim için ya hokey ya hiç."

"Ben de şirketim hakkında böyle hissediyorum."

Anladığına sevindim. Bir şeyi bu kadar bütünüyle sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlamayan birine bunu anlatmak her zaman zordur ama Auden için durumun böyle olmadığını söyleyebilirim. Bu konuda birbirimize benziyoruz.

"Bu oteller..."

The Sinclair'in barına bakıyor ve ben de onu takip ediyorum. Işıklar kısılmış ama y a n ı n ı z d a oturan kişiyi göremeyeceğiniz kadar karanlık

değil. Hafif bir müzik çalıyor, ama hiçbir zaman

Oda. Mekânla ilgili her şey modern zarafet ve konforu haykırıyor. Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama kim olursanız olun burada kendinizi evinizdeymiş gibi hissetmenizi sağlayan mükemmel bir atmosfer yaratmış.

"Onları seviyorum," diye bitiriyor. "Evimden uzaktaki evim gibi hissediyorum. Babam Rory ve bana NHL'den kazandığı tüm parayı alıp hayallerimizin peşinden gitmemiz için bir kenara ayırdığını söylediğinde, bu parayla ne yapmak istediğimi biliyordum. Kendimi bildim bileli bir şeyler inşa etmeyi sevmişimdir ve oteller en mantıklısı gibi görünüyordu. İnsanlara kalacakları rahatlatıcı bir yer, aynı anda hem ev hem de tatil gibi hissettiren bir yer sunma fikri hoşuma gitti. Sinclair bundan doğdu."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama önemli bir şey. Babası kim olursa olsun ya da güven fonuyla bir başlangıç yapmış olsun, bunu inşa etmenin kolay olmadığını biliyorum. Tüm bunları tek başına yaptı ve çok da iyi bir iş çıkardı.

"Ee, Hutch..." Boğazını temizliyor. "Kaç takımda oynadın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Hadi ama. Beni Google'da aratmamışsın gibi davranma."

"Aslında yapmadım." Sinsice gülümsüyor. "Ama asistanımın asistanı yapmış olabilir."

"Dosya mı?"

"Dosya." Başını sallıyor. "Uzun zaman önce bakmam gerekiyordu ama sürekli ertelediğim bir şeydi. Sezon başladığında daha kesinleşmiş olacağından ve o zaman oyuncularını daha yakından tanıyabileceğimden bakabileceğimi düşündüm." Omuz silkiyor. "Sanırım bu benim küçük bir tuhaflığım, birlikte çalıştığım insanları tanımak istiyorum."

"Bir tuhaflık değil, sadece iyi bir iş uygulaması. Ve sanırım karşılığını da aldı, değil mi Küçük Bayan Milyarder?"

Kızarması derinleşir. "Kes şunu."

"Ne? Etkilendim. Ben de senin tatlı dille kendini birinci sınıf salona soktuğunu ya da babanın

para."

Gözleri bana dikildi. "O parayı tek başıma kazandım."

Elimi kaldırdım. "Bundan şüphem yok. Yapmadığını söylemiyorum. Sadece buraya aitmiş gibi görünmediğini söylüyorum."

"Sizden farklı olarak, Bay Armani Kazak ve Kirli Yankees Şapkası?"

Gözlerim hala kafasında olan şapkaya kayıyor. Küçük hırsız. Beni kandırıp şapkamı geri çaldığına hâlâ inanamıyorum. İlk başta kızmıştım ama sonra bunun bana onu tekrar görmek için bir bahane verdiğini fark ettim ve bu düşünce beni derinden sarstı.

Onu tekrar görmek istedim. Tek gecelik ilişkilerimi bir daha *asla* görmek istemiyorum.

"Babamındı."

Ne söylediğimin farkına varamadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Başını yana eğiyor, meraklı ela gözleri beni delip geçiyor.

"Şapka," diye açıklıyorum, başımla onu işaret ederek. "Babamındı. Yankees'i ve beyzbolu her şeyden çok severdi. Anlaşamadığımız tek konu buydu. O beyzbol oynamamı isterdi, ben ise hokey. NHL'deki ilk maçına çıktıktan bir hafta sonra vefat etti." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sabah koşusu sırasında vurup kaçtı."

Eli ağzına gidiyor ve gözlerinden süzülen yaşları görmezden gelmeye çalışıyorum.

"O şapkayı takıyordu çünkü *her zaman o şapkayı* takardı. Cevap aramaya gittiğimde ve koştuğu yolda yürüdüğümde, onu buldukları yerden birkaç metre ötede buldum. O zamandan beri bende."

Boğuk bir hıçkırık onu terk eder, gözlerinden yaşlar dökülür. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm, Hutch. O bunu hak etmedi, sen de hak etmedin."

Sözlerinin içime işlediğini, kaslarımı ve kemiklerimi sararak bedenime yerleştiğini hissediyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama uzanıp başparmağımı yanağında gezdirerek onları temizliyorum. Sonra

hepsi gitti, ona dokunmayı bırakmıyorum, bırakmam gerektiği halde. Bunu yapmaya hakkım yok ama duramıyorum.

Tıpkı benim ona yaklaşımdan kendimi alıkoyamadığım gibi. Ela gözleri hala yaşlarla parlıyor, parlak yeşiller ve kahverengiler en eşsiz şekilde birbirine karışıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Hutch..." Auden fısıldıyor ve gözlerim onun dudaklarına kayıyor.

Onun güzel, *tatlı* dudakları. Çok yumuşak olduğunu bildiğim dudaklar. Chicago'da vücudumun her santimetresinde gezinen dudaklar.

Tekrar tatmak istediklerim.

"Son çağrı, Bayan Sinclair."

Barmenin sözleri üzerimden soğuk bir kova su gibi akıyor ve Auden'in beni içine sokmuş gibi görünen büyüsunü bozuyor. Elimi bırakıyorum ve aramıza mesafe koyuyorum.

Bu gece buraya onu öpmeye gelmedim. Sadece şapkamı geri istedim; hepsi bu. Maçıma geldiyse ne olmuş? Gol atsam ne olur? Onu düşünmeden edemiyorsam ne olmuş?

Sadece bir geceydi. Kontratında sadece bu olabilir çünkü oyuncularla arkadaşlık etmekle ilgili bir madde olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü her sezon başında oturup aynı şey hakkında sert bir konuşma yapıyoruz. Bir şeyleri kırıp dökmeyin, herkese saygılı davranın ve en önemlisi: ellerinizi kendinize saklayın.

Sınırlar vardır ve Auden ve ben her birini aştık.

Ama... kimse bilmiyorsa bu gerçekten o kadar kötü mü?

Evet.

"Biz, uh, muhtemelen bu geceyi bitirmeliyiz," diyorum ona, kafamın içinde dönüp duran kelimenin yankısından k u r t u l m a y a çalışarak.

"Evet. Muhtemelen," diyor usulca.

Şarap kadehini kaldırıp kalanını boşaltıyor. Ben de aynısını köpüklü suyumla yapıyorum ve ayağa kalkıyorum. Benimle orada buluşuyor ve ben de

bardan lobiye doğru ilerlerken elimi sırtına koydum.

Parmaklarım bir şeye sürtündü ve aşağı baktım. İşte o zaman sırtındaki dikişin ne olduğunu anladım. İsim yok, sadece bir numara var.

"Yirmi yedi."

"Hmm?" diyor omzunun üzerinden yürümeye devam ederken.

Formasını çekiştirip onu durduruyorum. Bana doğru döndü. "Ne?"

"Sırtındaki numara. Yirmi yedi."

Bir omzunu kaldırıyor. "Bu numarayı hep sevmişimdir. Aynı zamanda en iyi arkadaşım olan asistanım bunu bildiği için benim için aldı."

"Bu *benim* numaram."

"Biliyorum. Dosyanda okudum. Formalara numara yazdığını bilmiyordum, yemin ederim. Ona sadece bir tane istediğimi söyledim ve o da elinde bununla çıkageldi."

Sözlerinin geri kalanını dudaklarımla yutuyorum.

Aptalca, tamamen umursamazca ama şu anda umurumda değil çünkü *benim numaramı taşıyor*. Dudakları benimkilerin altında esnek. Bu yumuşak bir öpücük, paylaştığımız en yumuşak öpücük ama diğerlerinden daha az tutkulu hissettirmiyor.

İlk uzaklaşan o oldu. Geri adım atıyor, birbiri ardına kesik kesik nefesler alırken aramıza gereğinden fazla mesafe koyuyor.

"Hutch." Başını sallıyor. "Yapmamalıyız. *Yapamayız*." O

haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Boğazını temizliyor ve omuzlarını geriye doğru bastırıyor, tam bir iş adamı edasıyla.

Sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi. Sanki bir daha hiçbir şey olmayacakmış gibi.

Başımı sallıyorum. Davranışlarına sinirlenmek istiyorum ama anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Yine de bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

"Arabana kadar seninle yürüyebilir miyim?" Ona sordum.

"Ben... Jerry beni bıraktı. Bu gece burada kalacağım." Auden şapkamı kafasından çıkardı, saçları şapkanın altında dağılmıştı, sonra bana uzattı.

"Al. Özür dilerim. Bilmiyordum, yoksa çalmazdım."

Barış teklifine bakıyorum. Onu almak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama eğer alırsam, onu bir daha göremeyeceğim ve bunu da gerçekten yapmak istiyorum.

Hem de çok kötü.

"Al şunu," diyor sessizce. "Lütfen."

Ben de öyle yaptım. Şapkayı alıyorum ve onun topukları üzerinde dönerek asansöre doğru koşmasını izliyorum. Kapıların kapanışını ve üstlerindeki ekranın katları sayışını izliyorum. Sonra ayrıldım.

Arabama doğru yürüyorum ve biniyorum, çalıştırıyorum ve birkaç kez devir çevirdiğimde motorun gürültüsünü seviyorum. Hatta arabayı vitesine bile taktım, ama bu kadarını yapabildim, yükselen binaya bakarken kendimi başka bir şey yapmaya ikna edemedim. Koyu renkli ve şık bir bina ve etrafındaki diğer binaların arasında eğreti durmayacak kadar göze çarpıyor. Uzun ve güzel, keskin kenarlar ve kıvrımların mükemmel bir karışımı. Bu...

Bu gece tam olarak olmak istediğim yer.

Arabamı park ettim ve kapıyı açtım. Doğruca Sinclair'e geri dönüyorum. Betty beni gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor. Lobiden geçip asansörlere doğru ilerlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. *Yukarı* düğmesine basıp bekliyorum.

O zaman bekle.

Ve biraz daha bekle.

Sonunda kapının üstündeki zil çalıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Yumuşak bir nefes, geniş gözler.

Auden.

Beni görünce yutkundu, sonra sağa doğru bir adım attı. Bu benim davetim ve icabet etmemek aptallık olur.

Ben de öyle yapıyorum.

Yirmi yedinci kata ulaştığımızda asansörden ilk çıkan Auden oluyor. Son geldiğimiz Sinclair'in aksine başka kapı yok, sadece koridorun sonunda bir kapı var. Kapıya yaklaştığımızda arka cebinden bir kart çıkarıyor ve kapıya doğru tutuyor, ışık yeşile döndüğünde iterek açıyor.

Onu süite kadar takip ettiğimde, "Her otelde bu katta bir odayı hep açık tutarım, belki uğramak isterim diye," diyor. "Her odanın teması otelle ilgili, ama yerleşim düzeni hiç değişmiyor. Aptalca küçük bir şey ama nereye gidersem gideyim her zaman benim için orada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

Etrafıma bakıyorum ve haklı; burası tıpkı Chicago'daki oda gibi. Denver'dakini hiç görmedim ama doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok. "Senin gibi kokuyor," diye yorum yapıyorum.

Bir lambayı yakarken bana sırtıyor. "Bunu fark ettin, değil mi?" Bir omzunu kaldırdı. "Ne diyebilirim ki? Ben-"

"Portakal ve bal." Gözleri açılıyor ve omuz silkme sırası bana geliyor. "Bu farklı."

"Kötü bir şekilde mi?"

Başımı sallayıp bir adım öne çıkıyorum. "Hiç de değil."

"Peki, güzel." Boğazını temizliyor, sonra saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Uzun kahverengi saçları Yankees şapkası yüzünden hâlâ dağınık ama umurunda olsa da belli etmiyor. "Yani, buradan, biz-"

Bileğini tutup hareketlerini durduruyorum. Bana yarı dönüyor, ürkek gözlerle yukarı bakıyor.

"Auden."

Bir yudum. "Evet?"

"Beni gezdirmene gerek yok."

Dudakları hafifçe aralanıyor, yumuşak bir "Oh" sesi çıkıyor ve ben onu nazikçe kendime çekiyorum. İsteyerek geliyor, kendini bana bırakıyor.

Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi. Bir parmağımı çenesinin altına sokup başını geriye yatırıyorum.

"İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz."

"Evet, ama en azından sadece seksle ilgili değilmiş gibi davranabiliriz diye düşündüm."

"Ama öyle, Auden. Bu sadece seksle ilgili. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bazı nedenlerden dolayı birbirimizden aptalca etkileniyoruz ve evren bizi sürekli bir araya getiriyor. Bununla savaşmaktan yoruldum."

"Ama yapmalıyız," diye karşı çıkıyor. "Bununla mücadele etmeliyiz. Bu doğru değil. Ben... Ben..." Titreyerek nefes veriyor. "Bu yanlış. İşle zevki birbirine karıştırmam, Hutch. *Asla*."

"O zaman bunu bir iş anlaşması gibi düşünün."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Nasıl? Bu nasıl iş?"

Beynimi yokluyorum, bir bahane bulmaya çalışıyorum, tek bir şey, küçük bir *iplik* - *bunu* hokeye bağlayacak bir şey çünkü henüz vazgeçmeye hazır değilim.

Sonra aklıma

geldi. "O

sensin."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Ben neyim?"

"Bu gece biz kazandık. Sen maça geldin ve biz kazandık."

Alay ediyor. "Bu çok saçma."

"Biz *kazandık*," diye tekrarladım. "Colorado'da kazandık ve sen de oradaydın. Seni son gördüğüm gecenin ertesinde St. Louis'de kazandık. Ve bu gece kazandık ve ben gol attım. Bütün sezon gol atamadım. Aslında, Şubat'tan beri gol atmadım. Ama bu gece, sen oradaydın ve ben gol attım."

"I..." Ela gözleri benimkiler arasında gidip gelirken bana bakarken kelimeleri dilinde kayboluyor. Birkaç sessiz saniyeden sonra, "Bu gece oradaydım" dedi.

Başımı salladım, eğildim ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdum.

"Sen de oradaydın."

"Ve sayı yaptın."

"Sayı yaptım." Diğer tarafına bir öpücük daha konduruyorum. "Bana batıl inançlarım olup olmadığını sorduğun zamanı hatırlıyor musun? Uçaktayken?"

Başını sallıyor, ben yan tarafına doğru bir yol çizerken vücudu altımda titriyor. "Hatırlıyorum."

"Öyleyim, Auden. Batıl inançlarım var ve şu anda *sen* iyi şans tılsımım olabilir."

BÖLÜM 10

AUDEN

Ya gezegendeki en saf insanım ya da en çaresiz. Hutch'ın sözlerini yalayıp yutuyorum, içimdeki her şeyle onlara inanıyorum. Yapabileceğim tek şey bu çünkü bunu bir şekilde haklı çıkarmak *zorundayım*. Bunu yapamayacak kadar çok istiyorum onu.

Parmak uçlarıma basarak tek bir kelime söylüyorum. "Tamam."

Ve sonra aynı anda birbirimize uzanan dudaklar, dişler ve dillerden oluşan bir karmaşayız.

"Öncekiyle aynı kurallar mı?" diye soruyor hava almaya çıktığımızda.
"Sadece bu gece mi?"

"Evet," diyorum ona.

Ama o sorarken ve ben cevaplarırken bile, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sadece bu gece değil. Daha fazlasını isteyeceğiz. Bu kaçınılmaz ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Ama şu anda umurumda değil. Umurumda değil çünkü Hutch beni öpüyor ve bu hayatımın en güzel öpücüğü. Başımı geriye atıp ağzımın kontrolünü ele geçiriyor ve ben de parmaklarımı gömleğinin eteklerine götürürken ona izin veriyorum. Geçen sefer vücudunu doğru düzgün keşfetme şansım olmamıştı ve bu gece bunu yapmaya niyetliyim.

Yukarı çekiyorum ve Yılan gömleğini vücudundan sıyırmama izin veriyor. Yere düşmesine izin veriyorum, sonra avuçlarımı göğsüne bastırıyorum, onu kaplayan saçların yumuşaklığını seviyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve sonra aşağıya iniyorum. Aşağı

ve ellerim kotunun düğmelerine gelene kadar aşağıya iniyorum. Bileğimi yakalıyor, ağzını benimkinden çekip gözlerinde sessiz bir soruyla bana bakıyor.

"Tadına bakma sırası bende," diyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. İtiraz etmedi.

Kot pantolonunun fermuarını indiriyorum, sonra onu ve boxer külotunu kalçalarına sarkana kadar çekiştiriyorum. Kalın siki serbestçe sallanıyor, tam yüzüme doğru ağır ağır sarkıyor.

Alay etmekle vakit kaybetmem. Şu anda içimde öyle bir şey yok. Sadece bir değişiklik olsun diye adıma küfretmesini ve inlemesini duymak istiyorum. Dilimi uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve çabalarımın karşılığını alıyorum.

"Siktir."

Sırıtiyorum, sonra tekrar tekrar yalıyorum, tükürüğümle ıslanana kadar sikini ıslatıyorum. Ancak o zaman onu ağzımla kapatıyorum ve bir anda boğazımın arkasına götürüyorum.

"Auden," diye inliyor ve onu tam istediğim yerde yakaladığımı biliyorum.

Onu serbest bırakıyorum, sonra tekrar tekrar emiyorum, ta ki elleri saçlarımı karıştırana, bacakları titreyene ve *çok yakın olduğunu* bilene kadar. Tam boğazıma boşalacağını düşündüğüm anda beni çekip kurtarıyor ve ayağa kaldırıyor.

"Bu da ne..."

Ama beni zahmetsizce kollarına aldığı anda itirazım dudaklarımda kalıyor. Beni süite doğru taşıyor ve yatak odasına gideceğimizi sanıyorum ama gitmiyoruz.

Soğuk cam sırtıma bastırıldığında tıslıyorum.

"Boğazını dölleriyle doldurmak istediğim kadar, amını daha da çok doldurmak istiyorum." Kot pantolonumun üzerinden beni kavırıyor ve yemin ederim aramızda hiçbir şey yokmuş gibi. "Ama önce, çok özlediğim bu tatlı amcığın tadına bakacağım. Sonra seni bu pencereye karşı becereceğim, Auden. Bu gece kime ait olduğunu tüm Seattle'ın görmesini istiyorum, anladın mı?"

"Evet," diye inliyorum, kulak mememi dişlerinin arasına alıp canımı acıtacak ama yine de iyi hissettirecek kadar basınçla ısıyor.

Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor, parmakları kot pantolonuma gidiyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kotumun fermuarını açıp ayak bileklerime doluyor. Sonra, daha önce olduğu gibi dizlerinin üzerine çöküyor ve bu görüntüye bayılıyorum. Zaten sıırsıklam olan amıma yaklaşıyor, burnunu içimde gezdiriyor.

"Tanrım, senin tadını özledim."

Dilini bana doğru kaydırmadan önce söylediği son şey bu, tam aradığı noktayı bulana kadar kıvrımlarımı itiyor. Dilini klitorisime doğru düzleştiriyor ve hassas düğmeyi mükemmel miktarda basınç ve ritimle emiyor, bu da beni deli bir kadın gibi ona karşı savuruyor.

Darmadağınık görünüyorum, kot pantolonum hâlâ bileklerime sarılı, ayakkabılarım hâlâ ayağımnda, üzerimde hâlâ daha önce giydiğim forma var ama umurumda değil. Yüzünün bacaklarımın arasında olması bunu umursamamamı gerektirecek kadar iyi hissettiriyor. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu kendime doğru çekiyorum ve serbest kalmanın eşiğine geliyorum.

"Hutch..." Adını söyledim ve bu onu teşvik etti.

Saniyeler sonra orgazmım içimde hızla ilerliyor. Bu kadar çabuk dağıldığım için utanmam gerekirdi ama utanmıyorum, çekip gittiğinde ve bana öyle sıırttığında değil, yüzü hala serbest bırakılmamdan dolayı ıslak, kendisini çıkardığını bile görmediğim bir prezervatifle kılıflarken. Önce ayakkabılarımı, sonra kot pantolonumu çıkarıyor ve beni de yanına alarak ayağa kalkıyor. O içime girerken ayak bileklerimi arkasından birbirine geçiriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor tamamen oturduğunda. Boynuma öpücük üstüne öpücük kondurarak bedenine alışmamı sağlıyor. "Çok iyi hissediyorsun, tatlım."

"Sen de öyle." Onu öpüyorum ve daha yakına çekiyorum. "Artık hareket edebilirsin." "Öyle mi?"

Kahkahası bana karşı titreşiyor ama talimatlarıma kulak veriyor. İçime doğru hareket etmeye başlıyor ama bu çok hafif ve hiç de yeterli değil. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum, bu da onun daha da sert gülmesine neden oluyor.

"Kötü."

"Bayılıyorsun."

"Asla," diye yemin ediyorum, ağzını benimkinin üzerine eğip beni sert bir öpücüğe boğarken.

Ama bu bir yalan çünkü onu seviyorum ve *sonunda* hareket ettiğinde daha da çok seviyorum. Yavaşça içime giriyor, dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmıyor. Beni Chicago'da siktiğinden farklıydı. Aynı anda hem daha yumuşak hem daha sert ve ben buna bayılıyorum.

Öpücükleri hareketlerine uyuyor. Alay ediyor. Memnun edici. Ve çok lezzetli. Orgazmım yavaş yavaş artıyor, sonra bir anda içime çöküyor. Ben onun etrafında dağıldığımda ağzımın içine gülüyor.

"İki oldu," diyor uzaklaştığında, yavaş ve kısa itişlerini durdurmadan. "Bir tane daha."

"Yapamam." Başımı sallıyorum, zaten iki orgazmdan dolayı uykulu hissediyorum. "Yapacaksın," diye söz veriyor.

Sonunda kontrolünü bırakıp hiçbir şeyi geri çekmeden içime girerken bu sözünü tutuyor. Sert ve sert ve beni cama ne kadar sert bastırdığından dolayı moraracağımdan hiç şüphem yok, ama bunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Auden..." diye uyarıyor ve yaklaştığını biliyorum.

Elimi aramızda kaydırıyorum, parmaklarım klitorisimi buluyor. İtirazlarım ne kadar inatçı olsa da Hutch haklıydı, çünkü üç vuruş sonra kapalı gözlerimin arkasından kör edici bir ışık geçiyor ve diğer iki seferden daha sert boşalıyorum.

"Sonunda," diye mırıldanıyor ve bu benden çekilmeden önce söylediği son şey oluyor, ancak serbest bırakılmadan önce iki kez daha eve çarpıyor.

Başını boynumun kıvrımına bırakıyor, sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor. Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim. Ondan sonra nasıl hâlâ ayakta durabildiğinden bile emin değilim. Sanırım buzdan dolayı dayanıklılığı azaldı. Her iki durumda da, odanın serin havasının üzerime çökmesi ve omurgamdan aşağı ürperti göndermesi için yeterince uzun.

Hutch bunu kaçırmadı. Tutuşunu ayarlıyor ve beni pencereden sıyrıp süite ve doğruca banyoya taşıyor. Beni tezgahın üzerine bırakıyor, sonra devasa küvete doğru ilerliyor ve suyu açıyor. Suya hiçbir şey eklemedi, sadece kot pantolonunu çıkarırken buharın odayı doldurmasına izin verdi. Hala onları giydiğini fark etmemiştim bile.

Tanrım, ne kadar berbat durumdayız.

Kendini tekrar bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve formanın eteklerini tutuyor ama hemen çıkarmıyor.

"Seni bunun içinde seviyorum" diyor, eteklerini parmaklarının arasında yuvarlarken, gözleri ağzından hokey diski çıkan kötü görünümlü bir yılan olan Serpents logosunun üzerinde geziniyor. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde, daha önce olmayan bir sıcaklık var. "Ama ismim o numaranın üstünde olsaydı daha çok hoşuma giderdi."

Hiçbir şey söylemiyorum ve benden bunu beklediğini de sanmıyorum. Beni tezgâhtan kaldırıp küvete taşıyor ve yavaşça suyun içine bırakıyor. Su tenime değdiği anda iç çekiyorum, bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir battaniye gibi sıcaklığıyla beni örtüyor.

Hutch kollarını gevşekçe bana doluyor, beni kendine doğru tutuyor ama hapsedmiyor. Su soğuyana ve parmaklarımız kırışana kadar böyle kalıyoruz. Konuşmuyoruz. Dalga geçmiyoruz. Sadece böyle oturuyoruz.

Sonunda beni küvetten çıkarıyor ve havluya sarıyor. Kurulandıktan sonra yatağa giriyoruz ve hızlıca uykuya dalıyoruz. Sabah uyandığımda yine yalnızdım ama bunun onu son görüşüm olmadığını biliyordum.

Özellikle de şifonyerin üzerinde bir şey unuttuğu için.

Şapkası.

BÖLÜM 11

HUTCH

"Her kimsen, kes şunu," diye homurdanıyor Keller, paten bağcıklarını çekip tam istediğim gibi yaparken.

Keller'ın bu kadar huysuz olmadığını söyledim ama bu doğru olmazdı. Şimdiye kadar bunu paylaştığım en huysuz oyuncu. Fox ona "Rahatla, Keller," diyor.

Sağ kanat oyuncusu kaleciye takla attırıyor, o da sadece gülüyor.

Öte yandan Fox her zaman rahattır. Sadece kalede değil, buz dışında da çok sakin. Bazı kaleciler oldukça gergindir ve bölgeye girmek için takip etmeleri gereken çok hassas rutinleri vardır, ancak Fox öyle değil.

"Ciddiyim," diye homurdanıyor Keller. "Islık çalmayı kes."

Locke dirseğini benimkine vuruyor. "Bıraksan iyi olur yoksa çok kızacak."

Başımı ona doğru eğdim. "Ha?"

"Islık çalıyorsun, dostum. Kes şunu." Oh, lanet olsun. Bu benim miyim?

Locke, "Hâlâ yapıyorsun," diye fısıldıyor ve gözlerini, durduğu yerden fırlayıp birkaç kafayı birbirine vurmasına iki saniye kalmış olan Keller'a diyor. Ya da sadece benim kafamı.

"Oops." Omuz silkiyorum, bağcıklarını daha sıkı çekiştiriyorum.

Islık çaldığımı bile fark etmedim, ki bu benim için çok garip. Islık çalmaktan *nefret* ederim. Bu ses sinirlerimi bozar. Ama son zamanlarda kendimi pek kendim gibi hissetmiyorum ve bunun beni gecenin yarısına kadar uyutmayan bir esmerle ilgili olduğunu biliyorum.

"Bugün birilerinin keyfi yerinde," diyor Lawson, gözleri benimle Locke arasında gidip gelirken. "Biriyle yattın mı yoksa?"

Soru bana yöneltildi ve ben onu görmezden geldim.

"Ooooooh. Kesinlikle yaptın. Dün gece içki içmekten neden kaçtığını açıklıyor."

"İçki içmekten vazgeçtim çünkü sezon boyunca içki içmeyi sevmiyorum, özellikle de arka arkaya gecelerde. Siz aptalların da dikkate alması gereken bir şey."

Lawson omuz silkiyor. "Buna kendini kontrol etmek deniyor. Ayrıca, bir bira beni öldürmez."

"Bira mı? Sen Cosmo içtin, seni ezik," der Keller ona. "Kapa çeneni!" Lawsy sürekli huysuzlanan adama bir disk fırlatır.

"Hadi ama çocuklar. Şimdi bu konuya girmeyelim, olur mu? On dakika içinde buza çıkacağız." Fox onları yatıştırmaya çalışıyor ama nafile. Hâlâ birbirlerine hançer fırlatıyorlar.

"Hep böyle midirler?" Hayes soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ama bu onların maç öncesi ısınmalarının bir parçası. Bunu her maç yapacaklar."

Abartmıyorum. Keller ve Lawsy'nin önceden kavga etmediği bir oyun hatırlamıyorum. Bence bu Keller'ın kontrol havasına girmek için kendisiyle oynadığı garip bir zihin oyunu. Her zaman oraya kaymaya ve sert bir vücut temasıyla adamları yıkmaya hazır.

"Bana sorarsanız bir avuç çocuk," diyor Locke.

"Ama yine de kimse yapmadı, büyükbaba."

"Kapa çeneni, Lawsy." Yine Keller.

Dönüyorlar ve dönüyorlar. Kendimi bu akşamki maça hazırlamaya çalışarak onları duymazdan geliyorum. Maçı kazanmakla başlayıp Auden'i görmekle devam eden, birden fazla açıdan dün gecenin tekrarlanmasını istiyorum. Bu sabah şapkamı ve numaramı geride bıraktım ve maç öncesi uykumdan sadece tek kelimelik bir mesajla uyandım.

27.

Hepsi buydu ama daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Biliyordum ve bu oyunu ne kadar çabuk kazanırsak, ne kadar yanlış olursa olsun Auden'a o kadar çabuk ulaşabilirdim.

Elbette, her şey başladığında diğerinin kim olduğunu bilmiyorduk, ama şimdi biliyoruz ve yine de umursamıyor gibi görünüyorum - özellikle de kazanırken. Dün gece boşa kürek çekiyormuşum, onu kalmama izin vermesi için ikna edecek bir neden bulmaya çalışıyormuşum gibi hissettim ama bu sabah uyandığımda hiç de boşa kürek çekiyormuşum gibi gelmedi. Farklı hissettim. Tekrar eski ben gibi hissettim, buza çıkmaya ve bize maç kazandıracak oyunlar oynamaya hazırdım. O halimi özlemiştim ve ona tekrar sahip olmak çok iyi hissettiriyor. Şimdi bunu bırakmamın imkanı yok, özellikle de kaptanlık koltuğu elimdeyken.

Ayrıca, Auden'in bağlanması konusunda endişelenmeme gerek yok. Bunun ne olduğunu biliyor. Sözleşmedeki saçmalık dışında, bunun nasıl iyi bir fikir olmadığını anlayamıyorum.

"Dinleyin çocuklar."

Herkes bir anda konuşmayı ve hareket etmeyi bırakır. Dikkatimiz koçumuzun yeni girdiği odanın önüne çekiliyor. Uzun boylu bir adam, benden bile birkaç santim yukarıda duruyor ve onu hiç gülümserken gördüğümü sanmıyorum. Ciddiyet onun göbek adı olsaydı hiç şaşırmazdım.

"Dün gece iyi iş çıkardık. Sert oynadık ve ihtiyacımız olduğunda topu içeri soktuk. Lawson, ayaklarını hızlı tut ve kışını kutunun dışında tut. Keller, onlara sert ama temiz vur. Ceza almaya ya da uzaklaştırılmaya gerek yok." Fox'a bakıyor. "İyi misin?"

"Evet efendim," diye cevap veriyor kalecimiz, her zamanki gibi parlak ve neşeli sırtışıyla.

"Güzel." Koç'un gözleri üzerime dikildi. "Hutch, belki de sayı yapmak için üçüncüye kadar bekleme. Erkenden oyuna gir, olur mu?"

"Evet, Koç," diyorum ona.

Başını salladı. "Pekâlâ." Topuklarının üzerinde döner ve odadan çıkar.

Yıllar boyunca birkaç koçum oldu ama hiçbirisi onun kadar doğrudan değildi. Sözlerini sakınmaz ve bizi yüceltmek ya da alaşağı etmek için hiç vakit kaybetmez. Sahada işimizi yapmamız için bize güveniyor ve ben de bunu takdir ediyorum.

Ama bazen... bazen keşke bize biraz yön verse *diyorum*. Gençlerin buz üzerinde biraz daha özgüvenli hissetmelerine yardımcı olabilir.

Locke dirseğiyle bana vuruyor, başını eğiyor. Çocuklara bir şeyler söylememi istiyor ve haklı, bir şeyler söylemeliyim. Kaptanlık koltuğunu istediğim bir sır değil. Bu takıma liderlik edebileceğimi göstermek için bir şans.

Koç gittikten sonra durağımdan kalkıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Pekala çocuklar. Koçu duydunuz. Bu gece bizden ne görmek istediğini biliyorsunuz ve ben de ne görmek istediğimi biliyorum - cesaret. Sahaya çıkmanızı ve o toplar için savaşmanızı istiyorum. Tahta savaşlarını kazanmanızı ve elinizden geleni yapmanızı istiyorum. Ve, uhhhh..." Dramatik etki için duraklıyorum. "Birkaç hokey maçı kazan."

Keller gözlerini deviriyor, Fox parmaklarını ağzına sokup iğrenç bir şekilde ıslık çalıyor, Lawson yüksek sesle bir çığlık atıyor ve Locke asi sakalının arkasına gizlediği sırtışıyla sadece başını sallıyor. Röportajlarda yaptığımız aynı saçma yorum, NHL'deki herkesin içinde olduğu küçük bir kasıtsız iç şaka. Bizim için komik ama eminim medya için sinir bozucu.

Saat buz zamanına kadar kalan dakikaları sayıyor ve hepimiz ayağa kalkıp teker teker tünele doğru ilerliyoruz. Hepimiz heyecandan vızıldayana kadar kapakları çarpıyor, birbirimize çarpıyor, bağırıp çağırıyor ve tam bir kargaşa yaratıyoruz.

"Foxy... Canavarı serbest bırak!" Lawsy bağıırır ve Fox dışarı çıkmadan önce bir savaş çığılığı atar.

Hepimiz onun peşinden gidiyoruz, birbiri ardına buza vuruyoruz. Patenim yüzeye değır değmez üzerime çarpan serin havanın tadını çıkarıyorum. Bacaklarımı ısıtmak için birkaç tur atıyorum ve içimdeki her şeyin sakinleşip huzur bulmam uzun sürmüyor. Kısa bir süre diğır oyuncuların da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyorum ama bu düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırıyorum çünkü görebildiğim tek şey o.

Auden.

Camın önündeki koltuğına geri döndü. Gülümsemesi çok parlak ve o kadar bulaşıcı ki ben de gülümsemeden edemiyorum. Bunu yaptığım anda, kışımın üstüne düştüm.

Başımı kaldırdığımda Vegas'tan bir oyuncunun bana baktığını görüyorum. Onu tanıyorum: Rogers. O bilinen bir kışkırtıcı ve tam bir pislik. Ben Nashville'deyken ve o Chicago'da oynarken sorunlarımız olmuştu. Her yönüyle pis bir oyuncu, o yüzden buna pek şaşırmadım.

"Sürtük pak tavşanınıza bakmayı bırakın ve izleyin," diye tıslıyor ama üç Yılan oyuncusu üzerine gelmeden önce söyleyebildiğı tek şey bu.

Bu hokeyin söylenmemiş bir kuralıdır: Kırmızı çizgiyi geçemezsin. Peki, takımımın tepkisi? Cehennem gibi haklı.

Keller'ın Rogers'ı tahtalara çarpmadan önce "Sen öldün, sik kafalı," diye bağırdığını duyuyorum, ön kolu Rogers'ın boğazına gidiyor ve onu orada sabitliyor.

"Bok lekeli orospu çocuğı," diyor Lawsy, aksiyona atlıyor ve Rogers'a hayatının yüz yıkamasını yapıyor.

"Hey, hey, yeter!" Locke olayı yatıştırmaya çalışıyor ama ses tonundan onun da bu durumdan hoşnut olmadığı anlaşılıyor.

Ben öyle olmadığımı eminim.

İtiş kakış sona erer, ama Keller'ın ağzının payını almasından önce değil. Her şey gecenin geri kalanının gidişatını belirliyor. Yüzleşmeden hemen sonra,

Keller eldivenlerini bırakır ve dövüşmeye başlar. Ortalık yatıştığında, olaylar yeniden başlar; bu kez kavgayı başlatan Lawsy'dir.

Sonunda, ilk vardiyamı aldığımında, sıra bana geldi. Rogers'a doğru koşuyorum ve onu formasından tutup cama çarpıyorum. Eldivenlerimizi bırakırken gülüyor ama yumruğum yüzüne temas edip sertçe yere düştüğünde gülümsemesi siliniyor.

Yan hakemlerin beni çekmesine izin verdim çünkü onun aksine ben kirli oynamıyorum. Eğer bir oyuncu yere düşerse, vurmaya bırakırsın. Birkaç kez başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı, az önce aldığı darbe yüzünden patenlerinin üzerinde yalpalıyordu. Sonra gözlerini bana dikti, öfkeliydi. Kesinlikle öfkeliydi.

"Buna pişman olacaksın," diye söz veriyor.

Yan hakemler beni çekiştirirken gülüyorum. "Bundan şüpheliyim."

Ve işte böyle, daha maçın beşinci dakikasında bile değiliz ve iki takım arasında şimdiden altı oyuncu ceza sahasında. Aldığımız her PIM'e değer, özellikle de gecenin sonunda skor 3-1 bizemken.

"Lanet olası pislikler," diye homurdanıyor Keller, maçtan sonra kaskını kulübesine fırlatırken. "Tanrım, o pisliklerden nefret ediyorum. Herkes bizi onlarla kıyaslıyor ama biz onlar gibi değiliz. O ucuz pisliklerden çok daha iyiyiz."

Bize zaten bilmediğimiz bir şey söylemiyor. İlk günden beri o lanet takımla kıyaslanıyoruz. Bu tamamen kötü değil, çünkü yaptıkları tüm pisliklere rağmen onlar iyi bir kulüp, ancak sürekli kendimizi savunmak zorunda kalmak yorucu oluyor.

"Geceye iyi bir başlangıç olmadı," diyor Koç ve hepimiz sakinleşiyoruz. "Çok fazla PIM oldu ama iki puan almayı başardık ve sonuçta önemli olan da bu. Yarın izinliyiz ama Salı günü tekrar iş başındayız. Keller, Fox, medya sizde."

Sonra yine gitti. Hepsi bu kadar. Başka bir cesaretlendirme ya da teselli sözü yok ve Vegaslı oyuncunun ucuz şutu hakkında da bir yorum yok. Sallıyorum.

Başımı, durağımdan iterek.

"Harika bir maçı çocuklar. Tam anlamıyla mücadele ettiniz." "İşte bu!" Lawsy bağıyor.

Patlamasına sııttım. Normalde onun saçmalıklarıyla eğlenmezdim ama oyundan ve kavgadan dolayı hâlâ gergin hissediyorum. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım ve içimdeki saldırganlığı atmak çok iyi geldi.

"Koçu duydunuz, yarın kaymak yok ama ondan sonra tekrar çalışmaya başlayacağız. Biraz dinlenin."

"Duydum!"

Herkes iki kez alkışlıyor, sonra hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz, duşlara giriyoruz ya da medya için dışarı çıkıyoruz. Sadece yirmi dakika sonra ben de kendi yoluma, Sinclair'e doğru gidiyorum.

"Bu senin ilk dövüşün müydü?" Auden soruyor. Çıplak ve üzerime örtülü, parmaklarımı saçlarında gezdirirken bacaklarımız birbirine dolanmış.

Kapıdan girer girmez her yerimi inceledikten sonra dizlerinin üzerine çöküp "*daha iyi öpmek*" istediğini söyleyerek beni şaşırttı. İkimiz de aşağıda incinmiş bir şey olmadığını biliyorduk, ama yine de birlikte oynadık. Daha sonra onu şifonyerin üstüne yatırdım ve kendimi içine gömmeden önce *onu daha iyi öpmek* istedim.

İstemediğim şey, gecenin erken saatlerinde aldığım darbe ve ardından bu gece yirmi beş dakika buzda kaldığım dövüş nedeniyle çok ağrım olduğunu öğrenmesiydi. Şu anda kesinlikle hissediyorum.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama yaklaşık üç yıldır ilk kez oldu." "Hoşuna gitti mi? Dövüşmeyi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa kavgaya gitmiyorum ama bazen bu gerekli oluyor. Yaşlı bir oyuncu olarak bu zor çünkü örnek olmak istiyorsunuz

ceza almayarak takımınız için önemli bir adım atmış olursunuz ama aynı zamanda kolay lokma olmak da istemezsiniz. Ama bu gece..."

"O adam bunu kesinlikle hak etti. Sebepsiz yere seni biçti."

Başımı salladım. "Sebepsiz değildi. Çünkü dikkatimin dağınık olduğunu biliyordu. Tribünlere baktığımı ve dikkatimi vermediğimi biliyordu. Vegas'ın oynamak için orada olduğu mesajını veriyordu, hayal kurmak için değil."

Parmaklarını tembelce göğsümdeki saçlarda gezdiriyor. "Ne hakkında hayal kuruyordun?"

Ona cevap vermiyorum çünkü baktığımın o olduğunu söylemeye hazır olduğumdan emin değilim, daha çok da bu konuda ne hissettiğimden hala emin olmadığım için. Rakip bir oyuncunun beni kendi buzumda böyle yere sermesine nasıl izin verdim? Merkezde, soğukkanlı ve sakin olduğumu, kafamın tamamen oyunda olduğunu sanıyordum ama Auden'a bir baktım ve tamamen başka bir yerdeydim.

Bu hoşuma gitmiyor ama şu anda üzerinde durmak istediğim bir konu değil. Sadece bu gece buraya gelme sebebimin tadını çıkarmak istiyorum: onun. Yuvarlanıyorum, altıma girene kadar onu da yanıma alıyorum.

"Hoşuna gitti *mi*? Beni dövüşürken görmek?" Ellerini tutup başının üzerine kaldırarak soruyorum. İçime doğru eğilmesini, üzerime oturmasını seviyorum.

"Belki."

"Sadece belki mi?" Burnumu boynu boyunca gezdiriyorum. "Bu kadar mı?" "Evet. İyiydi. Külotumu ıslatmadım ya da başka bir şey yapmadım."

"Giymediğiniz için mi?"

Cevap vermiyor, ben de geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum.

"Hiç giymiyordun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Vay, vay, vay. Auden Sinclair, seni yaramaz küçük kız."

Kıkırdıyor ve ben bu sese bayılıyorum. "Sadece bazen."

"Sürprizlerle dolusun, bunu biliyor musun?"

"Öyle mi? Çoğu insan bana tahmin edilebilir, hatta sıkıcı der çünkü tek yaptığım iş çalışmaktır."

"Çok çalışmakta yanlış bir şey yok. Bundan utanma." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Ne?" diye sordum. Belli ki onu rahatsız eden bir şey var ama ne olduğundan emin değilim.

"Önemli bir şey değil." Başını sallıyor ve bu hareket göğüslerinin sallanmasına neden olarak dikkatimi çekiyor. Bunu kaçırmıyor ve sahte bir iç çekiş yapıyor. "Tipik erkek. Bir meme sallantısı görüyorsun ve bakmadan edemiyorsun."

Bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve dilimi düz bir şekilde üzerinde gezdiriyorum. O inliyor ve ben ona karşı gülüyorum.

"Şu anda benim tipik bir erkek olmamdan şikâyet ettiğini duymuyorum." "Kapa çeneni," diye mırıldanıyor, ama sözlerinin arkasında hiçbir ısırik yok, özellikle de

Diğer meme ucuna aynı muameleyi yaptığımda değil.

Göğüslerini öpüyorum, onlara henüz göstermediğim ilgiyi gösteriyorum, ama çok geçmeden bu ikimiz için de yeterli olmuyor. Kendimi karnından aşağıya doğru öpüşürken buluyorum, sonra adımı çılgınca haykırıp yalvarana kadar bacaklarının arasını öpüyorum, sadece yolumu geri öpmek ve her şeye yeniden başlamak için. Bunu iki kez daha yapıyorum, sadece geri çekilmek için onu eşiğine kadar yalıyorum.

"*Lütfen*." Serbest bırakılmak için umutsuz bir çığlık ve ben hasta bir adam olmalıyım çünkü kulağa hoş geliyor.

"Lütfen ne?" Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, sikimin kaygan ve muhtemelen aşırı hassas klitorisinin üzerinde kaymasına izin veriyorum.

"Söylediğini duymak istiyorum, Auden."

Ona tekrar sürtündüğümde inliyor. "Lütfen... sik beni artık, Hutch. Sana yalvarıyorum."

"Nasıl istersen tatlım," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Hemen döneceğim." "Hayır." Başını sallıyor. "Prezervatif yok. Sadece sen."

"Ama..."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Geçen yıldan beri senden başka

kimseyle seks yapmadım."

Sözleri beni şok ediyor ama belli etmemeye çalışıyorum.

Ona sadece "Düzenli olarak test yaptırıyorum ve Chicago'dan beri birlikte olduğum tek kişi sensin, yemin ederim" diyorum.

"Sana inanıyorum." Beni tekrar öpüyor. "Şimdi sik beni."

Ve onu beceriyorum. Yumuşak, tatlı ya da yavaş değil. Sert, kaba ve hızlı, ikimiz için de birçok kez sınıra gidip geldikten sonra çok hızlı bitti. Tam zamanında çekip karnını dağıtıyorum, sonra kalkıp pisliği temizlemek için bir bez alıyorum. Yatağa geri döndüğümde bana doğru kıvrılıyor ama bu yeterli olmuyor. Neredeyse üstüme çıkana kadar onu daha da yakınımaya sürüklüyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor, yarı uykulu. "Buna alışabilirim."

Ben de, Auden. Ben de.

BÖLÜM 12

AUDEN

"Şu anda canım tost çekiyor desem çok mu garip olur?" Elimi boş boş Hutch'ın göğsünde gezdiriyor, tırnaklarımın ucunu göğsünde gezdiriyor ve yumuşak dokunuşla arada bir ürpermesini seviyorum.

"Tost, ha?"

"Tostu *severim*. *En* sevdiğim şeydir."

"Tostu mu seviyorsun, yoksa sadece tereyağını mı?"

Yüzümü onun bedenine çeviriyorum, gülümsememi gömüyorum. Beni şimdiden nasıl bu kadar iyi tanıyor? "İkisini de."

Tam olarak bunu söyleyeceğimi bildiği için gülüyor. Nasıl bilmez? Ne tür bir tuhaf insan tostı tost olduğu için sever de içine katmakta tamamen haklı olduğun çılgın miktarda tereyağı için sevmez?

"Gel hadi." Göğsünü ittim ve elini çektim. "Hadi gidelim."

"Gitmek mi?" diye soruyor, ne kadar çekersem çekeyim yerinden kımıldamıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Mutfak. Acıktım." Gerçekten *açlıktan ölüyorum*. Kısa uykuma rağmen, Hutch ve sadece sikiyle beni tamamen işe yaramaz hale getirme yeteneği sayesinde yaklaşık dört mil koşmuş gibi hissediyorum. Şikayet ettiğimden falan değil. Onunla seks yapmak şimdiye kadar yaptığım en iyi şeylerden biri ve daha fazlası için şimdiden sabırsızlanıyorum.

"Geç oldu. Mutfak kapalı," diyor bana.

Oldukça itici bir kıs kıs güldüm çünkü *o gerçek mi?* "Ben buranın sahibiyim, Hutch. Mutfak benim için *asla* kapalı olmaz."

Onu tekrar çekiştiriyorum ve bu sefer onu çekmeme izin veriyor. O arkamdan kenara doğru kayarken ben de yataktan sürünerek çıkıyorum. Sandalyenin arkasından bornozumu alıp üzerime geçiriyorum ve ayaklarımı taburenin yanındaki bir çift terliğin içine sokuyorum.

Hâlâ yatakta oturduğunu görünce "Kalk," diye talimat veriyorum, sanki şu anda tamamen aç değilmişim gibi.

"Geliyorum, geliyorum."

"Kalkarsan olabilirsin." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum, sanki sözlerim çift anlam içermiyormuş gibi.

Hareket ettiğinde inliyor ve kaşlarım bu sesle birbirine çarpıyor. Acı çekiyor, bu çok açık. Bundan nefret ediyorum. Ona geri dönmek ve daha iyi hissetmesini sağlamak istiyorum.

Ama aynı zamanda... tost.

"İyi misin?" diye sormaya karar verdim.

Bana bir gülümseme fırlatıyor, ama bu her zamanki gülümsemesi değil. Biraz daha zoraki, muhtemelen acısını bastırmaya çalıştığı için. "Küçük bir mutfak seksinin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Mutfak seksi, ha?"

Omuz silkiyor. "Madem ısrar ediyorsun."

Yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde gülüyorum, bu da Hutch'ın sırtmasına neden oluyor. O tanıdık ifade geri döndü, sıcak ve gerçek ve tam da... *o*.

Boxer külotunun üzerine geçirmek için şortunu almaya gidiyor ama daha fazla ilerleyemeden onu durduruyorum.

"Ne yapıyorsun? Sadece bir bornoz giy ve yuvarlanalım. Bornoz ve yuvarlanma. Yaptığımız şey bu."

Bana tartışacakmış gibi bakıyor ama sonra vazgeçiyor. Muhtemelen akıllıca çünkü burada durduğumuz süre uzadıkça daha da acıkıyorum ve genellikle Abyss Auden'dan Hungry Bitch'e dönüşmeden ve açlık öfkesinin beni tüketmesine izin vermeden önce yaklaşık iki dakikam oluyor.

Şortunu bırakıp bornozunu giyiyor ve ayakkabılarını giyiyor.
Kıyafetine bakarak, "Çok gülünç görünüyorum," diye yakınıyor.
"Bilmiyorsun," diye yalan söylüyorum; kesinlikle biliyor. "Hadi gidelim."
Onu odadan çıkarıp asansöre götürüyorum. Bizi birinci kata indirirken konuşmuyoruz.

Kapılar açıldığında "Birinci kat mı?" diye sorar.

Cevap vermiyorum, onun yerine *beni şu anda test etme* der gibi bakıyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar zeki, beni asansörden çıkarken takip etmeden önce ellerini yenilgiyle kaldırıyor. Otel oldukça sessiz, yine de bardan gelen biraz gürültüyü duyabiliyorum. Belki de bu kadar aleni bir şekilde gitmek o kadar da iyi bir fikir değildi diye düşünüyorum, ama ortalık temiz ve ekibimden kimse bir şey söylemeye cesaret edemeyecek gibi görünüyor.

bizi gördüler. İşlerine çok fazla değer veriyorlar.

Asansörlerden servis kapısına, oradan da koridordan mutfığa geçiyoruz. Boştu, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Hafta içi hep erken kapatırız.

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi ışıkları yakarken Hutch arkamdan, "Burada olmak yanlış hissettiriyor," diye fısıldıyor. Buraya ilk kez gizlice inmiyorum -hiç de öyle değil- ama ilk kez bir misafir getiriyorum.

"Öyle değil. Sahibi, hatırladın mı?"

"Evet, evet, Küçük Bayan Milyarder." Ellerini belime doluyor ve göğsüne yaslanana kadar beni geriye doğru çekiyor. "Hatırlıyorum."

Dudakları kulağımın üzerinde gezinirken ürperiyorum, dokunuşunun yumuşaklığını seviyorum ve umutsuzca daha fazlasını istiyorum.

Ama tost istediğim kadar değil.

"Besle beni," diye fısıldıyorum ben de onun gibi boğuk bir sesle.

Tutuşunu gevşetip beni şu anda benzediğim canavar gibi serbest bırakırken kahkahası ikimizi de gümbürdetiyor. Kucağından fırlayıp ellerimi bir güzel yıkadıktan sonra kıymetli ekmek kızartma makineme yöneliyorum. Dört dilim ekmek alıp yuvalarına yerleştiriyorum.

Tüm bu süre boyunca Hutch'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Hatta omzumun üzerinden bakmaya cesaret ediyorum ve onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, masalardan birine yaslanmış halde buluyorum; ben mutfakta dolaşırken, dondurucudan tereyağı, jöle ve gizli üzüm zulamı alırken gözleri beni hiç bırakmıyor.

"Sürekli buraya gelmek konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Hayır." Adımın yazılı olduğu meyve dolu cam kabı kaldırıyorum. yapışkan bir nota karalanmış ve kapağa iliştirilmiş. "Burada benimle ilgileniyorlar."

"Yani, adil olan bu, değil mi? Sen de onlara göz kulak ol." Tezgâhı iterek bana doğru yaklaşıyor. "Personelinle gerçekten harikasin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Onlara sadece insan gibi davranıyorum."

"Evet, ama çoğu yerde öyle değil. Birçok otelde kaldım ama burası çok farklı. Gerçekten evden uzaktaki ev gibi hissettiriyor. Bunun gibi şeyler merdivenin tepesinden kaynaklanır, Auden."

Sözleriyle içime bir sıcaklık yayılıyor ve yanaklarıma sürünen kızarıklığı görmemesi için dönmek zorunda kalıyorum.

"Saklanma," diyor, beni yine çok iyi tanıyor. Ben mükemmel kızarmış ekşi maya dilimine yağ sürmeye başlarken kollarını bana doluyor. "Sadece iltifatı kabul et."

"Teşekkür ederim," diyorum ona usulca ve gerçekten söylüyorum. "İyi bir lider olmaya çalışıyorum."

"Öylesin." Boynumdaki saçlarımı tarıyor, sonra beni çılgına çevirdiğini bildiği o noktaya bir öpücük konduruyor. "Sen gördüklerimin en iyisisin."

"Birçok otel sahibiyle takılıyor musun?"

Bana karşı gülümsüyor. "Ukalalık etme."

"Yalakalık yapma. Güzel şeyler söylemek zorunda değilsin, yine de seninle mutfakta seks yapmayı planlıyorum."

"Bu bir söz mü?" Bana doğru bastırıyor ve ben onun *gerçekten* bunun bir söz olmasını istiyor.

Ben de istiyorum.

Kollarında dönüyorum ve o bu yeni pozisyonda bir saniye bile kaybetmeden beni bir anda tezgâhın üzerine kaldırıyor. Bacaklarımın arasına giriyor, aralarına mükemmel bir şekilde oturuyor. Bıçağı ve tost elimden alıyor, tereyağı sürme işini bitiriyor ve ekmeği benim için kaldırıyor.

"Ye."

Öne doğru eğilip bir ısırık alıyorum ve gözlerinin benimkilerden ayrılmamasının tadını çıkarıyorum. Beni beslemesi aptalca, ama aynı zamanda biraz da... ateşli. Benimle ilgilenilmesine alışık değilim; her zaman kendi başıma bir şeyler yaptım. Bu an... bu basit jest... daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi geliyor.

Usluca mırıldanıyor, ben arkama yaslanıp çiğnerken hâlâ beni izliyor. Tam ağzımın olduğu yerden bir ısırık alıyor, sonra tekrar bana doğru uzatıyor. Bir ısırık daha alıyorum. Dilim bitene kadar bir ileri bir geri gidiyoruz.

Hutch sonra bir üzüme uzanıyor. Onu eline alır ve şüpheci gözlerle inceler. "Donmuş üzüm, ha?"

"Hiç yemedin mi?"

Başını sallar. "Asla."

"Oh, *çok* şey kaçırıyorsun. Bir dene. En sevdiğim atıştırmalıklardan biridir."

Üzümün tamamını ağzına atmadan önce son bir kez dikkatli bir bakış atıyor. Ondaki inilti beni bir anda bambaşka bir şeye -ona- aç bırakıyor. Bir tane daha atıyor, bir kez daha inliyor ve ben tezgâha doğru kıvranıyorum, bacaklarımın arasında başka hiçbir şeye benzemeyen bir ağrı oluşuyor.

Boğazıma oturan yumruya karşı yutkunuyorum. "Hey, Hutch?"

"Hmm?" diyor, bana aldırmadan bir üzüm daha alıyor. "Sanırım şimdi mutfakta seks yapmak istiyorum."

Bakışları benimkilere kayıyor, çok sevdiğim sıcaklık bakışlarını dolduruyor. "Öyle mi?"

Yutkunuyorum, birkaç kez başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

Bu kez gözlerini benden ayırmadan bir üzüm tanesi daha alıyor ve dudaklarıma götürüyor. Tatmak için dilimi uzatıyorum, bilerek parmaklarında gezdiriyorum. Gözleri parlıyor ve ağzını benimkine yapıştırmadan önce gördüğüm son şey bu oluyor.

Beni sert ve kaba bir şekilde öpüyor, beni tezgahın kenarına sürüklerken elleri zaten seks sonrası dağılmış saçlarımı karıştırıyor. Omuzlarını kavrayıp kendimi ona tutuyorum, dudaklarının bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Elleri saçlarımdan boynuma doğru ilerliyor, biri sırtımı sahiplenici bir şekilde kavrarken diğeri aşağı doğru bir yol izliyor. Bacaklarımın arasına gelene kadar durmuyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan tek bir parmağını içime sokuyor.

"Becer beni," diye inliyor. "Amcığın şimdiden damlıyor, tatlım."

"Hepsi senin," diyorum ona.

"Sadece ben. Daha sonra sikimin etrafında gerilmiş çok güzel görünecek."

Ağzımı tekrar alırken başımı sallıyorum, parmağını içime pompalıyor, sonra bir tane daha ekliyor. Sonra bir üçüncüsü. Bu noktada, daha fazlasını isteyerek ve arzulayarak, *onu arzulayarak* elini beceriyorum.

Birden vücudum boş geliyor ve nedenini anlamam tam on saniye sürüyor: o gitmiş.

Hayır. Gitmedi. Dizlerinin üzerine çöküyor. Benimkini itiyor.

Öne doğru eğiliyor ve-

"Aman Tanrım." Kekeleyerek verdiğim bir nefesle başımı geriye attım. "Hutch." "Reed," diyor. "Bu gece bana Reed de."

"Reed," diye tekrarlıyorum, elimi saçlarının arasından geçirip ağzını tekrar bana doğru çekiyorum.

Çekmeye direniyor ve ben de kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Gülüyor ve sıcak nefesi bana geliyor, her santimine bir ürperti gönderiyor

benden.

"Bu gece, Auden," diyor ve adımın onun o derin sesinde duyulmasına bayılıyorum, "bu gece seni tadacağım. Her yalayışında adımları haykırmamı istiyorum."

"Her yalamada mı?"

Başını sallıyor. "Her biri. Yarın bir haftalığına gidiyorum. Ben yokken bu amcığın kime ait olduğunu unutmanı istemem, değil mi?"

Öne doğru eğiliyor ve dilini üzerimde gezdiriyor. İç çekiyorum, sonra arkasına yaslanıp beklentiyle bana baktığında inliyorum.

"Reed," diyorum ve o da sırıtıyor.

Bir yalama daha ve vücudum on kat ısınıyor.

"Reed."

Bir tat daha ve sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum. "Reed."

Yumuşak bir kaydırma, ama yumuşak *hissettirmiyor*. Tam da ihtiyacım olan şey. "Reed."

Bir öpücük ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. "Reed."

Bir emiş ve ben gidiciyim.

"*Reed*," diye sesleniyorum, orgazmım kıyıya saldıran bir dalga gibi içimden geçerken tüm vücudum titriyor. Şiddetli, ani ve çok güzeldi.

Beni yumuşak bir şekilde yalamaya devam ediyor ve sonrasında beni ikna ediyor. Beni tamamen kuruladıktan sonra ayağa kalkıyor ve kendi bornozunu kenara iterek sert sikini ortaya çıkarıyor. Ne içime girerken ne de beni yavaşça sikip ikimizi de bir kez daha orgazma ulaştırırken tek kelime etmiyor. Aslında, odama dönüp yatakta birbirimize sokulana kadar bir daha konuşmuyoruz.

Ancak başıma bir öpücük kondurduktan sonra "Seni özleyeceğim" diye fısıldıyor.

Ben de seni özleyeceğim, Reed.

Kasım ayının dördüncü haftasındayız ve hokey sezonu tüm hızıyla devam ediyor, bu da Hutch'ı bir haftadan uzun süredir görmediğim anlamına geliyor ve bu yüzden yavaş yavaş deliriyorum. Onu özlemekle görmemem gerektiğini bilmek, onu aramak istemekle kendimi vazgeçirmek arasında gidip geliyorum. Bu gidip gelmeler çok yorucu ve işe konsantre olmamı zorlaştırıyor.

İşte bu yüzden uzun zamandır ilk kez kız kardeşimin kliniğinde saklanıyorum.

"Burada yoluma çıkacaksan, en azından yardım edecek bir şey yap," diye homurdanıyor Rory. Köşedeki süpürge ve faraşa doğru başını sallıyor. "Git bunları Casey'ye götür."

Süpürgeyi almaya gidiyorum ama kapı açılıp Casey içeri girince görevden engelleniyorum.

"Ah. İşte oraya koymuştum." Onları aldı, sonra da ofisten çıktı.

Rory inliyor, ben de gülüyorum.

Bilgisayarının üzerinden bana bakıyor. "Neden yine buradasın?"

"Çünkü sıkıldım."

"Sen asla sıkılmazsın. Milyar dolarlık bir şirketi yönetiyorsun, nasıl sıkılabilirsin ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Yapacak bir şey yok. Boston'daki inşaat planlanandan bir ay önce bitti ve Tampa'daki açılış kusursuzdu. Tüm mülklerim kendi kendini idare ediyor. Yani, ben sadece..."

"Sıkıldınız mı?"

Öfkelendim. "Evet."

Bu Rory'yi şaşırttıysa da belli etmedi. "Ofisimde aylıklık etmek yerine bir tatile çıkmayı düşündün mü?"

Gülüyorum, bu da kucağıma kıvrılmış küçük kediye korkutuyor.

Parmaklarımı başının üzerinde gezdirerek onu tekrar uyutmaya çalışıyorum.

"Evet, doğru. Ben hiç tatile çıkmam. Her zaman yapacak çok şey vardır. Ya yeni bir inşaatı denetlemem ya da acil bir durumu yönetmeye yardım etmem gerekiyor. Tatil söz konusu bile olamaz."

Rory sandalyesini sağa çeviriyor, delici yeşil gözleri doğrudan bana bakıyor, dolgun kaşları havaya kalkıyor.

"Ne?" O bir şey söylemeyince ben soruyorum.

"Az önce kendini duydun, değil mi?"

"Umm... evet? Hayır mı? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerini deviriyor. "*Az önce* her şeyin yolunda olduğunu ve sıkıldığını söyledin. Yapacak bir şey yok, o zaman nasıl olur da tatil söz konusu olmaz?"

"Çünkü bir şey çıkabilir. Bina bir anda güneye gidebilir. Mülklerden birinde bir boru patlayabilir. Kelimenin tam anlamıyla her şey olabilir."

"Bu şeylerden herhangi biri, siz ofisinize kapanmışken ya da ayaklarınızı bir sahile uzatmışken her an başınıza gelebilir. Ve ne olur biliyor musunuz? Çalışanlarınız her zaman yaptıkları gibi üstesinden gelecektir."

Başımı sallıyorum. "O kadar kolay değil, Rory. Anlamıyorsun. I-"

"Birbirinden tamamen farklı iki kliniği yönetiyorum. Diğerinde acil bir durum ortaya çıkarsa, bunu çözmek için burada hayatımı askıya almıyorum. Yetki devrediyorum, sizin de bunu yapmayı öğrenmeniz gerekiyor. Yoksa şirketinizin size sizin ona ihtiyaç duyduğunuz kadar ihtiyaç duymadığını keşfetmekten çok mu korkuyorsunuz?" Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor ve içimden koşup o mükemmel şekilli aptal şeyi tıraş etmek geliyor.

Çoğunlukla haklı olduğu için. *Tabii ki* haklı. Aptal İkiz Şey. "Kapa çeneni Rory," diye mırıldanıyorum, o da gülüyor.

Bilgisayarının arkasına geçip burnunu tekrar işine veriyor ve ben de dikkatimi kucağımdaki sevimli beyaz kedi yavrusuna veriyorum. Rory'nin sözlerinden nefret ediyorum ama en çok da haklı olmasından nefret ediyorum. Ben de şirketim hakkında aynen böyle hissediyorum.

Ne zaman çıkan bir yangını söndürmek için ülkenin bir ucundan diğerk ucuna usam, ben oraya vardığımda yangın çoktan sndrlmş oluyor. Aslında bunun bir yangın olmadığını, sadece hiç çıkmamış küçük bir kıvılcım olduğunu fark ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir süredir bu şekildeydi.

"Biliyorsun, her zaman ülke çapında jet-set yapabilir ve grştğn o hokey oyuncusu adamı görmeye gidebilirsin."

Bu da ne...

Sözleri beni hayrete düşürüyor ve bunu biliyor olmalı çünkü sadece birkaç saniye sonra kafasını bilgisayar ekranının etrafından dolaştırıyor, yüzünde bilmiş bir sırıtış var.

"Biliyordum."

Tatlı kedi yavrusunu bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Neden bahsettiğınızı bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor ve bu sinir bozucu bir bakış, bilen bir bakış.

Tam bir dakika sonra, artık dayanamıyorum.

Oflayıp kollarımı havaya kaldırıyorum. "İyi! Demek biliyorsun! Ne olmuş yani!"

Bana sorarsanız kulağa şeytani gelen bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. Sonunda sakinleştiğinde orta parmağımı kaldırıyorum, bu da onu başka bir kahkaha krizine sokmaktan başka bir işe yaramıyor. Gizliden gizliye, bana gülüyor olsa da, onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Her zaman çok ciddi, bu yüzden onun biraz gevşediğini görmek güzel.

"Nereden biliyorsun?" Sonunda manyak gibi kıkırdamayı bitirdiğinde sordum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Birkaç hafta önce anladım. Birdenbire hokeye kafayı taktın. Sonra geçen Cuma beni sürükleyerek gtrdğn maçta gözlerini ondan alamadın. Sırtındaki numarayla birlikte bu da bana ipucu verdi."

"Oh."

Yüzümü buruşturuyorum çünkü Rory anladıysa.

"Lilah'nın bildiğinden şüpheliyim," diyor aklımı okuyarak. "Eminim kalecilerini kontrol etmekle meşgul olduğu için fark etmemiştir."

"Lilah'ın Fox'a karşı bir şeyi mi var?"

Rory omuz silkiyor. "Sadece bir gözlem. Doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Az önce beni ve Hutch'ı *gözlemledin* ve bunun doğru olduğu ortaya çıktı." Gülümsüyor. "Hutch, ha? Ona böyle mi diyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Herkes ona öyle diyor. Onun adı bu."

"Hayır, bu onun soyadı ve kısaltılmış bir versiyonu. Gerçek adı Reed. Sen de ona öyle mi sesleniyorsun?"

Hutch'ı yolculuğa çıkmadan önce en son gördüğüm geçen haftaya ve amımı her yaladığında bana *Reed diye seslenişine* geri dönüyorum.

Ve onu *çok* yaladı.

Rory kıkırdar. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." "Kapa çeneni," diye homurdanıyorum yine.

"Bence bu iyi bir şey," diyor sanki ben hiç bir şey söylememişim gibi. "Sen ve o, yani. Mutlu görünüyorsunuz ve sonunda işe ara veriyorsunuz, bu da iyi bir şey."

"Diyor işkolik arkadaş."

"Hey, ben hayvanların hayatını kurtarıyorum. Bana *ihtiyaçları var*." "Peki ne? Şirketimin bana ihtiyacı yok mu?" "Bana pek öyle gelmedi," diye mırıldandı.

Yanımda duran dergiye uzanıyorum, ona fırlatmaya hazırım. "Sakin bana bir şey fırlatayım deme," diyor, bakma zahmetine bile girmeden bilgisayarından kalktı. "Legolas'ı incitirsen, kışına tekmeyi basarım."

Dergiyi yere bıraktım ve ona ters ters bakmakla yetindim.

"Sadece diyorum ki, belki de onunla görüşüyor olman kötü bir şey değildir." "Onun kulübüyle bir sözleşmem var, biliyorsun."

Bu onun dikkatini bana çekti. "Farkındayım." Bilgisayara geri döndü. "Kurallara ne kadar bağlı olduğunu biliyorum ama yine de ofisimde oturmuş onun için kızarıyorsun."

"Yüzüm kızarmıyor."

Bu bana kendi bakışımı kazandırıyor ve birkaç dakika konuşmuyoruz. Konuyu kapatacağını düşündüm ama sonra bana en büyük palavrayı attı.

"Gidip onu görmelisin."

Başımı kaldırdım. "Affedersiniz?"

Masasının arkasından geri dönüyor, bu sefer benden sadece birkaç metre uzaklaşana kadar durmuyor.

"Milyar dolarlık bir imparatorluk kurdunuz. Sayısız gün ve geceyi kışını yırtarak çalışarak geçirdin ve ne kadar zamandır gecede dört saatten fazla uyuduğundan şüpheliyim."

Yanılıyor. Son zamanlarda iyi uyuyorum.

Hutch yüzünden.

Kafamın içindeki sesi susturuyorum.

"İzin almayı hak ediyorsun. Bir tatili hak ediyorsun. Ve eğer bu tatil sizi ateşli hokey oyuncunuzun olduğu yere götürürse, o zaman sizi oraya götürür."

Çok basit, dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi söylüyor. Belki... sadece belki... öyle. Çok çalışıyorum. Kendimi bildim bileli çok çalışıyorum. Aslında, sanırım en son babam elli beş yaşına bastığında ve kutlamak için Londra'ya gittiğimizde arka arkaya günler izin almıştım.

Bu beş yıl önceydi.

"Sanırım biraz izin kullanabilirim," diyorum.

"Yapabilirsin," diye kabul ediyor, bilgisayarına geri dönüyor, parmakları çoktan klavyenin üzerinde uçuşmaya başlamış.

"Ve eğer Yılanlar çalarken birkaç günlüğüne Kaliforniya'ya gidersem, bu garip olmaz, değil mi?"

"Hiç de tuhaf değil, özellikle de Rodeo'da alışveriş yapmayı sevdiğin ve yeni kıyafetlere çok ihtiyacın olduğu için." Gözlerini, üzerinde Jonas Brothers'ın eskiden kalma bir resmi olan yıpranmış tişörtünün üzerinde gezdiriyor.

"Sanırım programımı kontrol edebilirim, belki işe yarar..." Birkaç kez başımı sallıyorum, bu konuda kendime giderek daha fazla güveniyorum.

"Bunu kesinlikle yapmalısın... kendi evinde ve benden ve beşe kadar cevaplamam gereken bu elli e-postadan uzakta." Dikkatle saate bakıyor.

Saat öğleden sonra 3. Eğer hayatımı toparlayıp bir plan yaparsam, teorik olarak saat 7'de Kaliforniya'da ve disk düşene kadar da arenada olabilirim.

Ben kıpırdamayınca boğazını temizliyor ve ben de mesajı net bir şekilde alıyorum. Legolas'ı kucağıma alıp tekrar sandalyeye oturtuyorum. Kıpırdamıyor, küçük şey tamamen bitkin düşmüş. Masanın etrafında dönüp başına bir öpücük kondurmak istiyorum ama her zamanki gibi geri çekiliyor.

Onun yerine omzunu iki kez okşadıktan sonra "Teşekkürler ikizim. Seni seviyorum."

Oflayıp pufluyor, sonra mırıldanıyor, "Evet, evet, ben de seni seviyorum. Şimdi lütfen git.

Kapıyı da arkandan kapat, olur mu?"

En az bir haftadır ilk kez kafam berrak ve ne istediğimi tam olarak biliyorum.

Hutch.

BÖLÜM 13

HUTCH

"Geçen hafta neler olduğunu bana açıklamak isteyen var mı? Var mı? Kimse yok mu?"

Koç bu gece çok sinirli. Hiç böyle olmazdı ama şu anda çok kızgın ve ben de onu tamamen suçlamıyorum. Son bir haftadır yine eşek gibi oynuyoruz, geçen yılki takıma fazlasıyla benziyoruz - düpedüz kötü. Paslarımız birbirini tutmuyor, topları boş alanlara düşürüyoruz, top savaşlarını kazanamıyoruz ve bölgeye en son ne zaman iyi, sağlam ve temiz bir giriş yaptığımızı hatırlamıyorum.

Berbatız.

"Hayır mı?" Koç devam ediyor. "Hiçbirinizin bana verecek bir cevabı yok mu? Hutchinson?" İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum. "Kaptan olmayı bu kadar çok istiyorsunuz ve söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu?"

Son bir haftadır boğazıma düğümlenmiş gibi duran yumruyu yutuyorum. "Bu bizim suçumuz, Koç. Aklımız başımızda değildi. Bunu biliyoruz ama düzelteceğiz. Yarın daha iyi olacağız."

Cevabımı beğenmedi ama elimdeki tek şey bu.

Alay ederek başını sallar. "Çok haklısın, olacaksın."

Hışımınla odadan çıktı ve bizi başarısızlığımız içinde debelenmeye bıraktı, biz de debelendik. Eşyalarımızı çıkarıp

duşa girdik. Bizi geceyi geçireceğimiz Sinclair'e götürecek olan otobüse binerken de sesimizi çıkarmıyoruz.

Sinclair.

Bunu düşünmek bile beni duraksatıyor. En son Seattle'da iyi oynadığım zaman Auden'ı en son gördüğüm zaman olduğu aklımdan çıkmıyor. Yola çıktığımdan beri konuşmadık ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu beni her gece daha fazla etkiliyor.

Lanet olsun, sanırım onu gerçekten özlüyorum.

Özlememeliyim. Onu özlememeliyim. Hiç değil, ama özlüyorum. Bundan nefret ediyorum.

Beş maçlık bir ev sahibi olma serisi için eve dönmeden önce seyahatte iki maçımız kaldı ve sabırsızlanıyorum. Seattle'da olmayı hiç bu kadar çok arzulamamıştım. Havasını özledim. O takıntılı oldukları ekşi mayalı ekmeği özledim. Her şeyin tadını güzelleştiren o peyniri özledim. Ve Auden'ı özledim.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ama şarjımın sadece yüzde beş olduğunu görünce şaşırıyorum. Yolda şarj etme konusunda berbatım ve sanırım bu yolculuk da bir istisna değil. Neyse ki otele yolculuk kısa sürüyor ve yirmi dakikadan kısa bir sürede lüks binaya yanaşıyoruz.

Otobüsten iniyoruz, soyunma odasındaki o sessizlik üzerimizden gitmiyor. Her nasılsa, nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum, kendimi Yılanlar Bekarları ile birlikte barda buluyorum. Hâlâ bu isimden nefret ediyorum ama sanırım şu anda insanların etrafında olmam gerekiyorsa, iyi ki onlar var.

Arka tarafta bir yer kapıyoruz ve bu sezon ilk kez gerçek bir bira sipariş ediyorum. Muhtemelen söylememeliydim ama lanet olsun, bu gece ihtiyacım var.

"Bu çok acımasızcaydı." Doğal olarak sessizliği ilk bozan Lawson oldu. "Lanet olası altı-sıfır mı? Bizim neyimiz var böyle?"

"Özür dilerim çocuklar," diyor Fox, her zamanki gülümsemesinden eser yok.

Locke omzuna vurur. "Yapma dostum. Yapma işte. Bu gece bir takım

alışmasıydı. Senin suçun değil."

"Takım alışması." Keller alay ediyor. "Kaybetmek için çaba göstermeyi de sayarsanız, evet, kesinlikle takım çabası rneği gösterdik."

Haksız değil, ama bu onun sözlerinin acısını azaltmıyor. Bu gece hepimizin böyle hissetmesi çok kötü. Medyaya tek bir Şey söylersiniz, bunun sadece bir maç olduğunu ve iyi olduğunuzu, bir sonraki maçta geri dönmenin bir yolunu bulacağınızı ya da bunun için endişelenmediğinizi ve sadece bir sonrakine devam edeceğinizi - hepsi lanet bir yalan. Her mağlubiyet omuzlarınızda asılı durur, sizi aşağı eker.

Peki ya bu? Bu ağırlığı kaldırmak biraz zaman alacak. "Hutch?"

Az önce yaptığım Şeyi duymamın imkanı yok. Rüya görüyorum. Görüyor olmalıyım. Ama koltuğumda döndüğümde, bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olmadığını anlıyorum.

"Auden."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan sandalyemden kalktım. Aramızdaki kısa mesafeyi geçip onu kollarıma almaya niyetlendim ama son anda elini kaldırıncı vazgeçtim. Gözleri benden öteye, arkamdaki erkek grubuna kaydı.

Canları cehenneme demek istiyorum. Görmeleri umurumda değil.

Ama ben yapmıyorum. Onun isteklerine saygı duyuyorum, yanlışlıkla ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Bana duymak istediğim her Şeyi söyleyen bilmiş bir glmsemi veriyor.

Benim için. O benim için burada.

"Biraz neşelenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm," diyor sessizce.

Oh, adamım. Teklif ettiği Şeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor. Bileğinden tutup onu odama çekmek üzereydim ki duymak istediğim son Şeyi duydum.

"Arkadaşın kim, Hutchy?"

Siktiğimin Lawson'ı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Belki ben onu göremezsem, o da beni göremez ve konuyu kapatır. Bu işin peşini bırakması için dua ediyorum çünkü bu gece gerçekten ama gerçekten yirmi soru oynamak istemiyorum, özellikle de Lawson'la.

"Evet, Hutch, arkadaşın kim?" Bu Hayes'ten. Bu adamdan hoşlanmayacağımı biliyordum.

Auden'a bakmak için gözlerimi aralıyorum. Bana eğlenerek bakıyor, erkeklerin işime burnunu sokmak istemesinden ne kadar rahatsız olduğumu açıkça seviyor.

"Durmayacaklar," diyorum sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

"Sorun yok." Bir omzunu kaldırdı. "Hiçbir şey bilmelerine gerek yok."

Birkaç kez başımı salladım, sonra derin bir nefes aldım ve bizi masaya geri götürdüm. "Vay anasını." Lawson, Auden'a öyle pespaye bir gülümseme veriyor ki

uzanıp onu tokatlamak için sabırsızlanıyordu. "Senin adın ne tatlım?"

Auden evcil hayvan adını duyunca irkilir.

"Ona öyle deme."

Kelimeler ben daha farkına varmadan beni terk ediyor ve aptal değilim, kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyorum: sahiplenici, sanki burada herkesin önünde Auden üzerinde hak iddia ediyormuşum gibi.

Lawson masumca ellerini kaldırır. "Hey, özür dilerim. Onun için konuşulduğunu fark etmemiştim."

Onu düzeltmeliyim. Ona ve masadakilere onun benim için hiç kimse olduğunu söylemeliyim ama bu doğru olmaz, değil mi? Ne de olsa bu gece benim yatağında yatacak. Tüm niyet ve amaçlar için, o benim.

Auden boğazını temizleyerek önüme geçiyor ve Lawson'a elini uzatıyor.

"Ben Auden."

"Auden," diyor, kızın elini tutarken kendine özgü cazibesinden hiçbir şey kaybetmeden. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Auden. Ben Lucas.

Lawson."

"Lucas Lawson?" Gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudakları seğiriyor. "Ne isim ama."

Kollarını içine itildiğimiz kabinin arkasına doğru uzatarak sırtıyor. "Bana Kanunsuz Lawson derler çünkü evcilleştirilemem."

"Sana öyle diyorlar çünkü yaptıklarının kuralları ve sonuçları olduğunu anlamıyor gibisin, geri zekâlı." Keller, Auden'a dönmeden önce Lawson'a ters ters bakar. "Keller."

"Merhaba," diyor ona, sonra gözlerini sessiz bir soruyla bana çeviriyor. Onun derdi *ne*? Ela bakışları sorguluyor.

Omuz silkiyorum. *O hep böyledir*, diye gözlerimle cevap veriyorum.

Gruba geri dönüyorum, her birini tanıtırken işaret ediyorum. "Bunlar Hayes, Locke ve kalecimiz Fox."

"Fox?" Ona özel bir ilgi gösteriyor.

Söz konusu adam koltuğunda zıplıyor, her zamanki gülümsemesi ışıltılı parlıyor. "Nasılsınız hanımefendi?"

Keller, Fox'un yavaş Güneyli ses tonuna gözlerini deviriyor ve ben de gülüyorum. Bunu sadece kadınları etkilemek için kullanır, ama bu gece ya da başka bir gece bu kadını etkilemeyeceğini biliyorum.

"Bir içki ister misin, Auden?"

Lawson'a cevap vermeden önce bana bakıyor ve ben de başımı eğerek onun aradığını bildiriyorum.

Omuz silkiyor. "Tabii. Neden olmasın?"

Sikeyim. Odama çıkıp birbirimizin beynini sıkmek isteyeceğini umuyordum, ama sanırım şu anda kaçarsa biraz şüpheli görünecekti. Ben de centilmence bir şey yaptım ve ona bir sandalye çektim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve oturuyor. Masanın ortasındaki içki menüsünü çekip açıyor. "Hmm." Çenesine vuruyor, içki

Birçok kez öptüğümün aynısı ve içki listesini tarıyor. "Burada ne var?"

Diğerleri görmeyebilir ama ben görüyorum - dudaklarının kenarındaki o gülümseme iması. Burası onun oteli olduğu için neyin iyi olduğunu çok iyi biliyor. Oynadığı role kendini tamamen kaptırmış durumda ve ben onun bu işe olan bağlılığını seviyorum.

Hayes ona "Duyduğuma göre çok iyi Cosmo yapıyorlarmış," der ve ardından Lawson karnına bir yumruk atınca gürültülü bir *oof sesi çıkar*. Keller bile buna kıs kıs güler.

Lawson, Hayes'e "Sırf bunun için bir sonraki turu sen ısmarlıyorsun," der. "Peki." Yeni adam ofladı. "Auden?"

"Beyaz şarap," dedim otomatik olarak. "Bunu nereden biliyorsun?" Hayes soruyor. *Hay sikeyim*. Ne diyeceğim? Ne desem ki?

"Sadece beyaz şarap içen bir kıza benziyor, değil mi Hutch?"

Gözlerimi Locke'a çeviriyorum, o da kendi bakışlarıyla bana eşlik etmem için yalvarıyor.

Parmağım ile onu işaret ediyorum. "Bu," diyorum Hayes'e. "Şimdi git. Susadık." "Ben gidiyorum, ben gidiyorum."

Uzaklaşırken bizim bir avuç pislik olduğumuzla ilgili bir şeyler mırıldandığından oldukça eminim ama emin olamıyorum. Gözleri benimle Auden arasında gidip gelen Locke'a bakmakla meşgulüm, ta ki sonunda bana odaklanıp bilmiş bir sırıtma yapana kadar.

Sikeyim. O biliyor.

Nereden biliyor ki?

Bilmiyorum, ama sanırım buna şaşırılmamalıyım. O her zaman kendi iyiliği için fazla sezgisel olmuştur. Toronto'ya gitmeden önce Nashville'de onunla birkaç yıl çaldığımda bile aynı şekildeydi, her zaman izliyor ve her zaman biliyordu.

Şimdiye kadar bunu hiç rahatsız edici bulmamıştım. Gözlerimi kaçırıyorum, onun bilmiş bakışları dışında her yere bakıyorum.

"Peki Auden, Hutch'ı nereden tanıyorsun?" Fox soruyor.

"Şey, biraz komik bir hikâye." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bu gece açık ve ben açık olmasına bayılıyorum. Dağınık topuzları ne kadar sevimli olsa da, saçlarını en çok böyle seviyorum. Onu becerirken yumruğumun etrafına sarmak daha kolay. "Bu yaz bir uçakta tanıştık."

"Öyle mi?" Lawson'ın kaşları havaya kalkarken gözleri bana doğru kayıyor. "Düğüne mi gidiyorsun, düğünden mi dönüyorsun?"

"Kimden."

Tek kelime kırılmış, çünkü bu tür sorulardan gerçekten hoşlanmıyorum. Auden'ı nasıl tanıdığımı bilmelerini istemiyorum çünkü bir şeyleri bir araya getirmelerini istemiyorum. İkimiz için de şüphelenmelerine izin veremeyeceğimiz kadar çok şey tehlikede. Locke'un bilmesi yeterince kötü. Diğer meraklı piçlerin de bir şeyler öğrenmesine ihtiyacım yok.

"Uçağımız fırtınaya yakalandı ve işler kötüye gitmeye başladığında Hutch burada beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Chicago'ya sağ salim inmeyi başardık ama bir süre zor geçti." Bana tatlı tatlı gülümsüyor. Bir türlü doyamadığım o lanet gülümseme. "O olmasaydı bunu başarabilir miydim emin değilim. O benim kahramanım sayılır."

"İyi adam," diyor Fox, sırtımı sıvazlayarak. "Değil mi, Keller?"

Cevap olarak sadece homurdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor.

"İnişli çıkışlı uçuşlarda hiç elimi tutmuyorsun." Lawson surat asıyor. "Ve asla tutmayacağım," diye söz veriyorum.

Cevabım karşısında dudağını büküyor ama meydan okuması kısa sürüyor çünkü çok geçmeden ellerini çırpmaya başlıyor. "Güzel, biraz daha bira!"

Hayes bir tepsi dolusu hoppy ve Auden için bir şarapla yeniden ortaya çıkar.

"Beyaz dedim," diye hatırlatıyorum ona.

Omuz silkiyor, kabine geri dönüyor. "Dışarıdaydılar." "Sorun değil. Her şeyi içerim."

Auden yatıştırıcı bir hareketle kolumu iki kez okşuyor ama bu tam tersi bir etki yaratıyor. Beni ateşliyor, içten dışa doğru aydınlatıyor çünkü onun dokunuşunu çok özlemişim. Onu özlediğimi daha önce de biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu, onun için *acı çektiğimi fark etmemiştim*.

"Evet, sorun değil. Aşırı korumacı ağabeylik yapmayı bırak," diyor Lawson, birasını tepsiden alıp yarısını yudumlarken.

Aşırı korumacı olduğum doğru ama Auden'a karşı hissettiklerimin kardeşlikle uzaktan yakından ilgisi yok ve elinin masanın altından bacağıma uzanıp beni hafifçe sıkmasına bakılırsa bu his karşılıklı. Kot pantolonumda bir iz bırakıyor. Ne olduğundan emin değilim ama onu kucağıma çekip dilimle vücudunun her yerinde izini sürebileceğim deseni gösterme isteği uyandırıyor bende.

Keşke etrafımız bu moronlarla çevrili olmasaydı.

"Yarın daha iyi bir maça!" Hayes kadehini kaldırıp masanın etrafına bakarak şöyle diyor.

Birasını yavaşça indirene kadar hepimiz ona boş boş bakıyoruz.

"Biz değil miyiz..." Gergin bir şekilde kıkırdıyor, uzanıp ensesini sıkıyor. "Buna içmiyor muyuz? Kulüp kurallarından henüz tam olarak emin değilim."

"Kulüp mü?" Auden soruyor.

Kahretsin.

"Oh, Hutchy size söylemedi mi? Biz Serpents Singles'ız." Lawson gururla sırtıyor, bu aptal ismi söylerken kendinden biraz fazla emin hissediyor.

"Bu bizim adımız değil."

"O zaman sen daha iyisini bul Keller," diye karşılık verir Lawson.

Dönüp dururlar, Hayes ve Fox bile katılır.

Auden hınzır bir sırıtışla bana doğru eğiliyor. "Peki, bu kulüp ne hakkında?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey değil. Gerçek bir kulüp bile değil. Biz sadece takımda kalan tek bekar erkekleriz."

Lawson ona "Ve bekar kalmaya da çok kararlıyız," diyor. "Hiçbir şeyin dikkatimizi takımdan ya da Kupa'yı kazanmaktan alıkoymasını istemiyoruz." Masaya doğru eğiliyor, yeşil gözleri doğrudan bana bakıyor, sözleri hararetle ve zehirli. "Değil mi, Hutch?"

Auden'ın uçakta tanıştığım bir kadın olmadığını kesinlikle biliyor. Onun bundan daha fazlası olduğunu ve bu buluşmanın tesadüfi olmadığını biliyor.

"Doğru," diyorum ona, biramın geri kalanını boşaltırken Auden'in bakışlarının başımın yan tarafını yakmasına aldırmadan.

Sohbet tekrar başladı ve yarım saat kadar daha oturduk, çoğunlukla Fox ve Lawson'ın atışmalarını dinledik, arada sırada Keller ne kadar aptal olduklarına dair laf atıyordu. Bu konuda onun tarafındayım.

"Pekala," diyor Auden, parmakları hala dolu olan bardağının sapıyla oynarken. "Sanırım ben yatmaya gidiyorum. Hepinizle tanışmak çok güzeldi."

"Eğer şehirdeysen yarın akşamki maçımıza gelmelisin," diye teklif ediyor Fox, her zamanki centilmenliğiyle.

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Olabilir."

Orada olacak. Onu otobüse sürüklemem ve Koç'tan saklamak için bagaj bölümüne koymam gerekse bile gelecek. Onun şehirde olduğunu ve maçta olmayacağını bilerek oynayamam. O yanımdayken daha iyi oynadığımı defalarca kanıtladım. Takımın galibiyete ihtiyacı var.

Evet, doğru olmadığını bilsem de kendime böyle söylüyorum. Onu takım için orada istemiyorum. Benim için orada olmasını istiyorum.

Sandalyesinden kalkıyor ve ben de onu takip ederek masadan uzaklaşabilmesi için sandalyeyi çekiyorum.

Ela gözlerini bana çeviriyor. "Teşekkür ederim. Seni tekrar görmek çok güzeldi. Seninle burada karşılaşmak ne garip bir tesadüf, değil mi?"

"En tuhafı." Onun tesadüflere inanmadığını çok iyi bildiğim için dudaklarımı birbirine doluyorum.

Kadere inanıyor.

Keller mırıldandığı "Kıçımın tesadüfü" cümlesini örtbas etmek için öksürüyor.

Sanırım onu tokatlayan Locke, ama emin olamıyorum. Sesi *duyduğumda* gözlerim hâlâ Auden'ın üzerindeydi.

İkimizin de kaybetmek istemediği bir bakışma yarışına hapsolmuş bir şekilde orada çok uzun süre duruyoruz. Keşke aramızdaki mesafeyi kapatabilseydim. Keşke onu kollarıma çekebilsem, keşke ağzımı onunkinin üzerine egebilsem, onu bu masanın üzerine atabilsem, onu ne kadar özlediğimi gösterebilsem.

Ama yapamam.

Bir gırtlak sesi bizi sersemlikten kurtarıyor.

Masadakilere "İyi geceler çocuklar," dedikten sonra aceleyle uzaklaşıyor.

Peşinden koşturmak için kendimi ikna etmeye çalışarak gidişini izliyorum.

Yapmayın. Yapmayın. Yapmayın.

"Ben yatmaya gidiyorum," dediğimi duyuyorum.

"Evet, eminim öylesindir." Keller kıs kıs güler. "*Onun* yatağında, belki."

Bara doğru yürüyorum ve neredeyse kapıdan içeri girecekken omzuma konan bir el beni olduğum yerde durduruyor. Döndüğümde Locke'un kara kaşlarını birbirine kenetlemiş bana baktığını gördüğümde şaşırmadım.

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine de gerek yok; dudaklarındaki çatık kaşlar yeterince yüksek sesle konuşuyor.

"Ne?" Bu beni terk eden bir soru değil. Bu saf bir kızgınlık çünkü bana attığı bakıştan, bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen bakıştan nefret ediyorum.

"Diğer adamlar onun kim olduğunun farkında olmayabilir çünkü internette pornodan başka bir şey aradıklarını sanmıyorum ama ben biliyorum. Bu Auden Sinclair."

O biliyor. Takımla olan sözleşmemi biliyor. Bunu yapmamam gerektiğini biliyor.

Tıpkı onun da benim yapacağımı bildiği gibi.

"Sadece dikkatli ol, dostum. Bu sezon bazı korkaklar için riske atılacak çok şey var."

Kupa. Kazağımdaki C harfi. Çok çalıştığım her şey içi

n. Bir kez başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

Kaşları daha da gerginleşiyor ama başka bir şey söylemiyor. Sadece Başını salladı, beni bırakmadan önce omzumu iki kez sıktı ve ben de bir aptal gibi odama asla gidemedim. Auden'a gidip onu ne kadar çok özlediğimi gösterdim.

BÖLÜM 14

AUDEN

Hutch'ın iyi şans tılsımı olduğum teorisinde bir şeyler olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Anaheim tarafından 6-0 mağlup edildikten sonra ertesi gece geri döndüler ve senaryoyu tersine çevirerek 4-0 kazandılar ve bunu onlar için her gün olan bir şeymiş gibi gösterdiler. Hutch maçtan sonra odama geldiğinde morali çok iyiydi.

"Ahh!" Kuşkusuz hemen yanında beklediğim kapıdan içeri girer girmez beni kollarına aldığında yüksek sesli bir gıcırtı beni terk etti. "Sen delisin."

"Belki." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ama sen seviyorsun."

"Belki," diye karşılık veriyorum, sakallı yanağını öperek. Yola çıktığından beri sakallarının uzamasına izin verdi ve yalan söylemeyeceğim, bundan gerçekten hoşlanıyorum, özellikle de yüzü bacaklarımın arasına gömüldüğünde.

Beni odanın içine taşıyor ve ben doğruca yatağa gitmemizi bekliyorum ama durum öyle değil. Bizi kanepeye indiriyor, ben kucağına otururken bacaklarım onun iki yanına sarkıyor. Üzerimde tişörtten başka bir şey olmadığından, zaten sert olan siki bacaklarımın arasında çok hoş bir his uyandırıyor ve ben de onun sağladığı sürtünmeyi arzulayarak kalçalarımı aşağı doğru çekmekten kendimi alamıyorum.

"Şimdi kimmiş kötü olan?" diyor öpücükler arasında.

"Berbat, değil mi?" Dudaklarından çıkan tıslamayı severek ona daha sert vuruyorum.

"Hayır. Sadece geceyi çıplak bitirmeyeceğimizi düşünseydim berbat olurdu."

Kendini beğenmişliğine gülerdim ama ikimiz de bunun tam olarak böyle olacağını biliyoruz.

"Galibiyet için tebrikler, Hutchinson. Harika oynadın."

"Oynamamla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi benim iyi şans tılsımımdı." Boynumu hafifçe emiyor.

"Hayır. Hepsi sendin."

Geri çekildi. "şaka mı yapıyorsun? Dün gece sen gelmeden önce nasıl oynadığımı gördün. Sen olmamanın imkanı yok."

Başımı salladım. "Kendine yeterince kredi vermiyorsun. Bunun benim değil de kendine güveninle ilgili bir sorun olduğunu hiç düşündün mü?"

"Kendime güvenim tam."

"Elbette, yatak odasında, ama buzun üzerinde değil."

Bir süre bana bakıyor, az önce söylediklerimi kavrarken kaşları birbirine yaklaşıyor.

Birkaç dakika sonra birkaç kez başını sallıyor, elleri kalçalarını sıkıyor. "Sanırım bir şeylerin peşinde olabilirsin, Sinclair."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor ve ben de başımı biraz daha yukarı kaldırıyorum.

"Evet, bir şeyler buldum," diyorum kendimden biraz daha emin bir şekilde. "Bence sadece kafanı toparlaman gerekiyor. İyi oynamadığın için o kadar endişeleniyorsun ki gerçekten oynamıyorsun. Bu sadece bir zihin oyunu." Elimini göğsünde gezdiriyorum, parmaklarım boynunda gevşekçe asılı duran kravatın üzerinde dans ediyor. "şanslısın çünkü sanırım rahatlamana nasıl yardımcı olabileceğime dair bir fikrim var."

Sırıtıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayıp gömleğinin üst düğmesine uzanıyorum. "Evet."

Düğmeyi koparıyorum ama bileğimi avucunun içine almadan önce ancak bu kadarını yapabiliyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Benim de bir fikrim var, eğer kabul edersen."

Başımı sallarken bile iki kere düşünmüyorum. Her ne ise, Hutch'a güveniyorum.

Beni incitecek ya da rahatsız edecek hiçbir şey yapmazdı.

"Güzel. Sikimi çıkar."

Emrine itaat ediyorum, pantolonuna uzanıyorum ve düğmesini açıyorum. Fermuarını açıyorum, sonra pantolonunun ve iç çamaşırının içine uzanıp etkileyici sikini serbest bırakıyorum. Elimde değil, bileğimi bir kez daha tutmadan önce ona birkaç pompa yapıyorum.

Ancak o zaman bir şey tuttuğunu fark ediyorum.

Kravatını.

"Bana güveniyor
musun?" "Evet."

Tereddüt yok.

"Güzel." Bileğimi serbest bıraktı. "Ellerini arkaya koy."

Öyle yapıyorum, bulabildiğim en rahat pozisyonda onları arkama doğru uzatıyorum. Öne ve etrafıma doğru eğiliyor ve kravatının ipeğinin bileklerime dolandığını hissediyorum. Birkaç kez sarıyor, uçlarını birbirine bağlıyor ve güvenli olduğundan emin olmak için kollarımı nazikçe çekiştiriyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor gözlerime bakarak. Başımı sallıyorum. "Evet."

Kollarımda hafif bir sızı var ama bundan nefret etmiyorum. Parmaklarını kollarımın üzerinde birkaç kez gezdiriyor, sanki o acının orada olduğunu biliyor ve onu yatıştırmaya çalışıyor. Sonra kollarımdan göğsüme doğru ilerliyor ve tişörtümün eteklerine ulaşana kadar yanlarımdan aşağı iniyor. Çekiştiriyor ve ben de elimden geldiğince yukarı kaldırarak tişörtü altımdan çekip çıkarmasına izin veriyorum.

Beni görebilecek kadar kaldırıyor ve onun için ne kadar ıslak olduğumu görünce gözlerinde sıcaklık kıvılcımları çıkıyor. Tek bir parmağını uzatıp açıkta kalan amımda gezdirdikten sonra dudaklarına götürüyor ve

uyarılmışlığımın kanıtlarını yalıyor.

Onu bunu yaparken görmek o kadar ateşli ki fiziksel olarak kucağında kıvranıyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve içime gönderdiği titreşime bayılıyorum. Tanrım, ona o kadar muhtacım ki utanç verici ama umurumda değil. Onu buzda izlemekten bu kadar keyif alacağımı tahmin etmemiştim ama ne zaman onu oynarken görsem içimde bir şeyler oluyor, tüm duyularım alev alıyor ve bu alevleri söndürebilecek tek kişi o.

"Sikime aynen böyle binmeni istiyorum, Auden," diyor o çakıllı sesiyle. "Dokunmak yok, sadece amın sikimin etrafına sarılacak. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet."

Bu tek kelime kulaklarıma bile bir inilti gibi geliyor ve sanırım söylediği şey tam olarak istediğim şey olduğu için. Hiç çaba sarf etmeden beni kalçalarımından tutup kaldırıyor, sert uzunluğunun ucuna yerleştiriyor ve her bir santimini kaplayana kadar beni yavaşça indiriyor.

"Aman Tanrım." İçimi çekiyorum, tamamen onun üzerine oturduğumda başımı arkaya atıyorum.

kucak.

"Mmm... sadece Hutch," diye mırıldanıyor, ben başlarken beni öpmek için öne eğiliyor

kalçalarımı sallamak için.

Biz de öyle yapıyoruz. Dudaklarıma, yüzüme ve boynuma öpücük üstüne öpücük kondururken, ikimize de uyan bir ritim bulana kadar yavaşça sikine biniyorum. Eller yok, sadece ağızlarımız ve vücutlarımız birbirine değiyor.

Heyecan verici.

Kucağında ne kadar zıpladığım hakkında hiçbir fikrim yok ama kollarımdaki yanma büyüyecek ve kalçalarım efordan zayıflayacak kadar uzun.

"Hadi tatlım. Bunu yapabilirsin," diyor solduğumu gördüğünde. "Bu güzel amcığının seni doldurana kadar sikimi sıkıtiğini hissetmek istiyorum."

Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama onun edepsiz sözleri devam etmem için tam da ihtiyacım olan şey. Sadece birkaç dakika sonra, ben onun her yerine boşalıyorum ve o da beni doldurma sözünü yerine getiriyor. Büyüleyici ve yorucu.

ve titremelerimiz azalır azalmaz ona doğru yığılıyorum. Hutch arkama uzanıp bileklerimi çözüyor ve serbest kaldığımda rahatlayarak iç çekiyorum.

"Çok iyiydin tatlım," diyor ve terden sıırıslıklam olmuş başımın yan tarafını öpüyor. "Çok iyiydin."

İkimizi de kaldırıp banyoya taşırken yatıştırıcı sözler fısıldamayı ya da beni öpmeyi bırakmıyor. Duşu çalıştırıyor ve su ısındığında içeri giriyoruz. Lifimi köpürtüyor, sonra vücudumun her santiminde gezdiriyor, bacaklarımın arasındaki noktaya ekstra dikkat gösteriyor. Kendi ellerini üzerimde gezdiriyor, ılık su soğumaya başlayana kadar kollarıma ve kalçalarımına masaj yapıyor.

Havluyla kurulandıktan sonra yatağa giriyoruz ve oda servisi için sipariş veriyoruz. Yemeğimiz geldiğinde, numara yapmaya devam etmek için onu alıyorum, sonra hemen yanına kayıyorum.

"Otellerin menülerini de sen mi yaptın?" Hutch gurme burgerinden bir ısırık aldığında neredeyse inleyerek soruyor.

"Evet." Başımı sallayarak mükemmel çıtırlıkta bir kızartmayı ağzıma atıyorum. "Günlük yemeklerin güzel bir karışımını yapmaya çalıştım ve sonra midesi kaldırabilenler için biftek ve havyar gibi olağan lüks şeyler."

"Bu iyi." Bir ısırık daha alıyor, çiğniyor ve yutuyor. "Bunun üzerindeki yengeci gerçekten seviyorum."

"Bu iyi bir dokunuş, değil mi? Tüm menülere yerel dokunuşlar eklemeye çalışıyorum. Böylece otelden fazla uzaklaşmayanlar da her şehrin kendine özgü yemeklerinin tadına bakabiliyor."

"Çok akıllıca," diyor ve ben de onun övgüsünü hamburgerini yer gibi yiyorum.

Hutch'ın onayını neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum ama seviyorum. Her zaman özelliklerimle ilgili iltifatlar alıyorum, ama ondan gelmesi farklı hissettiriyor. Daha kişisel, daha gerçek.

"Önümüzdeki iki gün izinliyiz," diyor hamburgerini bitirdiğinde, bez peçetesini rulo yapıp tepsiye atıyor. Yarısı yenmiş sandviçime doğru eliyle işaret ederek sessizce bitirip bitirmediğimi soruyor, ben de başımı sallıyorum. Tepsiyi yataktan kaldırıp odanın köşesindeki sandalyenin üzerine bırakıyor.

"Oh?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor ve yanımdaki yerine dönüyor. Yorganın altına girmiyor, sadece hiçbir şey yapmadan üstüne oturuyor. İkimiz de duştan çıktığımız için hâlâ çıplağız ve ben manzaradan şikâyetçi değilim. "Seyahat etmek zorundayız elbette ama Arizona'da oynayacağımız için kısa bir yolculuk olacak. Ama Şükran Günü nedeniyle iki gün iznimiz var."

Bunu ikinci kez söylüyor ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Sanki... sanki onunla gelmemi, Şükran Günü'nü onunla geçirmemi istiyor gibi.

Boğazını temizliyor. "Herhangi bir planın var mı?"

Dudaklarımda yumuşak bir gülümsemeyle başımı ona doğru çeviriyorum. "Neden, Reed Hutchinson, seninle Arizona'ya gelmemi istiyorsun?"

Sonunda bana bakıyor, sonra aynı hızla gözlerini kaçırıyor, ama yüzünü kaplayan kendi gülümsemesini görmeden önce değil. Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Belki. Ne de olsa sen benim iyi şans tılsımımsın ve onsuz çok uzağa gidemem."

Bunun doğru olmadığını çoktan anlamış olsak da, yine de ona izin veriyorum. Çünkü benden ne istediğini biliyorum: onu takip etmemi istiyor ve bu ikimiz için de küçük bir istek değil. Ayrıca, onun iyi şans tılsımı olmak *istiyorum*, özellikle de bu evet demek için bir bahanem olduğu anlamına geliyorsa.

"Programımı kontrol etmem gerekecek ama sanırım bunu yapabilirim."

Cümlemin tamamını bile söyleyemeden üzerine atlıyor ve beni tam da olmak istediğim yerde, onun altında sıkışana kadar çeviriyor. Ellerimi yukarı ve başımın üzerine doğru sürüklediğinde kıkırdıyorum, ama kalçalarını bana doğru yuvarladığında ses kesiliyor, sert horozu zaten kaygan merkezim boyunca kayıyor.

"Benimle Arizona'ya gel, Auden."

"Geleceğim," söz veriyorum.

"Gelmiş geçmiş en iyi şans tılsımı," diye mırıldanıyor ağzını benimkine yapıştırmadan önce.

İçime kolaylıkla kayarken, ilk kez şansımın hiç tükenmemesini umuyorum. Çünkü Hutch'la olan bu şey? Gerçek olabilir.

BÖLÜM 15

HUTCH

Kaybettik.

Auden maçlarımdan birine geldiğinden beri ilk kez kaybettik. Bütün bunlar son birkaç gündür içinde bulunduğum iyi ruh halini bozdu.

Kaliforniya'dan ayrıldıktan sonra, dinlenmek dışında hiçbir şey yapmadan geçireceğimiz iki günümüz vardı ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Elbette, tüm zamanı Auden'ın odasında kilitli geçirdim, böylece kimse ekibi takip ettiğini fark etmeyecekti, ama saklanmak zorunda olmasaydık bile, yine de benim ideal zamanım olurdu.

Şimdi Arizona'dan dönen uçaktayız ve penceremden görebildiğim dağlara bakılırsa Seattle'a yaklaşıyoruz. Adamların çoğu tamamen sızmış durumda, birkaçı arkada sessizce kâğıt oynuyor, ama ben değilim. Az önce oynadığımız oyunu tekrar izlemekle meşgulüm.

Bir şeyi tekrar gözden geçirdiğinizde görebildiğiniz tüm küçük hatalar inanılmaz; Keller'ın Lawson'a verdiği pasın Arizona'daki defans oyuncusu tarafından çok yakınından geçtiği için alınması gibi. Ya da forvetlerinden birini kontrol etmeye çalışıp ıskaladığımda, ona mükemmel bir kaçma ve buzda hızlanma fırsatı verdiğimde, diski Fox'un omzunun hemen yanından geçirdiğinde. Bunlar size maç kaybettiren türden hatalar ve bu gece kesinlikle bunların bedelini ödedik.

"Şu boku izlemeyi bırak," diye homurdanıyor Locke yanımda. "Neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışırken kendini delirteceksin."

"Ne olduğunu zaten biliyorum, berbat durumdayız."

Yüzündeki uzun sakalı kaşıyarak başını sallıyor. "Berbat değiliz. Bu sadece bir maçtı, Hutch. Bir dahaki sefere daha iyi olacağız."

Anlamıyor. Anlamıyor işte. Bunun sadece *bir oyun* olmadığını anlamıyor. Auden'in da olduğu bir maçtı ve kaybettik. Bunun bir anlamı var.

Öyle değil mi?

"Yerinde olsam, kalecileri başka bir boka bulaştığı için kaybettiğimiz bir maç için daha az endişelenir ve Auden Sinclair ile yatarak nasıl bir sürü kuralı çiğnediğine biraz daha fazla odaklanırdım."

"Dostum," diye çıkışıyorum, kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Kimsenin bize dikkat etmediğini bildiğim için bu anlamsız. Yine de biraz daha sağduyulu olmak iyi olurdu.

Omuz silkiyor. "Belki de kimsenin bilmesini istemiyorsanız, bu kadar açık olmayın."

"Ne demek istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Grup sohbetini hiç kontrol ediyor musun, dostum?"

"Yapmamaya çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, tabletimi telefonumla değiştirip

Yukarı.

Hayal görmüyorum, değil mi? Hutch kesinlikle Anaheim'daki o piliçle yatıyor, değil mi?

Fox: Oh, büyük zaman.

Hayes: Tüm gece boyunca büyük bir zaman gibi.

Keller: Bok gibi de belliydi.

Lawson: Biliyordum. Bu yüzden Şükran Günü yemeğini ekti. Hindiye doldurmasına gerek yoktu. Onu dolduruyordu.

Kahretsin.

Google'da arattım.

Lawson: GOOGLE'A GİT.

Tilki: *Lanet olsun. Yürü, Hutchy!

Hayes: Böyle bir şeker anneyi nasıl elde edebilirim?

Keller: Tanıdık geldiğini biliyordum.

Buna inanamıyorum. O küçük yılan.

Lawson: Bekle. Bu otel personeliyle yatabileceğimiz anlamına mı geliyor? Çünkü dün gece o barmenle çok iyi anlaştım. Bana sakso çekmeyi teklif etti ve onu reddetmek beni öldürdü. Yani, Şükran Günü'ndeyiz ve o benim bebek sosumu ağzına almak istedi. Buna nasıl hayır diyebilirdim?

İğrençsin.

Senden daha fazla teklif alıyorum diye kıskanıyorsun.

Keller: İnan bana, eğer isteseydim, istediğim kadını elde edebilirdim.

Yine de bilmiyorsun. Belki de düşündüğün kadar becerikli değildir, ha?

Keller: Kapa çenenin, Lawsy.

Fox: Hadi çocuklar. Kavga etmeyin.

Hayır, lütfen. Sadece şov için patlamış mısır alıyordum.

Locke: Bunların gerçekten uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Hutch'ın arkasından konuşmamalısın. Neler olduğunu bilmiyorsun. Dedikodu yaymayı bırak.

Lawson: Öncelikle, onun arkasından konuşmuyorum. Şu anda grup sohbetinde. Bunu görebilir.

Lawson: İkincisi, eğer doğruysa söylenti değildir. Ve tamamen doğru, değil mi Locke?

Locke: Bunu seninle konuşmayacağım.

Lawson: Bu evet için büyükbaba konuşması.

Locke: Dostum, ben senden 5 yaş büyüğüm. Büyükbaba olayını bırak artık.

Lawson: Hokeyde 5 yıl, gerçek hayatta 10 yıl gibidir. Bununla yüzleş: Bu ligde bir büyükbabası.

Keller: Kapa çeneni, Lawsy.

Lawson: *orta parmak emojisi*

Fox: Hepimiz iyi geçinemez miyiz?

Hayes: Grup kucaklaşması?

Lanet olsun.

Telefonumu ayaklarımın dibinde açık duran sırt çantama geri atıyorum, sonra ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Keşke Yankees şapkam yanımda olsaydı. Şu anda ellerimi meşgul etmek için kullanabilirdim ama yok. Auden'da var. Eve dönüş uçuşu için ona verdim çünkü anksiyete yaşadığını biliyorum.

"İyi misin?" Locke sorar.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ben yapmadım..." Ama cümlemi tamamlamıyorum çünkü söylemek üzere olduğum şey doğru olmayacak.

Onun kim olduğunu bilmiyordum. Kısmen doğru, evet, ama aynı zamanda bir yalan.

İsteyerek yapmadım. İstedim. Gerçekten, gerçekten yaptım.

Önemli olacağını fark etmemiştim. Olacağını biliyordum.

Ne söylersem söyleyeyim, iyi olmayacak çünkü riskleri başından beri biliyordum.

"Ön büro öğrenirse bu hiç iyi olmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sözleşmeyi kaybedebilir ve bu onun itibarını zedeler." Başımı salladım.

"Kaptanlığa veda etmiş olursun." Bir baş sallama daha.

"Ve muhtemelen bunun için seni asla affetmeyecektir."

Yüzümü buruşturuyorum çünkü en kötüsü bu olabilir. Auden sahip olduğu her şey için çok çalıştı, bunun onu herhangi bir şekilde mahvetmesi için. Kahretsin, *ben* de çok çalıştım.

Bunu durdurmalıyım. Durdurmam *gerek*.

Ama ben istemiyorum. Belki de herkese bilmediğimizi, bunun sezon başlamadan önce olduğunu ve bu kadar ileri gitmesine izin vermek istemediğimizi açıklarsak.

Kelimeleri kafamda duyarken bile hepsinin yalan olduğunu biliyorum. Kulağa biraz fazla kader kartını oynamak gibi geliyor ve ben kadere inanmıyorum.

Locke bana sanki bilmiyormuşum gibi, "Ayrılmalısın," diyor.

"Biliyorum. Biliyorum." Sözcükler dudaklarımdan çıkarken, bunların bir yalan olduğunu biliyorum... tıpkı ben ve Auden gibi büyük, berbat bir yalan.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"The Sinclair'i sevmediğimden değil," diyorum, elimi artık birçok geceyi üzerinde geçirdiğim ipek çarşafıya sürterek. "Ama gecelerini geçirmen gereken bir evin ya da dairen yok mu?"

"Ben evimdeyim."

Başımı yana çevirip kaşlarımı kaldırıyorum. "Ha?"

Auden gülerken elini odada gezdiriyor. "Ben burada yaşıyorum."

"Yapamazsın."

Çenesini kaldırıyor. "Benim de var. Neden sürekli burada olduğumu sanıyorsun?"

Sadece işe takıntılı olduğumu mu düşündün?" Dürüst olmak gerekirse, evet.

"Bu nasıl oluyor? Bir otelde yaşamak?"

"Bilmiyorum. Öyle işte. Göçebe hayatına alıştım sayılır." "İş için yaptığın seyahatler yüzünden mi?"

"Bu ve yolda yaşayarak büyüdüğüm için."

"I..." Şokumu üzerimden atıyorum. "Bunu nasıl bilemedim?"

Omuz silkiyor. "Bu konuda çok konuşmuyorum çünkü çoğu insan bunun tuhaf olduğunu düşünüyor ama hayatımın ilk on yılını bunu yaparak geçirdim. Bir karavanda ve bazen de otellerde yaşadık. Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın her yerini gezdik. Sonunda Washington'a yerleşene kadar annem bana ve Rory'ye birkaç yıl boyunca evde eğitim verdi."

Birisi bu bilgiyi Wikipedia sayfasından çıkarmış olmalı, çünkü bunu beklemiyordum.

Ben bir şey söylemeyince "Şaşırmış görünüyorsun," diyor.

"Öyleyim. Bunu hayal bile edemiyorum. Büyürken istikrarlı bir ev hayatım vardı. Annem hâlâ benim büyüdüğüm küçük kasabada yaşıyor. Bu köklere sahip olmamayı hayal bile edemiyorum."

Tekrar omuz silkiyor. "Ve köklerim olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu daha önce deneyimlediğim bir şey değil."

"Kökleriniz olmayabilir ama aynı derecede iyi olan başka bir şeye sahipsiniz."

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Sinclair'ler," diyorum. "Ülkenin her yerindeler, evin küçük parçaları oraya buraya dağılmış durumda."

"Bu doğru. Onlara sahibim." Hayatının işini düşünürken yavaş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Peki ya sen?" diye soruyor bana bakarak. "New York'taki kökleriniz dışında burada bir yeriniz var mı?"

Başımı salladım. "Ben de öyle. Çok para ödediğim bir dairem var çünkü bu şehir çok pahalı."

Gülüyor. "Öyle, ama o kadar güzel ki buna değer."

Gerçekten de öyle. İlk başta burayı sevebileceğimden emin değildim ama Washington'a aşık oldum. Umarım kafamı kıcımdan çıkarıp burada oynamaya devam edebilirim ve bu şehre modern bir Kupa ve geçit töreni yaşatabilirim.

"Bir sorum var," diyor Auden.

"Ateş et."

"Madem uçmaktan bu kadar nefret ediyorsun, neden bu kadar çok seyahat gerektiren bir kariyere girdin?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Küçük Bayan Jet-setter." Gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Önce ben sana sordum."

Gülüyorum, kollarımı yukarı kaldırıp başımın altında birleştiriyorum. "Bilmiyorum. Sanırım küçükken oynarken ne kadar çok seyahat ettiğimin farkında değildim. Sadece oynamak istediğimi biliyordum. Sonra büyüdükçe ve daha çok oynadıkça işin diğer tarafını gördüm. O zaman artık çok geçti. Oyuna çoktan aşık olmuştum. Hiçbir şeyin, hatta uçmanın bile beni bundan alıkoymasına izin vermeyecektim."

"Bu işte daha mı iyisin? Uçmakta yani?"

"Ah evet. Profesyonel olarak oynadığım ilk yıl beni görmeliydin. Kusmuk torbasının kralıydım. Uzun süre hiçbir şeyi tutamadım." Bunu düşünerek başımı sallıyorum. "Ama takım terapistiyle bazı teknikler üzerinde çalıştıktan sonra kafamdan çıkabildim ve uçuşları kusmadan ya da panik atak geçirmeden atlatmayı başardım." Başımı elimin üzerine koyarak yan dönüyorum. "Peki ya sen? Uçmayı sevmiyorsan neden yapıyorsun?"

Auden çıplak bir omuz kaldırdı. Bütün gün yatakta uzandık. Dün gece geç saatte Seattle'a döndük ve Locke'a ilişkimizi bitireceğimi söylememe rağmen kendimi yine de buraya gelirken buldum. Sanki Auden bir deniz feneri ve ben de denizde umut ışığı arayan kayıp bir tekneyim.

"Bu hayatı ben seçmedim. O beni seçti."

"Hadi ama," diyorum. "Bana gerçek bir cevap ver."

Gülüyor, sonra tekrar omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Aslında eskiden uçmayı severdim, bulutların üzerinde olmayı severdim. Ama kariyerimde ilerledikçe bundan nefret etmeye başladım. Bir şirket kurmanın getirdiği stresle ilişkilendirdiğim için mi bilmiyorum ama artık bir uçağa adım atma düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

"Sürekli seyahat etmek zorunda mısınız? Yani, bu işleri sizin için yapabilecek koca bir ekibiniz yok mu?"

Dudakları bükülüyor ve başını sallıyor ama isteksiz bir şekilde, sanki kabul etmek istemiyormuş gibi. "Biliyorum ve onlar da bilebilir. Ama..."

"Şirket senin bebeğin," diye tahmin ediyorum. "Aynen öyle."

Ama bunu söylerken bana bakmıyor. Sanki tamamen başka bir yerde, düşüncelere dalmış gibi. Elimi uzatıp gevşek bir saç telini kulağının arkasına itiyorum, temas edince biraz irkiliyor, sonra bana kurnazca bir sırıtış atıyor.

"Yüzmeye gitmek ister misin?"

"Ne?" Gülüyorum. "Deli misin sen?"

"Hayır." Çıplak bedenini örtme zahmetine bile katlanmadan iterek yataktan kalkıyor. "Gel hadi. Çatıda bir havuz var."

"Auden, Aralık ayının ilk günü, üstelik Seattle'da. Yüzmeye gidemeyiz."

"Biz de yapabiliriz." Banyoya girip bir an ortadan kayboluyor ve elinde iki bornozla tekrar ortaya çıkıyor. Birini bana fırlatıyor, sonra diğerini giydiriyor. "Sinclair'in ısıtılmalı havuzları var."

Ona bakıyorum.

"Ne?" diye sorar. "Her zaman bir çatı havuzunda seks yapmak istemedin mi?"

Bu beni yataktan sürünerek kaldırdı. Aptal bornozu giyip kapıya doğru ilerliyorum.

"Yolu göster," dedim ona.

Gülüyor, başını sallıyor. "Gerçekten mi? Seni ikna etmek için tüm söylemem gereken bu muydu?"

"Seks teklifinin beni harekete geçirmesine gerçekten şaşırdın mı? Burada ne yaptığımızı unuttun mu tatlım?"

Tökezliyor ve ben onu yakalamak için uzanıp belinden tutuyorum.

"Oha. İyi misin?" diye sordum.

"Evet," diyor gülümseyerek, ama yüzünde bir tuhaflık var. Her zamanki sırtışı değil. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

Cevap almak için zorlama şansım yok çünkü beni elimden tutup odanın geri kalanına ve asansöre giden kapıya doğru sürüklüyor. Asansör geldiğinde içeri giriyoruz ve o da havuzun düğmesine basıyor. Üzerinde bornozdan başka bir şey olmadan çatıya çıkmak tuhaf hissettiriyor ama Auden sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi hiç etkilenmiş görünmüyor. Yapıp yapmadığını soruyorum.

"Hayır," diyor gülerek. "Her zaman değil ama daha önce kesinlikle yaptım. Skinny-dipping eğlencelidir." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ne?" Ağzı açık kaldı. "Bay Ateşli Hokey Oyuncusu'nun daha önce havuza çıplak girmemiş olmasına şaşırdım. Lisedeyken bir cesaret için bile mi?"

"Hayır. Asla. Her zaman tüm kurallara uydum."

"Genelde ben de yaparım ama iş çıplak yüzmeye gelince değil."

İhlal ettiği diğer kural aramızda asılı duruyor, ama konuyu açmaya cesaret edemiyoruz. Asansör kapıları kayarak açıldığında, dış giriş kapılarının kilitli olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Burada olabileceğimizi söylediğini sanıyordum..." Cebinden bir anahtar kartı çıkardığında söyledim.

"Yapabili
riz." "O
zaman..."

"Ne?" Kapıyı iterek açarken omzunun üzerinden bana sırtıtıyor.
"Gerçekten insanların şimdi burada olacağını mı düşündün? Aralık
ayındayız, hem de Seattle'da."

Sözlerimi bana geri fırlatırken ona başımı sallıyorum. Sonra ileri
atılıyorum, onu kollarıma alıyorum ve havuza atlıyorum - bornoz ve her
şey. Dışarı çıktığımızda, saçlarını yüzüne doğru savurarak ve her yere su
tükürerek çırpınıyordu.

"Oh, sen öldün Reed Hutchinson," *diye homurdanıyor* ve bana doğru su
sıçratıyor.

"Getir bakalım Sinclair," diyorum ona, hemen geri fırlatarak.

Sonunda havuzda seks yapmıyoruz ama gece yapmışız gibi güzel
geçiyor.

BÖLÜM 16

AUDEN

"Sen pis, pis bir yalancısın."

Kafamı kaldırdığımda Lilah'nın ofisimin kapısında dik dik baktığını görüp şaşıyorum.

"Ne yaptım ben?"

"Oh, bilirsin..." Odaya girerken kollarını göğsünde kavuşturuyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Bana yalan söyledin."

Ona ne zaman yalan söylediğimi bulmak için beynimi zorluyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum - Hutch hariç tabii ki, ama bu sadece ihmal yoluyla söylenmiş bir yalan. Gerçekten sayılır mı?

Anlayamayınca, "Ne hakkında yalan söyledim?" diye soruyorum. Ofladı. "Japon balığın yok."

İçimden yüksek sesli bir kahkaha yükseliyor ve sandalyeme geri oturuyorum. "Ne kadar sürdü?"

Bana ters ters bakıyor. "Çok uzun zaman oldu. Dün geceki randevumuz için Carlos'la evcil hayvan dükkanına gidene kadar aklıma gelmemişti."

"Randevun için evcil hayvan dükkanına mı gittin?"

"Şey, hayır. Ama oraya gittik çünkü köpeği için yiyecek alması gerekiyordu ve sonra balığı gördüm ve aklıma geldi." Başını sallıyor. "O gece nereye gittiniz?"

"Bu bir ay önceydi Lilah. Gerçekten nerede olduğumu hatırlamamı mı bekliyorsun?"

"Bilmeni bekliyorum. Bilmeni bekliyorum çünkü sen *hala* Bana yalan söylüyorsun."

"Nasıl anladın?"

"Öncelikle, sizi neredeyse yirmi yıldır tanıyorum ve ne zaman saçmaladığınızı biliyorum."

"Li-"

"*Ve*" diye devam ediyor, "Şükran Günü'nde tatile gittin." "Ne? Ben tatili hak etmiyor muyum?"

"Seviyorsun ama Şükran Günü'nde değil. Şükran Günü'nü *seviyorsun*. Karbonhidratlar için yaşıyorsun, özellikle de benim yaptıklarım için ama bu yıl değil. Bu yıl lezzetli Maddison yemeğini ektin ve lanet olsun, nedenini bilmek istiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum çünkü beni suçladığı şeyi kesinlikle yaptım. Bunu planlamamıştım, pek sayılmaz. Sadece bir geceliğine Hutch'ı görmek için Kaliforniya'ya gittim. Onunla neredeyse bir hafta geçirmeye niyetim yoktu ama iyi ki yapmışım. Birkaç günlük muhteşem bir seksti ve Rory haklıydı, tatile ihtiyacım vardı. Tatile çıktığım için mutluyum.

"Auden?" Lilah soruyor.

İçimi çektim ve en iyi arkadaşımın öldürücü bakışlarıyla karşılaştım.

"Onu tekrar gördüm." Kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

Sonra her şey bir anda kafasına dank eder.

"*O mu?*" Başımı salladığımda, gözleri sanki iki saniye sonra kafasından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Nasıl? Nerede? Ne zaman?"

Sandalyemden kalkıp kapıya doğru yürüyorum ve sandalyemi tekrar almadan önce yumuşak bir *tıkırtıyla* kapatıyorum. Masaya olabildiğince yaklaşıtıyorum ve Lilah'ya doğru eğiliyorum. İkimiz de neredeyse geniş masanın üzerine uzanana kadar o da benim hareketlerime uyuyor.

Ona ciddi bir şekilde "Bu odadan çıkmayacak," diyorum.

"Onu sen mi öldürdün?" diye
fısıldıyor. "Ne?!"

Omuz silkiyor. "Ne? Bu konuda garip ve gizli davranıyorsun. Onu senin
öldürdüğünü düşündüm."

"Tanrım, Lilah." Gülüyorum. "Hayır. Onu ben öldürmedim."

"Oh." Bir an için hayal kırıklığına uğramış görünüyor, sonra başını
sallıyor. "İyi demek istedim. Bu iyi. Hapishanede çok kötü olurdun. Seni
büyük kız hapishanesine gönderirlerdi, vergi kaçakçılarının gittiği süslü
hapishaneye değil."

"Kaba."

"Bu doğru." Özür dilemeden omuz silkiyor. "Peki, onu öldürmediysen ne
olacak?"

Ellerimi birbirine doluyorum, ondan sakladığım şeyi itiraf edeceğim
için çok gerginim.

"Artık gençleşmiyorum, Auden."

Cesaretimi toplamaya çalışarak onu görmezden geliyorum. Kızacak ve
ben de onu suçlamayacağım. Birbirimizden asla bir şey saklamayız,
özellikle de bunun gibi önemli şeyleri.

"Tık tak," diye şarkı söylüyor.

Ona ters ters baktım. "Böyle devam edersen sana hiçbir şey
söylemem." "Bu bir yalan."

Lanet olsun. Öyle.

"Pekâlâ," diyorum. "Pekala. Biriyle görüşüyordum."

Bana patlamasını bekliyorum. Bana bağırmasını. Bana öylece bakmaktan
başka bir şey yapmasını.

"Beni duydun mu?"

"Oh, seni duydum," diyor. "Hiç şaşırmadım. Bir hafta boyunca ortadan
kaybolduğunda ben de bunu tahmin etmiştim."

"Yaptın mı?"

"Bir kez daha söylüyorum, seni çok uzun zamandır tanıyorum, ne zaman
düzenli olarak sikildiğini biliyorum. Kendini farklı taşıyorsun ve ben sadece

yürüyüş şeklini kastediyorum."

Göz kırptığında gülüyorum.

"Ama cidden," diyor, "bir şekilde anladım. Son zamanlarda çok fazla ortalıkta yoktun ve işlere bu kadar çok ara vermek sana göre değil."

Ayrılmam konusunda haklı ama zamanlama konusunda yanılıyor. Gerçek şu ki, sekiz ay önce şirketimin artık bana gerçekten ihtiyacı olmadığını fark ettim. Çalışmayı ve mülklerimi ne kadar sevsem de, bana eskisi gibi ihtiyaçları yok ve *benim de* onlara ihtiyacım olduğundan emin değilim. Eskiden işimin arkasına saklanırdım, ama şimdi... şimdi bunun doğru bir karar olduğundan emin değilim.

İç çektim. "Adım Hutch."

"Hutch nedir?"

"O... Hutch. Ya da sizin bildiğiniz şekliyle Reed Hutchinson. Yani -"

"Seattle Serpents'ın puan lideri mi?!"

Yüzümü buruşturup başımı salladım.

"Evet."

"KAHRETSİN, AUDEN!" Patlaması o kadar yüksekti ki Birisi onu duymadı.

"Şşşt!" Ben uyarıyorum. "Sessiz ol, lanet olası."

"Özür dilerim, özür dilerim." Ellerini sallayarak bir nefes verir. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. İyiyim." Yavaş bir nefes daha, sonra gözlerimle buluşuyor. "Ciddi misin sen?"

"Maalesef, evet."

"Maalesef mi? Bunda bu kadar talihsiz olan ne? Bu adam *seksi*. Hakkında okuduğunuz ya da kırmızı halıda gördüğünüz gibi seksi. Dünya dışı bir çekiciliği var. Bu nasıl kötü bir şey olabilir?"

"Çünkü o bir hokey oyuncusu."

"Ve?" Elini sallıyor. "Bunda büyütülecek ne var? Bu onun çok dayanıklı olduğu anlamına geliyor. O-oh."

Farkına vardığında başımı sallıyorum. "Evet. *Oh.*"

Alt dudağını çiğniyor. "Bu... bu iyi değil. Onlarla o l a n sözleşmen."

"Biliyorum."

"Bunu yapmamanız gerekiyor... oyuncularla değil. Bu maddeyi *İşyerinde Profesyonellik* bölümünün hemen altında gördüm."

"Biliyorum."

"Ama sen..."

"*Biliyorum, Lilah.*"

Başını sallayarak sandalyesine geri oturur. "Saçmalık."

"Büyük saçmalık."

Tüm bunların ağırlığının odanın üzerine çökmesine izin verdik. Sıcak suda olduğum çok açık. Sadece ne kadar sıcak olduğunu bilmiyorum.

"Yine de CEO sensin. Kuralları sen koyuyorsun. Bunun sorun olmaması gerekmez mi?" "Ah, hayır. Kesinlikle olmaz. CEO ya da değil, kurallar benim için de geçerli."

Kaşlarını çattı.

"Saçmalık." "Büyük

saçmalık," diye

tekrarlıyorum.

Birkaç vuruşluk bir sessizlik daha.

"Bırak."

"Ne?!" Şimdi bağırın benim. "Sen delisin!"

"Hiç de değil. Yani, CEO rolüne kolayca geçebilecek yönetim kurulu üyelerini seçebilirsiniz. Siz kalabilirsiniz ama büyük bir geri adım atarsınız. Dizginleri başkasına devredebilirsiniz."

Kuru kuru gülüyorum. "Bunu neden

yapayım ki?" "Onun yüzünden."

"Hutch mı? Hutch yüzünden mi istifa edeceğim?"

"Şey, evet. Ondan hoşlanıyorsun, değil

mi?" "Sanırım."

"Tahmin ettin mi?" Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Lütfen, Auden. Ondan hoşlanmasaydın böyle bir şey yapma riskine girmezdin. Aslında, sen

bunu yapıyor olmazdım..."

Cümlesini bitirmedi ama bitirmek zorunda da değildi. Tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum.

Onu sevmeseydin bunu yapmazdın.

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Çok gürültülü ve iğrenç, ofisimin camlarından yansıyor ve yankılanıyor. Bunu saniyeler, dakikalar, hatta belki saatler boyunca yapıyoruz.

Sonunda sakinleşene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ikimiz de gözlerimizi kaydırıyoruz.

"İyiymiş," dedim ona.

"Biliyorum, değil mi?" Kıkırdayarak başını sallıyor.

Ama kahkahalarımız dindiğinde ve ortalık yeniden sessizleştiğinde, artık o kadar da saçma gelmiyor.

Ben... Ben Hutch'ı
seviyor muyum? Hayır.

Hayır.

Bu mümkün değil...değil mi?

Yani, ondan hoşlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla. Bu işe bir geceliğine rahatlamaya ihtiyacı olan iki yabancı olduğumuz için başladık ama iş bunun ötesine geçti. Şimdi ben onun maçlarına gidiyorum, o da her gece otele geliyor ve en sevdiğim tatili ve tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz. Neredeyse... Neredeyse çıkıyormuşuz gibi. Öyle *hissettiriyor, orası* kesin.

Ama bu nasıl olabilir? Bu nasıl oldu?

"Auden..." Lilah usulca söylüyor. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme veriyor, bilmiş bir gülümseme. "Onu seviyorsun, değil mi?" diye soruyor sessizce.

Cevap vermiyorum. Veremem. Çünkü derinlerde...

İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Reed Hutchinson'a aşığım.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına alarak.

"Nasıl? Neden?"

Sandalyenin gıcirtısını duyuyorum, sonra Lilah'nın elini sırtımda hissediyorum. Küçük daireler çiziyor, büyük bir hata daha da büyük bir hataya dönüşürken beni rahatlatıyor. Yasak olan bir adamla tek gecelik bir ilişki yaşadım ve sonra gidip ona aşık oldum.

"Neyim var benim?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor Lilah, çömelip benimle göz hizasına geliyor. "Senin hiçbir sorunun yok. Bu fikrin hoşuna gitmediğini biliyorum ve anne babanın yaşadıklarını gördükten sonra seni suçlamıyorum ama sen onlar değilsin Auden. Onların ilişkilerinin en iyi ihtimalle çalkantılı olması, seninkinin de öyle olacağı anlamına gelmez."

Yüzümü açıyorum. "Ama zaten öyle olduğunu görmüyor musun? Onun ekibiyle bir sözleşmem var Lilah. Eğer onunla yatamazsam, ona aşık olamayacağımdan da eminim."

Zayıfça gülümsüyor. "Özür dilerim. Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Bırakıyorum. Ama bırakamam. Bu şirket benim tüm hayatım." "Belki de daha iyi bir hayat kurmanın zamanı gelmiştir."

Alay ettim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Ama değil. Olmadığını biliyorum. Lilah yıllar boyunca ne kadar çok çalıştığını herkesten iyi bilir. Yirmili yaşlarımda tamamını bu imparatorluğu kurmak için kendimi yerin dibine sokarak geçirdim, peki ne için? Para için mi? Güven fonum sayesinde zaten vardı. Şöhret mi? O da umurumda değil.

Bunu yaptım çünkü bir şeyler yaratmayı *seviyorum*. Bir binayı yıkmayı, yeni bir bina tasarlamayı ve onun sıfırdan inşa edilmesini izlemeyi seviyorum. Onu en sevdiğim şeylerle doldurmayı ve sonra diğer insanların da ona aşık olmasını izlemeyi seviyorum. İnsanlara evlerinden uzakta bir ev vermeyi seviyorum. Bunu şimdiye kadar on kez yaptım.

Ama belki de... belki de bunu yaptım çünkü daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi, bir evi arıyorum.

"Tanrım, Lilah. Haklısın." Onun parlak mavi gözlerine bakıyorum.
"Sanırım bırakmalıyım."

"Bekle, bekle, bekle. *Benden önce bildiğini mi söylüyorsun?* Ama ben onun en iyi arkadaşım!" Lilah sızlanıyor.

"Ben de onun ikiziyim." Rory gözlerini devirdi. "Tabii ki senden önce biliyordum.

Auden bana söylemeden önce biliyordum."

"Aptal İkiz Şey," diye homurdanıyor en iyi arkadaşım.

Gülüyorum çünkü kendimi İkiz Şey'e sık sık küfrederken buluyorum. "Bir tur daha, hanımlar?" Hilda önümüzde belirerek soruyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz ve o da kadehlerimizi dolduruyor... şey, kaçınıcı kez olduğunu bilmiyorum. Mutlu saatler için The Sinclair'in barında toplandık. Tabii, öğleden sonra sadece bir saat, ama kimin umurunda? Lilah'la konuşmamdan sonra, umutsuzca bir içkiye ihtiyacım vardı.

Rory'yi aradığımda gelmeyi kabul edince çok şaşırdım. Her zaman yaptığı gibi bizi başından savacağını düşünmüştüm ama sesimden kız kardeşimin manevi desteğine gerçekten ihtiyacım olduğunu anlamış olmalı. Belki de ikiz olayı o kadar da kötü değildir.

"Peki, kışına sokmasına izin verdiğini biliyor muydun?"

"Lilah Jane!" Azarladım. Şarap kadehini elinden aldım. "Sen, dostum, resmi olarak kesildin."

"Oh, boo." Dilini dışarı çıkarıp başparmağıyla beni işaret ediyor. "Hiç eğlenceli değilsin." Etrafına baktı, sonra eğildi. "Gerçekten ama... anal yaptın mı?"

"Tanrım, Lilah. Kapa çeneni," diyor Rory ona, kırmızının on farklı tonuna dönerek.

Omuz silkiyor, ellerini havaya kaldırıyor. "Deneyene kadar eleştirme."

Çok sarhoş olan en iyi arkadaşşıma başımı sallıyorum. Günün ortasında ona içki vermemem gerektiğini bilmeliydim, küçük ayyaş, ama anlıyorum. Gevşemek için fazla zamanımız yok, o halde neden fırsatımız varken bundan yararlanmayalım? Şirketimde taşları yerinden oynatmak üzereyim, o yüzden işler hâlâ stabilken biraz eğleneyim bari.

"Bu konuşmaya yanlış zamanda girmişim gibi hissediyorum."

Hızla tüm dünyada en sevdiğim ses haline gelen sese doğru dönerken içimdeki her şey aydınlanıyor.

"Hey, Sinclair," diyor kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Hutch," diye cevap veriyorum, sırtışıım aynı büyüklükte. Taburemden zıplamaya çalışıyorum ama onun yerine düşünüyorum. Yüzümü yere çarpmana üç saniye kalmıştı ki iki güçlü kol etrafımı sarıp beni ayağa kaldırdı.

Sonra hayatımda gördüğüm en muhteşem mavi-gri gözlere bakıyorum.

"Tüh," diye fısıldıyorum ve tadı çok tatlı olduğunu bildiğim ama en kirli şeyleri söyleyen o dolgun dudaklar bir kahkahayla ayrılıyor.

"Oh, tatlım." Beni tekrar tabureye oturttu ama bırakmadı. "Sarhoşsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Değilim." "Sen de öylesin."

"Değilim," diyorum çocuk gibi. "Sadece kafam güzel." Başparmağımla Lilah'yı işaret ediyorum. "O sarhoş."

Lilah gururla, "Evet," dedikten sonra en ufak bir hıçkırık bile onu kıkırdamaya itiyor.

Hutch bana doğru yaklaşıyor, büyük ve sert elleriyle yüzümü kavıyor. Parmaklarının yanaklarıma sürtünürken çıkardığı pürüzlü sesleri severek dokunuşa doğru eğiliyorum.

"Kaç kadeh şarap içtin, Sinclair?" "En az iki."

Gülüyor. "Sadece iki mi? Seni küçük hafif sıklet."

Ona sırtıyorum ve onun da bana bakışını seviyorum. Yargılama yok. Kızgınlık yok. Sadece saf mutluluk.

Mutlu Hutch'ı seviyorum.

Huysuz Hutch'ı ben de severim.

Boş ver. Hutch'ı çok seviyorum.

Kıkırdıyorum ve kaşları geriliyor, muhtemelen neden kıkırdadığımı merak ediyor, ama kız kardeşim araya girmeden önce ona söyleme şansım olmuyor.

"Gerçekten de öyle." Rory hiç tereddüt etmeden ve neredeyse yüzüstü düşmeden taburesinden indi. Elini uzattı, tam Hutch'la benim aramda. "Merhaba. Ben-"

"Çılgın kedi kadın," diyor Hutch. Bir elini boynuma götürüp arkasını sahiplenerek kavırıyor ve diğer elini kız kardeşime uzatıyor. "Senin hakkında çok şey duydum."

Kız kardeşimin bakışları onun üzerinde daralıyor. "O zaman sen de benim adımın Çılgın Kedi Kadın değil, Rory olduğunu duymuş olmalısın."

"Uh-oh," diye şarkı söylüyorum. "Birinin başı dertte."

Hutch gülüyor, bundan hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Benim hatam. Buradaki küçük sarhoşumuzla ilk tanıştığımdaya, doğum gününde ona aldığın çılgın kedi kadın kazağını giyiyordu. Aklıma takıldı."

Tanıştığımızda ne giydiğimi hatırlıyor mu?

"Unutmak biraz zor," diyor bana bakarak. Bunu yüksek sesle mi söyledim? Oops.

"Merhaba! Ben Lilah!" diye bağılıyor en iyi arkadaşım. Gerçekten *bağılıyor*.

Bir kez daha, Hutch bundan hiç rahatsız olmuyor. Ona eğlenen bir gülümseme veriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Lilah. Ben Hutch."

"Oh, biliyoruz." Lilah kaşlarını ona doğru salladıktan sonra gözlerini adamın kasıklarına ve sonra tekrar yüzüne kaydırıyor. "Biliyoruz."

"Pek âlâ." Rory Lilah'nın kolundan tutup onu tabureden çekti. "Hadi gidelim."

"Ama... ama... Ona ana-" hakkında soru sorma şansım bile olmadı.

Rory elini en iyi arkadaşımın ağzına kapatıyor. "Yapma. Sen. Cüret etme." Kahkahamı bastırmaya çalışıyorum ama nafile. Yine de içimden fışkırıyor. "Bana ne hakkında soru soracaktı?"

"Bir şey yok." Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken sorusunu geçiştiriyorum. Bu sefer biraz sallanmadan önce ayağa kalkmayı başarıyorum. Evet, kesinlikle çok fazla içmişim. Genelde böyle içmem ama bugün içmek istedim. Her gün benim yaptığım gibi hayatınızı değiştirecek bir karar vermiyorsunuz, değil mi?

Hutch beni kendi tarafına çekerken kavrayışı sıkılaşıyor, beni kendisine doğru tutuyor ve destekliyor. Sıcak ve çok iyi hissettiriyor. Keşke sonsuza kadar onun yanında kalabilseydim. Bu şekilde hokey oynayabilir, değil mi?

Rory, Lilah'nın kolunu omzuna atarak, "Bunu eve götüreceğim," dedi. "Bunun için bana daha sonra teşekkür edecek."

Lilah, "Öyle bir şey yapmayacağım," diye mırıldanıyor ama Rory'nin haklı olduğunu biliyorum. Lilah, Hutch'a uygunsuz sorular sorarsa bir daha ona yüzünü göstermesi imkânsız.

"Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?" Hutch zaten uyuklamakta olan Lilah'a doğru başını sallayarak sorar.

"Hayır. Buraya daha önce de gelmiştik. Onu bir de üniversitedeyken görmeliydin." Rory onu daha yükseğe kaldırdı. "Haydi, wine-o. Sana yatak ve bir Tylenol."

Lilah kayıtsız bir ses çıkarır.

Rory'ye, "Betty Jerry'yi arasın," diyorum.

O da başını salladı. "Bunu planlıyordum."

Hutch ona, "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Çılgın Kedi Kadın Rory değil," diyor.

Gözleri bir aşağı bir yukarı tarıyor, o keskin yeşil gözleriyle onu inceliyor, mikroskop altındaki bir slayt gibi inceliyor. "Evet." İkizimin en iyi arkadaşımı çekip götürmeden önce söylediği tek şey bu.

Hutch onların bardan çıkışını izliyor, sonra bana dönüyor. "Kız kardeşinin benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Ne? Hayır! Hayır! Biliyor. Bu sadece Rory'nin konuşmasıydı. *Seninle tanışmak da güzeldi. Kız kardeşime iyi bak yoksa seni sığ bir mezara gömerim.*"

Dudakları yukarı doğru çekiliyor. "Bütün bunları tek bir kelimedenden mi anladın?"

Bizi bardan alıp asansörlere götürürken omuz silkiyorum. "İkiz Şey."

Anlamadığımı bilsem de anlamış gibi başını sallıyor. Yirmi yedinci kata çıkana kadar bir şeyin farkına varmadım.

"Hey, bekle, burada ne yapıyorsun? Günün ortasındayız."

"Farkındayım, benim küçük gündüz içicim. Bu gece bir maçım var."

"Ah. Gidip daha az eğlenceli başka bir şey yapmadan önce biraz oyun öncesi çarpışma ve gıcırdama istiyorsun." Başımı salladım, her şey yerine oturdu. "Pekâlâ. Hadi gidip yapalım. S-E-X yapalım."

Gülüyor, elini arka cebime sokup anahtarımı çıkarırken başını sallıyor. Orada olduğunu bilmesi hoşuma gitti.

"Sarhoşsun Auden," diyor kapıyı itip açarken ve bizi evim dediğim odaya sokarken. "Onun yerine sarılsak nasıl olur?"

"Sarılmak. Kulağa hoş geliyor," diyorum, çok sevdiğim ipek çarşafların içine kayarak. Elimi yanımdaki yerde gezdirip yatağı okşuyorum. "Benimle daha sonra sevişebilirsin."

Yanımda kayıyor ve ben onun üzerine yayılana kadar beni sürüklüyor. "Şşş. Uyu, Sinclair."

"Uyku, sonra seks. Anladım."

Göğsündeki gümbürtüyle bedenim titriyor ve bu, uykuya dalmadan ve daha önce hayal etmeme izin vermediğim bir şeyi hayal etmeden önce duyduğum son şey.

Hutch ile bir gelecek.

BÖLÜM 17

HUTCH

Arizona'da her ne şanssızlık olduysa sadece bir şanssızlıktı. O seyahatten döndüğümüzden beri çok iyi bir seri yakaladık ve her maçtan en az bir puan aldık. Bu sezon neredeyse geçen yılın tamamında kazandığımızdan daha fazla maç kazandık.

Hiçbir şey için umutlanmamaya çalışıyorum ama gidişatımıza bakılırsa bu herkes için iyi şeyler anlamına gelebilir. Tribünlerde daha fazla taraftar. Takım için daha fazla gelir. Diğer oyuncuların iyi kontratlar alması için daha fazla fırsat.

Kaptan noktası.

İyi gidiyoruz ve bunu bozacak bir şey yapmak istemiyorum. Lawson yanıma gelip, "Birilerinin key fi yerinde," diyor.

Bu akşam Vegas'a karşı oynamadan önce hızlı bir sabah pateni yapacağız. Çocuklar şimdiden heyecanlı, özellikle de onlara karşı oynadığımız son maçtan sonra. Sert kontroller yapacaklarını biliyoruz, bu yüzden hazırlıklı olmalıyız.

Birkaç gündür yoldayız ve bu geceden sonra Noel tatiline kadar Seattle'da olacağız. Şimdiden Batı Yakası'na dönmek için sabırsızlanıyorum ve bunun yüzde yüz nedeni bakmaya doyamadığım bir esmer.

Geçen hafta, onu gün içinde sarhoş bulduktan sonra, onu yukarı çıkardım ve uyuyana kadar ona sarıldım. Seks için orada olduğumu düşündüğü zaman,

Buna inanmasına izin verdim. Gerçek şu ki, öyle değildim. Sadece onun yanında olmak istiyordum.

Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim.

"Anlat bakalım," diye devam ediyor Lawson, çünkü anlaşılan adam birkaç saniyelik sessizliğe dayanamıyor. "Ateşli küçük milyarderle işler nasıl gidiyor? Şeker annen olmayı teklif etti mi?"

"Kapa çeneni, Lawsy."

"Ne? Tüm bu şeylerin nasıl işlediğini merak ediyorum. Hepimizin parmaklarımıza iğne batırdığını ve kupayı kazanana kadar yuva kurmamak için kan anlaşması yaptığımızı biliyorum ama-"

"Böyle bir şey hiç olmadı," diyorum.

"Hokey sonsuza kadar sürmez." Ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Yani kazandığımız bu tatlı para da sonsuza kadar sürmeyecek. Tüm bunlar bittiğinde yaşlı kızına bakacak birini bulabilmek için onu bağlayacak mısın?"

Ona cevap vermeyi reddederek başımı sallıyorum ama o kaybolmasını istediğimi anlamıyor ve dirseğini bana saplıyor.

"Hadi ama," diyor. "Bana gerçeği söyleyebilirsin. Ondan tamamen hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Lawsy." Her kelimenin altını çiziyorum ama umurunda değil.

Gülümsemeye devam ediyor ve dirseğini yan tarafıma geçiriyor. Eldivenimi suratına çarpmama iki saniye kalmıştı ki Locke belirdi ve onu formasının arkasından tutup çekti.

"Ne-"

"Kaybol Lawsy," diye hırılıyor Locke ona.

Ukala herif kayarak uzaklaşıyor, o iğrenç sırtışı hala orada ve bunun onun saçmalıklarını duyduğum son şey olmadığını biliyorum.

Locke'a "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "Çocuk bazen çok sinir bozucu oluyor." "Sadece bazen mi?"

Locke kıkırdıyor, gözlerini bir an olsun önündeki sahneden ayırmıyor. Fox şu anda kalesini savunuyor, çünkü oyuncular ona farklı açılardan disk fırlatıyor. Tahmin etmem gerekirse kurtarış yüzdesinin yüzde doksan bir civarında olduğunu söyleyebilirim. Fena değil.

"Hala onunla görüşüyorsun."

Bu bir soru değil. Bu bir açıklama.

İnkâr etmediğim bir ifade.

"Öyleyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Locke iç geçirir. "Koç seni görmek istiyor." "Ben mi? Ne için?"

Umursamazca omuz silkiyor ama bildiğini biliyorum. O her zaman bilir. Ona gözlerimi deviriyorum ve banklara doğru kayıyorum, buzdan atlıyorum ve tünelden arka ofislere doğru ilerliyorum.

Bir odanın önünden geçerken "Burada," diye bir ses duyuyorum ve Koç'u sandalyede oturmuş beni beklerken görmeyi umarak geriye doğru yürüyorum.

Öyle, ama odadaki tek kişi o değil. Genel müdürümüz burada.

Genel müdürümüzün burada ne işi var? Büyük bir şey olmadıkça burada olması için bir neden yok ve büyük bir şey de *olmadı*. Tabii...

Hayır. Koç'un Auden'ı bilmesine imkan yok. Bu mümkün değil. Dikkatli davrandık. Bilmiyor olamaz.

Ofise girdiğimde "Otursana," dedi.

Ama oturmuyorum. Oturamam, şu anda ikisinin de bana attığı sert bakışlarla olmaz.

Onlar da biliyor. Genel müdürün de burada olmasının tek nedeni bu, değil mi?

Siktir, siktir, siktir. Çok fena sıçtım. Neden öylece çekip gidemedim? Neden bunu devam ettirmek zorundaydım?

Oturmak için hareket etmediğimde, Koç boş sandalyeyi işaret ediyor. Ancak o zaman talimatına kulak veriyorum ve serin, sert deri sandalyeye oturuyorum.

"Eminim sizi bugün buraya neden çağırdığımızın farkındasınızdır," diyor GM.

Başımı salladım. "Hayır, efendim. Pek sayılmaz."

"Elbette öylesin," diyor Koç, daha yeni başlayan bu konuşmadan sıkılmış gibi.

Kalın kalın yutkunuyorum ama bir şey söylemiyorum. Şu anda ağzımı açarsam her şeyi itiraf edeceğimden çok korkuyorum. Onlara Auden hakkında her şeyi anlatacağım ve bunun yanlış olduğunu bilmeme rağmen, kim olduğunu öğrendiğimde bile nasıl uzak duramadığımı.

"Boş kaptanlık pozisyonu evlat," diyor GM.

Başımı geriye atıyorum. Kaptan yeri mi? Konu bu mu? Yani ben ve Auden'ı bilmiyorlar mı?

"Oh."

GM gülüyor, sonra masanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor, masaya yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Koç diğer tarafta oturuyor, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"Hall'un geçen yıl emekli olacağını ve onun kaptanlık yerini doldurmamız gerektiğini biliyorduk. Geçen sezondan beri seni izliyoruz Reed ve sende gördüğümüz şey hoşumuza gitti."

"Sen... biliyor musun?"

"Tabii ki seviyoruz. Sevilmeyecek ne var? Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var. Hokeyden çok iyi anlıyorsun ve harika bir oyuncusun. Çok çalıştığın ve zor zamanları atlatmaya istekli olduğun belli. Takımdaki çocuklar da seni örnek alıyor. Tavsiye ve ilham almak için sana başvuruyorlar. Genç oyuncuların çoğu Calder'i kazandığın Nashville'deki ilk yıllarından beri seni izliyor."

O günleri hatırlıyorum, NHL'ye çağırılmışım ve tüm kalbimle oynuyordum. Rekorlar için bir çaylak sezonu geçirdim. Gözlerimi hiçbir zaman

Calder Anma Kupası, ama yine de benimdi. "Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, efendim."

Gülüyor. "Bir de bana sor. Sen daha ortada yokken bile oynadığımı hatırlıyorum. Bir ömür öncesinden bahsediyoruz." Sevgiyle gülümsüyor, sonra boğazını temizliyor. "Her neyse, Vick ve ben..." Hâlâ ofisinde olduğumuz için kızgın görünen Koç'a bakıyor. "Seattle Serpents'ın bir sonraki kaptanı olmanı istiyoruz."

Çenem gevşiyor. "Ciddi misin sen?"

GM başını sallar. "Çok iyi. Bu rol için harika bir seçim olacağını düşünüyoruz."

Vay anasını. Gerçekleşiyor. Uğruna çok çalıştığım her şey... gerçekleşiyor. *Auden'a söylemek için sabırsızlanıyorum.*

Bu düşünce bana çarpıyor ve ben bekliyorum... korkunun beni vurmasını, beni tamamen sersemletmesini ve kalbimi hızlandırmasını bekliyorum.

Ama bu hiç olmuyor ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. "Reed?"

Başımı kaldırdım. "Evet?"

"Seattle Serpents'ın bir sonraki kaptanı olmanı istiyoruz..." Derin bir nefes çekiyor. "Ama Auden Sinclair ile ilişkini kesmeni istiyoruz."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor, oda etrafımda siyaha dönüyor.

Auden Sinclair ile ilişkini kesmeni istiyoruz.

Onu doğru mu duydum? Bunu gerçekten söyledi mi? Onlar... biliyorlar mı? Oh siktir. Siktir, siktir, siktir.

Midem bulanıyor ve tıpkı uçağa binerken hissettiğim gibi, midemdeki her şeyi kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Belki beni bir arada tutmaya yardımcı olur umuduyla sandalyeye tutunuyorum ama işe yaramıyor. Hâlâ kesinlikle hasta hissediyorum.

"Oğlum?"

Gözlerimi açtım, onları kapattığımı bile fark etmemiştim.

Demek bu yüzden oda karanlıktı.

"Beni duydun mu?"

Başımı salladım.

"Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Ne diyebilirim ki? İnkâr mı edeyim? Onları bir şey olmadığına ikna etmeye mi çalışayım? Yapamam ve onlara yalan söylemek istemiyorum.

Boğazımı temizledikten sonra geleceğimden sorumlu olan adamın gözleriyle karşılaşıyorum. "Nasıl?"

Genel Müdür, konuşmadan tamamen kopmuş gibi görünen Koç'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Nasıl ne, evlat?"

Sertçe yutkunuyorum. "Nereden biliyorsun?"

Yere bakarak derin bir iç çekti. "Bu suçla ilgili söylentilerin doğru olmamasını umuyordum." Başını kaldırmadan önce birkaç kez sallıyor, hayal kırıklığı gözlerini bulandırıyor. "Dün gece bilgi veren biri çıktı."

Dün gece mi? Dün gece odamdaydım. Sinclair'de tabii ki.

-Auden ile video sohbeti. Ben sikimi okşarken o da amını parmakladı, sonra yüzümde bir gülümsemeyle yatağa gittim.

Tanrım... Auden.

Auden. Auden. Auden.

Göğsüm sıkışıyor ve onu ovmak için uzanıyorum, bunun onun için, sözleşme için ve şirketi için ne anlama geldiği ihtimali beni endişelendiriyor. Eğer bu ortaya çıkarsa beni asla affetmez.

Ama anlayamadığım şey de bu, *nasıl* dışarı çıktı? "Kim?"

"Pardon?" diyor GM.

"Size kim söyledi?"

"Ben yaptım."

Az önce her şeyi mahveden pisliğin kapıda dikildiğini görmek için sandalyemde dönüyorum. Siyahı siktir et, kırmızı görüyorum. Bir anda sandalyeden kalktım, bana sırtan siki yumruklamaya hazırdım ama adımı duyunca durdum.

"Otur, Hutchinson."

Duruyorum ama oturmuyorum. Rogers hala o kadar dik dururken, çenesi yukarıda, zafer kazanmış gibi hissederken yapamam.

"Nasıl?" Kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkarıyorum.

O lanet sırtış büyüyor. "Diğer takımların kaldığı otelde ne yaptığınız konusunda gerçekten daha dikkatli olmalısınız."

Lanet olsun. Sinclair.

İş dönüp dolaşıp Sinclair'e geliyor.

Dikkatli olduğumuzu, risk altında olmadığımızı düşünmüştüm ama diğer takımlar şehirdeyken gizlice girip çıkmamın nasıl görünebileceğini tam olarak düşünmemiştim. Bunu sadece bir ziyaret olarak görmelerini umuyordum ama Rogers gibi küçük pislikler ortalıkta dolaşırken bunun böyle olmayacağını bilmeliydim.

Bizi görmüş olabileceği bir zamanı düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Tabii...

Hayır. O gece mutfağa indiğimizde bizi görmüş olamaz.

Etrafta kimse yoktu, değil mi?

"Artık gidebilirsin Rogers," diyor Serpents GM'i Vegas'lı oyuncuya.

Herif uzaklaşmadan önce bana son bir ukala sırtış attı. Onun yerinde olsaydım, bu kadar kendini beğenmiş görünmezdim. Bu gece buzda birlikte olacağımızı unutuyor.

GM boğazını temizler. "Reed?"

Arkamı dönüyorum, yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmeye hiç hazır değilim ama toparlanmam ve bu işi bitirmem gerektiğini biliyorum. Bana başarısızmışım gibi bakmasından nefret ederek tekrar sandalyeye yerleşiyorum.

Ama öyleyim. Başaramadım. Bu yıl hokeyden başka bir şeye odaklanmayacağıma dair kendime verdiğim sözü tutamadım. Peki ne için?

Auden için.

Auden. Auden. Auden.

GM konuşmaya başladığında göğsümdeki o sıkışık noktayı okşuyor ve onunla ilgili tüm düşüncelere karşı gözlerimi kapatıyorum, sanki onları fırçalamaya ve uzaklaştırmaya çalışıyormuşum gibi.

"Anladığımız kadarıyla bu ilişkiniz sezon başlamadan önce başlamış ve siz ikiniz aranızdaki bağın farkında değilmişsiniz."

Duyduklarıma inanamıyorum. Ben ve Auden hakkında bu kadar şeyi nasıl biliyorlar? Biri onlara söylemiş olmalı ve bu Rogers olamaz. Elbette, bizi birlikte görmüş olabilir, ama tüm bu detayları bilmesine imkan yok. Başka biri olmalı.

Bir takım arkadaşı.

Öyle olmalı. Ama kim? Kim bana böyle ihanet edebilir?

"Anlıyoruz," diye devam ediyor GM. "Olur böyle şeyler. Ve bu ilişkinin devam etmesinden memnun olmasak da, diğer tarafa bakmaya hazırız çünkü hala bu takımı bir şampiyonluğa, takım arkadaşlarının hak ettiği, bu şehrin hak ettiği ve *senin hak ettiğin bir şampiyonluğa götürecek* en uygun kişi olduğuna inanıyoruz."

Başımı kaldırıyorum. Şaka mı yapıyorlar? Her şeyden sonra, hâlâ kaptan olmamı mı istiyorlar?

Ama bunu gözlerinde görebiliyorum.

Ciddi. Nasıl ciddi olabilir?

"Sen iyi bir adamsın, Reed. En iyilerden birisin. Hayatını bu oyuna adadın ve biz de bunu fark ettik. Sadece bu da değil, muhtemelen kariyerinin geri kalanını da bu takıma adadın. Bizi zafere taşıyacak senden daha iyi biri var mı?"

Kadroda bu rolde aynı derecede iyi olabilecek beş oyuncu daha sayabilirim ama şu anda bu ofiste oturanlar onlar değil. I

am.

"Neden şimdi? Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" GM ve Koç birbirlerine bakarlar.

"Yeni yıla iyi haberlerle girmek istiyoruz. İstiyoruz ki Seattle Serpents'ın yeni kaptanını 1 Ocak'ta açıklayacağız ve sesleneceğimiz kişinin sizin adınız olmasını çok isteriz."

Bunu ben de istiyorum. Hem de çok. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Neredeyse her şeyi.

"Sadece gemide olduğunuzu bilmemiz gerekiyor... *sonuna* kadar gemide." Bunun ne anlama geldiğini açıklamıyorlar çünkü açıklamak zorunda değiller. *Auden. Auden. Auden.*

Aklımdan geçen yüzü, uzun kestane rengi saçlarını, ela gözlerini ya da öpmeyi çok sevdiğim dudaklarını düşünmemeye çalışıyorum. Onun boğuk kahkahasını ya da her içkiden önce şarabını nasıl karıştırdığını düşünmemeye çalışıyorum. Aralık ayında bana nasıl çıplak yüzdürdüğünü ya da sarhoşken ne kadar sevimli olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Uyurken nasıl konuştuğunu ve horladığını düşünmemeye çalışıyorum ve ellerimin, dilimin ve aletimin karşısında parçalandığında ne kadar mükemmel görüldüğünü düşünmemek için gerçekten ama gerçekten çok uğraşıyorum.

Bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum.

Auden'ı üç aydır tanıyorum ama ben hayatım boyunca hokey oynadım. Vermem gereken kararı çok iyi biliyorum. Doğru olanın ne olduğunu *biliyorum*.

Bir sıkışma daha, bu seferki kalbimin biraz üzerinde. Acıyı bastırıyorum, bunun sadece tüm bu durumun stresi olduğunu biliyorum. Gececek, tıpkı Auden'a olan hislerim gibi.

"Reed?"

Başımı kaldırıp önce koçumun, sonra da genel müdürün gözlerine bakıyorum ve her şeyi değiştireceğini bildiğim iki kelime söylüyorum.

"Ben de varım."

Koç ve genel müdürle toplantının geri kalanı tamamen bulanıktı. Benden bekledikleri her şeyi, rolümün ne olacağını ve hatta kararlarını ne zaman ve nasıl açıklayacaklarını gözden geçirdik ama hiçbirini aklımda tutmadım. Sonunda beni kovduklarında, bir kişiyi bulma görevindeyim: Rogers.

"Whoa, adamım."

Kafamı kaldırdığımda Keller'ın önümde durduğunu gördüm. Neredeyse ona çarpacaktım, geldiğini bile görmemiştim.

"İyi misin?" diye soruyor, çelik gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ne var ne yok?"

"Kaptan benim."

Bir gülümseme - ya da en azından Keller'ın çarpıtılmış versiyonu - dudaklarına yayılır. "Bu harika, dostum. İyi bir seçim yapmışlar."

Homurdanıyorum.

"Bundan memnun değil misin?"

"Öyleyim," diye bağıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Sorun sen değilsin. Kaptan yeri de değil. Şey, hayır. Kaptanlık yeri. Biliyorlar."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Biliyor musun?" "Ben ve Auden. Onlar biliyor."

"Oh. Anlıyorum." Birkaç kez başını sallıyor. "Anlıyorum."

Şaşırmış gibi görünmüyor. Neden şaşırmış görünmüyor? Bu o muydu? Keller, Koç'a ve Genel Müdür'e her şeyi anlattı mı?

Düşünceler ortaya çıktıkları kadar çabuk kaybolurlar. O yapmaz. Bu tür şeyler onun umurunda değil. Bu onun tarzı değil. Çenesini kapalı tutar, her zaman öyleydi ve muhtemelen her zaman da öyle olacak.

"Nasıl öğrendiler?"

"Rogers," diyorum ama geri kalanını, beni rahatsız eden diğer kısmı atlıyorum çünkü takımdan biri olması gerektiğini *biliyorum*.

Dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Lanet Rogers. O puştan nefret ediyorum." "Bunu duymuştum."

Başını sallıyor, en az benim kadar kızgın görünüyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey."

Ve gerçek bu. Her ne kadar bu konuda bir şeyler yapmak *istesem de* yapamam. Henüz kazağımda C harfini taşıyor olabilirim, ancak tüm niyet ve amaçlar için artık kaptan benim. Ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, oraya çıkıp birini dövmem. Beni örnek alan koca bir takım var. Örnek olmak zorundayım.

"Biliyorsun..." Keller, daha önce pek çok kez gördüğüm o hastalıklı sırıtışının ortaya çıktığını söylüyor. "Sanırım bu gece dövüşmek istiyorum."

Seattle'a indiğimizde saat gece yarısını geçmişti ve geçirdiğimiz uzun gecenin ardından eve döndüğüm için çok mutluyum.

Keller kavga edeceğini hissettiğini söylerken şaka yapmıyordu. O kadar sert mücadele etti ki maçın ilk altı dakikası içinde bir maç ceza aldı ve oyundan atıldı. Rogers'la tartıştıktan sonra bana baktı ve göz kırptı. Herkes için aynı şeyi söyleyemesem de en azından benim arkamı kolladığını bilmek iyi hissettirdi.

En büyük kalecimiz Keller'ın oyundan erken çıkmasına rağmen maçın içinde kalmayı başardık. Tüm gece boyunca Vegas'la şans ve gol alışverişinde bulunarak, bizi önce uzatmaya sonra da penaltı atışlarına gönderen bir karmaşaydı ama galip gelen taraf biz olduk.

Şimdi geç oldu ve tek yapmak istediğim biraz dinlenmek, bu yüzden buraya nasıl geldiğimi, Sinclair'e nasıl baktığımı anlayamıyorum. Yani, *nedenini* biliyorum.

Buradayım ama olmamalıyım. Burası artık ait olduğum yer değil. Aslında hiçbir *zaman* buraya ait olmadım. Arabama geri dönmeli, motoru çalıştırıp eve gitmeli, sonra da kendi yatağıma uzanmalıyım.

Ama ben
bilmiyorum.

Yapamam.

Onu son bir kez daha görmeliyim.

İçeri adımımı attığımda tanıdık döner kapılar beni karşılıyor, iki cam bölme arasında eve hoş geldin kucaklaması gibi beni sarıyor. Kapılar kapanırken asansör beni sıcaklığıyla sarıp sarmalıyor ve son zamanlarda kendi evimde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdiğim kata çıkarıyor. Anahtar kartımı okuyucuya bastırdığımda, ping sesi geliyor, sanki *GO diye* bağırıyormuş gibi yeşile dönüyor ve ben de yapıyorum. Ayağımı gaza basıp kapıyı iterek açıyorum.

Auden beni bekliyor, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor, sonra koltuktan kalkıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ona karşı iç çekiyorum, ellerini saçlarımin arasına kaydırırken dokunuşunun tadını çıkarıyorum ve benimkileri beline doluyorum.

Onu kollarıma alıp yatak odasına götürüyorum ve yatağın üzerine yatırıyorum. O tişörtünü *-benim* tişörtümü- çıkarıyor, ben de pantolonumu çıkarıp yeterince aşağı indiriyorum. Onu sırt üstü yatırıp içine giriyorum, sanki o benim için yaratılmış, ben de onun için yaratılmışım gibi. Homurdanmalar ve inlemeler, alıp verme ve tekrar alma karmaşası içindeyiz.

İşimiz bittiğinde ve o yanımda derin bir uykuya daldığında, istemesem de ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yataktan kalkıp giyiniyorum, sonra alnına son bir öpücük konduruyorum.

"Hutch?" diye mırıldandıktan sonra başını çevirip yüzünü yastığa gömüyor ve yumuşak horultuları bir kez daha havayı dolduruyor.

Çok alıştığım odadan çıkarken bir kez daha alıyorum ve veriyorum.

Şapkam ve kalbim.

BÖLÜM 18

AUDEN

"Nasılsın ufaklık?"

Babama gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye soruyor her zaman kullandığı o tatlı babacan ses tonuyla.

"Eminim."

Tamamen yalan değil. Ben iyiyim, ya da en azından iyi olacağım.

Bugün şirketimi sattım. Çılgınca ve riskli bir hamleydi ama yapılması gereken buydu. Lilah haklıydı; daha iyi bir hayat kurmanın zamanı gelmişti. Uzun yıllarımı başkaları için bir şeyler inşa ederek ve her seferinde kendimden küçük parçalar vererek geçirdim. Şimdi, benden geriye kalanları alıp daha iyi, daha büyük bir şey inşa etme zamanı.

Bir ev.

Bir
hayat.

Sevgiler.

"Ne olursa olsun," diyor ikizim diğer tarafımdan, elimi sıkmak için uzanarak nadir görülen tatlı bir jestle, "bence doğru şeyi yaptın."

Sıkmasına karşılık veriyorum. "Teşekkürler, Rory."

Kalabalığın içinden geçerken omzunu omzuma çarpıyor ama elimi bırakmıyor, sanki şu anda bu rahatlığa ihtiyacım olduğunu biliyor. Rory

Haklısın, doğru kararı verdim. Verdiğimi biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum ama bu üzülmeyecek anlamına gelmiyor.

Uğruna çok çalıştığım her şey gitti. Yeni bir bölüme giriyorum ve yeni bölümler her zaman korkutucudur. Hamle yapmanızı bekleyen yanıp sönen bir imleçle boş bir sayfaya bakmak korkutucudur çünkü hikaye her şeye dönüşebilir, beklemediğiniz bir şeye bile.

Ama işin güzelliği de burada, değil mi? Sıfırdan başlamak. Temiz bir sayfa. Her şeyi düzeltmek için yeni bir şans. Bu yüzden bu gece, maçtan sonra, Hutch'a ona karşı hissettiklerimi itiraf edeceğim. Ona kuralları çiğnediğimi, düşünülemez olanı yaptığımı ve ben, Auden Sinclair, ona geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu söyleyeceğim.

Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

Dün sabahın erken saatlerinde yatağımdan sıvıştığında şaşırmadım. Bu onun yapacağı bir şey değildi ama şapkasının şifonyerin üzerindeki her zamanki yerinde olmadığını gördüğümde şok oldum. Yine de bu endişeyi hemen bir kenara bıraktım. Eminim bu gece Yılanlar Noel tatilinden önceki son ikinci iç saha maçını oynarken ona ihtiyacı vardı.

Yine de arenada onsuz yürümek garip hissettiriyor. Aylar boyunca buna o kadar alıştım ki Hutch'ın olduğu kadar benim de rahatlığım haline geldi. Belki bu gece bunun için onunla pazarlık yapabilirim.

Kendi kendime sırtıyorum, onu geri almak için planladığım tüm kirli yolları düşünüyorum.

"Vay be." Pist kenarındaki koltuklarımıza ulaştığımızda babam kısık bir ıslık çalıyor. "Bunlar çok güzel evlat. Beni de getirdiğin için onur duydum."

"Tabii ki. Bu senin erken Noel hediyen."

Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Şirketimi satmaya karar verdiğim anda, bu büyük geçişi yaparken babamın yanımda olmasına ihtiyacım olacağını biliyordum. Her şeyi bırakıp koşarak Seattle'a geldi, ben de ona borcumu aklıma gelen tek yolla ödemek zorunda kaldım: bedava bir hokey maçı.

Rory ona, "Bu kazak sana çok yakışmış ihtiyar," diyerek babamızın ters ters bakmasına neden oluyor. Bundan etkilenmiyor, hatta o kadar ileri gidiyor ki

ona göz kırpmıyor, bu da onu daha da sinirlendiriyor.

Yaptıkları maskaralıklar karşısında başımı sallıyorum, gözlerim Yılanların birkaç dakika içinde kayarak çıkacağını bildiğim tünele kayıyor. Heyecandan içim içime sığmıyor, sadece maçlara gelmeyi sevdiğim için değil, Hutch'ı görmek için de sabırsızlanıyorum.

Dün gece gelmedi ve ben de kendimi bir bağımlı gibi ilaç ararken buldum. Evet, sanırım bağımlıyım ama bununla barıştım.

"Nachos mu?" Rory soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Baba?"

"Sanki nachos'u es geçerim de. Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır." Kız kardeşim omuz silkiyor. "Ben yolumu biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, Rory o ilk maçtan beri benimle birçok maça geldi. Daha da şaşırtıcı olanı, gelmesi için ona bir kez bile yalvarmak zorunda kalmadım; her şeyi kendi başına yaptı. Onun da benim gibi oyuna kafayı taktığını hissediyorum.

Merdivenlerden koşarak çıktı ve sadece beni ve babamı bıraktı.

"Anlat bakalım ufaklık," diye başlıyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Nasılsın

gerçekten

hissediyor

musun?"

"İyi."

Bana inanmayarak gür, kırılmış kaşlarını kaldırıyor ve ben gülüyorum. "İyi," diye tekrarlıyorum. "Söz veriyorum baba. Kendimi iyi hissediyorum."

"O şirket senin tüm hayatındı..."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Biliyorum. Ama... farklı bir şey yapmanın zamanı geldi." "Ve sen bununla iyi misin? Farklı bir şeyle?"

"Öyleyim. Sanırım bir süredir öyleyim. Sadece nasıl yaklaşacağımdan emin değildim, ama şimdi... Bilmiyorum. Sanki zamanı gelmiş gibi hissediyorum."

"Hmm."

Sanırım söyleyeceklerinin hepsi bu kadar.

"Peki ya görüştüğün adam? Onunla bir ilgisi var mı?"
Donup kaldım. O... biliyor mu?

İçtenlikle gülüyor. "Şu an yüzündeki ifadeyi görmelisin." Dirseğiyle beni itiyor. "Ne oldu? Colorado'daki kahvaltıda Reed Hutchinson'la aranızda geçenleri fark edemeyecek kadar kör olduğumu mu sandın gerçekten?"

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Babamın ikimize hiç dikkat etmediğini sanıyordum, sadece Reed ve hokey konuşuyorduk.

"Şirketi satmanızın sebebi o mu?"

Ellerimi kucağımda sıkıyorum. "Bir parçası, evet."

Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim. Evet, şirketi daha fazlasını istediğim için sattım, ama onun için de sattım, sahip olabileceğimiz şeyler için, özellikle de bizi engelleyen sözleşme olmasaydı.

"Onu seviyorsun o zaman?" diye soruyor babam.

Yavaşça başımı sallıyorum ve yüzünü bir gülümseme kaplıyor, koltuklarımızı gördüğünde bana verdiğiinden bile daha büyük bir gülümseme.

Yanağının çukurlaştığı yeri dürtüyorum. "Bu bakış ne için?"

"Sizin adınıza sevindim, hepsi bu. Anneniz ve benimle yaşadıklarınızdan sonra endişeliydim... Sadece endişeliydim. Aşkın böyle olmak zorunda olmadığını kabul edeceğinizden emin değildim. Bu kadar kaotik olmak zorunda değil. Huzurlu olabilir ve gerçek olabilir. Bir parçam anneni her zaman sevecek çünkü bana iki güzel kız verdi, ama sahip olduğumuz şey..." Boğazında biriken duyguları temizliyor ve gözlerine dolan yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırıyor. "Size örnek olmak istemedim ve siz kızları mahvetmediğim için çok mutluyum."

"Ah, baba."

İkimiz de otururken elimden geldiğince onu kollarımla sarıyorum. Şu anda aptal gibi görüldüğümüze eminim ama umurumda değil. Babam hiçbir zaman duygularını göstermekten çekinmemiştir, ama bu? Bu farklı hissettiriyor ve belki de *ben* farklı hissettiğim içindir.

Ayrıldığımızda, gözleri parlayan sadece o değil; ben de ağlıyorum ve babam bunu fark ediyor.

"Özür dilerim, ufaklık. Seni duygusallaştırmak istememiştim. Hokey maçında kim ağlar ki?"

Gülüyor ama o bilinen sıcaklığı tam olarak yok.

"Bizi sen mahvetmedin, tamam mı? Bize verebileceğin en iyi hayatı verdin. Yani sen ve annem yürümediniz." Omuz silkiyorum. "Olur böyle şeyler. Ayrı ve mutlu olmanızı, birlikte ve mutsuz olmanıza tercih ederim. Geleneksel bir ev hayatımız olmasa bile Rory'yle ben iyi anlaştık, sence de öyle değil mi?"

"Diyebilirim ki. Sen, şirketin ve onun klinikleri arasında... Baban daha iyi çocuklar isteyemezdi, orası kesin." Kolunu sandalyenin üzerinden sarkıtarak beni kendine doğru çekti ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Auden Grace."

"Ben de seni seviyorum baba."

İşte böyle oturuyoruz, o kolunu bana dolamış, ben de tribünlere girip çıkan insanları seyrederken onun sıcaklığından keyif alıyorum. Eğer şirketime bağlı olmamak, babamla daha fazla zaman geçirmek için dört gözle bekleyeceğim şey buysa, bunu kabul edeceğim.

"Nachos geliyor!" Rory sesleniyor ve biz de dönüp onu bir değil, iki değil, *üç* devasa kask dolusu peynir taşıırken buluyoruz. Koridorun sonunda duruyor ve üzerimizde dolaşan duygusal bulutu fark edince burnunu kırıstırıyor. "Ew. Siz ikiniz *duygularınızı* mı paylaşıyorsunuz?"

Babam ve ben gülüyoruz, o sıraya doğru ilerlerken elinden yemeği almak için ayağa kalkıyoruz.

Babam ona, "Seni seviyorum Aurora Rose," diyor ama bana sarılıp öpmeyi atlıyor ve Rory'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa bu sevgi gösterisine minnettar.

"Wuvyatuf," diyor ağzına bir avuç nachos tıktırırken.

Ona başımı sallıyorum, ne kadar gülünç olduğunu söylemeye hazırım ama hoparlörlerden gelen ani patlama sözlerimi bastırıyor.

"Pekâlâ, Serpents taraftarları!" diye sesleniyor saha içi spikeri. Bu, son birkaç yıldır çok aşına olduğum bir çağrı.

aylar. "Memleketinize tezahürat yapmaya hazır mısınız? Seattle Serpents'inıza kocaman, sıcak bir hoş geldiniz diyelim!"

Her zamanki gibi, arenada heyecan patlaması yaşanıyor ve tüm bu vızıltı babamı bile ayağa kaldırıyor, sanki bir zamanlar orada binlerce insanın onun için tezahürat yapmasını dinlemiyormuş gibi yüzünü cama dayıyor.

Fox buzun üzerine çıkar, diğer oyuncular da birer birer onun arkasına dizilir. Lawson bir yığın diske vuruyor, onları serbest bırakıyor ve bir tanesini kaleye doğru fırlatıyor. Tam ortaya vuruyor ve herkes alkışlıyor.

Sonra işte orada, Hutch. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve midem onu her gördüğümde yaptığı o küçük taklayı atıyor.

Rory kulağıma, "İşte senin adamın," diyor ve ben sırtıyorum.

Hutch'ın önce bir tur, sonra bir tur daha atıp kaleye birkaç disk fırlatmasını izliyorum. Biri üst direğe çarpıyor, diğeri ise öteye uçup gürültüyle tahtalara çarpıyor. Beklenti içimde zonkluyor. Tam o sırada yanıma geliyor ve sopasını cama vuruyor, bana göz kırpmıyor ve *tatlım diyor*, ben de hevesleniyorum, hatta umutsuzluğa kapılıyorum.

Benim tarafıma doğru kayıyor ama durmuyor. Aslında, bana doğru bakmıyor bile. Bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Bu da neyin nesi?" Rory cips ve peynir lokmaları arasında soruyor.

"Emin değilim," diyorum ona.

Her ne ise, mideme yerleşen belirgin bir korku hissi var. Hutch'ta bir sorun var, ama bundan daha fazlası... *bizde bir sorun var*.

Ve nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 19

SERPENTS SINGLES GRUP SOHBETİ

Lawson: Hutch'ın son birkaç gündür nasıl bir pislik olduğunu fark eden başka kimse var mı?

Lawson: Kimse yok mu?
Sadece ben mi?

Hayes: Onu henüz o kadar iyi tanımıyorum ama bir şeyler ters gidiyor gibi.

Lawson: Fox
mu?

Çıktı. Dün gece duştan sonra bana bağırdı. Çok fazla kolonya kullandığımı söyledi.

Lawson: Dürüst olmak gerekirse, öyle. Bath & Body Works'ün içi gibi kokuyorsun.

Fox: Lezzetli mi?

Lawson: Hayır. Mide
bulandırıcı.

Keller: En azından kolonya sürüyor ve Yürüyen Konuşan Pislik gibi kokmuyor.

Lawson: Hayır, adı Senden Daha İyi Olduğum İçin Kıskanıyorsun.

Fox: Çocuklar.

Hayes: Sence bunun oteldeki piliçle bir ilgisi var mı? Zengin olanla mı?

Lawson: Oooh. Yeni çocuk bir şeylerin peşinde olabilir.

Çocuk mu? Aynı yaşta olduğumuza eminim.

Lawson: Evet, ama sen kulüpte yenisin, yani çocuksun.

Fox: İşler hiç de öyle yürümüyor ve bunu sen de biliyorsun Lawsy.

Lawson: Kulüp kurallarını ben koymuyorum.

Keller: Çünkü kural falan yok, sik kafalı.

Lawson: Ama olmalı. Birisi sürekli bir pislik olduğunda ve onu oylamamız gerektiğinde ne yapacağımız gibi.

Lawson: Merak etme, bu sefer senden bahsetmiyorum Keller.

Keller: *orta parmak emoji*

Lawson: Kaptan artık sevişmiyor mu? Bu yüzden mi asil bir pislik gibi davranıyor?

Locke: Hepinize onun bu grup sohbetinde olduğunu hatırlatmama gerek var mı?

Yani? Bırakalım görsün. Belki fikrini değiştirir.

Locke: Çenenin çalıştırmaktan hiç yorulmaz mısın, Lawson?

Lawson: Hayır.

Keller: Sanki sen konuşuyorsun, Locke.

Locke: Bu da ne demek oluyor şimdi?

Keller: Biliyorsun.

Lawson: Bilmek istiyorum.

Ben de. Dökül bakalım.

Fox: Benim bile ilgimi çekti.

Keller: Ne oldu? Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu Locke?

Lawson: Aww. Sessizleşti. Bu gece bizim için dedikodu yok.

Yuh!

Fox: Evet, yuh! Yuhala bu adamı!

Keller: Hepiniz enenizi kapatın.

Sevişmekten bahsetmişken, buna ihtiyacın olabilir Keller. Tatil boyunca bunun üzerinde alış, tamam mı?

Keller: Her zaman son sözü sen söylersin, değil mi Lawsy?

Lawson: Tabii ki biliyorum.

Keller: fle bana.

Lawson: Hayır.

Lawson: Ama annen daha sonra müsait olursa, belki bana sakso çekebilir.

Keller: İşte bu.

Lawson: Ne yapacaksın? Sessizce bana mı bakacaksın? Ooooh, titriyorum.

Fox: Daha fazla anne şakası yapmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

Fox: Ama eğer değilse... Hey, Lawson? Annenin dün gece bana ne söylediğini bilmek ister misin?

Locke: Pekala, pekala. İşiniz bitti.

Hiç eğlenceli değil. Ne dediğini bilmek istiyorum. Notları karşılaştırabiliriz, Fox.

Lawson: HEY.

Keller: Bir kez daha, tam içine girdin, Lawson.

Öyle mi?

Hutch'ın hala gelmediğine inanamıyorum. Telefonunu patlatıyor olmalıyız.

Koç'la birlikte ofise döndü. Meşgul.

Keller: Muhtemelen Lawson'dan kaçmakla meşguldür. Keşke bunu yapabilsem.

Lawson: Yalan söyleme. Beni seviyorsun.

Keller: Sadece iki şeyi seviyorum ve sen onlardan biri değilsin.

Lawson: Solak ve sağlam?

Dang, Keller. Switch-hitter. Güzel.

Fox: Çocuklar...hadi. Kendimize gelelim.

Lawson: Keller deniyor ama çok küçük.

Senden nefret ediyorum.

Lawson: Kendine ne söylemen gerekiyorsa. *öpücük surat emoji*

BÖLÜM 20

HUTCH

Bir maç daha. Sadece bir maç daha.

Hokeye ara vermekten en son ne zaman bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum. Genelde pistte olmayı çok severim ama uzun zamandır ilk defa bu beş günlük tatil beni buzdan daha çok çağırıyor.

Yeni yılda kaptan seileceğimin söylenmesinin tam tersi bir etki yaratacağını düşünürsünüz. Takıma ihtiyaç duydukları kaptan olabileceğimi göstermek için heyecanlanacağımı düşünürsünüz ama şu anda içimde öyle bir his yok.

Kendimi kötü hissediyorum. Günlerdir hiçbir şey yolunda gitmiyor, ne yediğim yemek, ne uyku, ne de oyunum... hiçbiri. Bundan nefret ediyorum ve her şeyin normale dönmesini istiyorum.

"Hey."

Locke'u görmek için sağıma bakıyorum. Benim gibi onun da elinde bir tabak vardı. Benim aksime o tabağını tavuk, biftek ve makarna ile dolduruyor. Benim elimde şu anda yiyebileceğimden bile şüphelendiğim altı havuç var.

"Son zamanlarda grup sohbetine baktın mı?"

"Lawson ve Keller'ın atışmalarını izlemekle pek ilgilenmiyorum."

"Hmm." Başını salladı, sonra bana doğru eğildi. "Belki de değil, ama muhtemelen takım arkadaşlarının senin hakkında ne söylediğini kontrol etmelisin."

"Umurumda değil," diyorum ona ve dikkatimi yemekle hiç ilgilenmediğim yemeğe veriyorum.

Gerçekten umurumda değil. Belki bir zamanlar telefonumu elime alıp saçmalıklarına göz atardım ama artık söyledikleri hiçbir şey umurumda değil.

"Yapmalısınız, *Kaptan*."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bildiğim kadarıyla beni kaptan yapma kararı henüz takımın geri kalanıyla paylaşılmadı. Bugün personelle birkaç toplantım daha var ve bu akşam buza çıkmadan önce bunu duyurmayı planlıyoruz. Peki Locke nereden biliyor?

Omuz silkiyor. "Koç'la biraz sohbet ettik. Fikrimi almak için bana geldi."

"Senin fikrin mi? Ne hakkında?"

"İyi bir kaptan olsan da olmasan da" diyor, etrafımda dolaşıp tabağına bir yığın bezelye doldururken.

Hikayenin tamamı bu değil. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

Locke'u omzundan tutup kendi etrafında döndürüyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

Gözlerini odanın içinde gezdiriyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Yalnız değiliz ve diğer oyuncuların dikkatini çektiğimiz kesin ama umurumda değil. Benden bir şey saklıyor ve ben cevap istiyorum - seyirciler lanet olsun.

İç çekiyor ve bir şekilde o tek nefeste anlıyorum.

Biliyorum.

"O sendin," diyorum.

İnkâr etme zahmetine bile girmiyor. Omuz silkiyor ve daha fazla yemek almak için başka bir kaşık almaya gidiyor, ama ben kaşığı elinden çekip alıyorum, yere düşmesini umursamıyorum.

Şu anda tüm odanın dikkati kesinlikle bizim üzerimizde.

"Bunu gerçekten burada yapmak istiyor musun?" diyor

kısıp bir sesle. "Gerçekten istiyorum."

Başını sallıyor, sonra bana yaklaşıyor. "Evet, bendim. Rogers seni ispiyonladıktan sonra koç ve genel müdür bana geldi. Onlara yalan söylemeyecektim, özellikle de her şeyi yanlış anlamışken."

"Neyi yanlış yaptın?" Feveran ediyorum.

"Zaman çizelgesi. Sezon başladıktan *sonra* onunla görüşmeye başladığını düşündüler ama onları düzeltmek zorunda kaldım. Öyle olmadığını bilmeleri gerekiyordu."

"Ne yani? Onlara beni korumalarını söylediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, hemen hemen. Ve işe yaradı, değil mi? Sana teklif ettiler C."

Ona vurmak istiyorum. Lanet olsun, ona vurmak istiyorum. Ya da başka bir şey. *Herhangi bir şey*. Of

Auden ve benimle ilgili bilgileri ifşa edeceğini düşündüğüm tüm insanlar arasında Locke en son beklediğim kişiydi.

"Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Bak dostum," diyor sessizce. "Bunu senin *için* yaptım, sana değil. Sıcak sulardaydın ve ben de biraz sakinleştirmek istedim. Ayrıca, tüm bunlar için suçlanacak kişi ben değilim, değil mi?"

Hepsi bu kadar. Locke'u tutup kaldırıyorum, gömleğini ellerimle yumrukluyorum ve tabaklarımızı yere düşürüyorum. Sandalyeler fayansların üzerinde gıcırıyor ve ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ama Locke elini kaldırıyor.

"Sorun yok," diyor bize yaklaşan kişiye. "Ben hallederim." Gözlerimin içine bakıyor. "Bunu koridorda halletmeye ne dersin, Hutch?"

Bu bir soru değil, daha çok bir emir. Ben kaptan olsam da Locke'un benden birkaç yıl kıdemi var ve sen benim gibi kıdemli adamlarına saygısızlık yapmazsın. Ben de takım arkadaşlarına onun bana yaptığı gibi saygısızlık etmeyeceğini düşünüyordum ama işte buradayız.

Yine de onu elimden bırakıyorum ve koridora çıkarken omzumu onun omzuna vurmaya dikkat ederek yanından geçip gidiyorum. O da beni yakından takip ediyor ve daha özel bir yer bulana kadar yürüyoruz. Sonra ona doğru dönüyorum.

Parmağımı yüzüne doğru ittim. "Sana güvenmişim dostum. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

"Biz arkadaşız."

"O zaman neden?" Ellerimi havaya kaldırıyorum, *arkadaşıma* yumruk atmak gibi çılgınca bir şey yapmamak için ileri geri volta atıyorum. "Neden?"

"Çünkü bilmiyordum."

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "Neyi bilmiyordun?"

"Onu sevdiğini."

Geriye doğru tökezledim. Bu da ne...

"Ben..." Ona ve saçma ifadesine başımı sallıyorum. Sonra da gülüyorum. *Çok sert*. Aşk mı? Ben mi? Hiç şansın yok.

Ben *aşk yapmam*. Beni sevebilecek tek şeyin hokey olduğunu fark ettiğimde bundan uzun zaman önce vazgeçtim ve öyle de oldu. Yıllar boyunca bana çok iyi geldi. Bana dünyayı gezme şansı verdi. Bana istikrar verdi. Bana arkadaşlar, aile ve toplum verdi. Bana isteyebileceğim her şeyi verdi. Elbette, bunun için çok çalışmam gerekti, ama evlilik böyle bir şey, değil mi? İştir ve ben de öyleyim, oyunla evliyim.

Auden'a aşık olmak mı? Bu mümkün değil. Kalbim çoktan alındı.

"Hayır," diyorum ona güvenle. "Sevmiyorum."

Bana inanmıyormuş gibi gülüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen ve senin gözünün önündekini görememe yeteneksizliğin." "Çünkü orada değil. Sen sadece hayal görüyorsun."

"Oh, öyle mi?"

"Evet."

Omzumu iterek beni bir kez daha geriye doğru tökezletiyor. "O zaman bana bir şey söyle Hutch - eğer hayal görüyorsam, neden her gün en çok görmek istediğin kişi o?"

"Değil," diye karşı çıkıyorum ama sözcükler dilimde acı bir tat bırakıyor.

"Biz günlerce yokken neden ilk koştuğun kişi o oluyor?"

"Değil," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak ve o acı tat daha da kötüleşiyor.

"Peki neden tüm iniş v e çıkışlarını paylaşmak istediğin kişi o, ha?"

Göğsümü dürtüyor, tam da günlerdir ağrıyan yerimin üstüne. "Neden zor bir oyun oynadıktan sonra yanına gittiğin kişi o oluyor?"

eli boş mu?"

Başka bir dürtme, başka bir tökezleme.

"Neden rakip takımı yok ettikten sonra görmek için sabırsızlandığınız kişi o?"

Dürt.

"Ya da Lawson tarafından çok uzun süre rahatsız edildikten ve sizi cezalandıracak birine ihtiyaç duyduktan sonra mı?"

Dürt.

"Neden düşünmeden duramadığın kişi o?" "O değil. O..." Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, takımın

Dişçi bana bağırarak. "Yanılıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Öyle miyim, Hutch?" Bir dürtme daha, bu seferki tam kalbimin üstünde. "Eğer o kadar yanılıyorsam, onu tanıdığından beri geçen aylar içinde neden değiştin, ha? Neden Lawson bile birkaç gün öncesine kadar ne kadar çok gülümsediğin hakkında yorum yapıyor? Neden bu kadar iyi oynuyorsun? Neden hayatındaki her şey ondan sonra çok daha parlak görünüyor? Ve o gittiğinden beri neden bu kadar mutsuzsun?" Locke bana yaklaşıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. "O varken hayatın neden bu kadar iyi?"

"Öyle değil. Bu-"

Zayıf protesto girişimimi görmezden geliyor ve göğsümdeki o artık tanıdık olan ağrıya daha sert bastırıyor. "O burada, dostum. Tam burada. İçine girmiş. Etrafında dolaştığın o kara deliği doldurdu. Seni iyileştirdi Hutch ve sen bunu kabullenemeyecek kadar inkâr etme derdindesin."

Sözlerini çürütmek istiyorum. Ona yanıldığını ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını söylemek istiyorum... ama itiraz asla gelmiyor.

Bana sorduğu soruların mantıklı cevapları var mı? Eminim vardır, ama onları bulamıyorum çünkü aniden tüm mantıklı cevaplar *mantıksız görünmeye başladı*. Alakasız. Kesinlikle anlamsız. Çünkü o haklı.

Adam haklı.

Locke'un söylediği o şeylere ne zaman dönüştü? Ne zaman hayatımdaki en önemli kişi oldu? Kendime bunların rutinin bir parçası olduğunu söyleyip durdum. Tanrı aşkına, ben bir hokey oyuncusuyum. Rutinlerle büyürüm. Onlar benim tüm hayatım.

Ama Auden'la birlikte olmak... hiçbiri otomatik pilot gibi gelmedi. Bir ihtiyaç, bir *zorunluluk gibi* hissettirdi. Sanki onsuz tamamen dağılacakmışım gibi. Sanki her şeyi bir arada tutan, beni bir arada tutan tutkal oymuş gibi.

Hayır, beni bir arada tutmak değil, düzeltmek. Kırılmış olanı onarmak. Beni tekrar bütünleştiriyor.

Yeni.

Göğsümü ovuyorum, Locke'un dokunduğu yeri ve artık onu hissetmiyorum, oradaki karanlık beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor, beni bir insana değil bir makineye dönüştürüyor.

O karanlık artık düzeldi, doldu. Gitti ve biliyorum. Hem de *çok iyi biliyorum*.

Auden Sinclair'e aşığım ve buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok.

Bu vahiy karşısında tekrar sendeliyorum ve Locke beni dengelemek için uzanıyor. "Hey, sakın ol dostum," diyerek dik durmama yardım ediyor.

Dokunuşundan kurtulmak istiyorum ama bunu yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Birkaç dakika öylece durduk, ben sırtımı duvara dayamıştım, Locke destek için omzumu tutuyordu. Ona hâlâ kızgınım ama bağırmaya devam edecek gücüm yok. Çok yorgunum, onunla savaştıktan, hissettiklerimle savaştıktan yoruldum.

Kaderle savaşmak.

Locke omzumu sıkarak tekrar, "Bilmiyordum," diyor. "Yemin ederim, dostum."

Başımı salladım.

"Sadece düşündüm ki..." diye devam ediyor. "Onun sadece bir parça kış olduğunu düşündüm

."

Sözleri karşısında homurdanıyorum ve o da ellerini kaldırarak Akıllı Be

n. adamdan bir adım uzaklaşıyor.

"Özür dilerim." Ellerini indirir. "Bir bok söylemezdim. Eğer bilseydim nasıl hissettiğini bilseydim, hiçbir şey söylemezdim. Yardım ettiğimi sanıyordum. Doğru şeyi yaptığımı düşündüm."

"Biliyorum," diyorum ona. "Biliyorum."

Bildiğim bir şey var. Locke o adam değil. Arkadaşlarına yardım edeceğini düşünmüyorsa onları satmak onun tarzı değil. Eminim onun benim için ne ifade ettiğini anlasaydı, çenesini kapalı tutardı.

"Gerçekten ondan ayrılmanı mı istediler?"

Başımı salladım. "Evet. Seçmek zorundaydım - ya kaptan ya o." "Bu çok boktan, dostum."

Başımı sallıyorum; bu doğru, ama aynı zamanda anlıyorum. Diğerinin kim olduğunu bilmesek bile kurallarda böyle istisnalar yapamazlar. Fark etmez; öğrendiğimizde devam etmemeliydik. Bu bizim hatamızdı, onların deyimiyle bizim *günahımızdı*.

Ve şimdi... Ne kadar berbat olursa olsun sonuçlarıyla yaşamak zorundayız.

Sadece kısa bir an için, keşke bitirseydik, keşke Chicago'da ondan uzaklaşsaydım ve hepsi bu kadar olsaydı. Keşke onu tekrar gördüğümde, bilmiş bir gülümsemeyi paylaşsaydık ve yollarımızı ayırsaydık.

Sonra dileğin geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. Eğer bunu yapmış olsaydık, kaçırdığım her şeyi asla bilemeyecektim. Ne kadar boş ve kırılmış olduğumu asla bilemeyecektim ve şimdi gerçeğe uyandığım için bunu tekrar istiyorum.

"Onu geçen gece maçta gördüm. Sana benziyordu, dostum."

Söylemeden ne dediğini biliyorum, berbat görünüyordu. Onu ben de gördüm ve ilk başta heyecanlıydı. O çok arzuladığım gülümsemesi yüzüne yayılmıştı ve mutluydu.

Sonra kayarak çıktığımda ve her zaman yaptığım gibi ona gitmediğimde - ki bu beni öldürüyordu - yaydığı tüm o mutluluk, heyecan ve ışık kayboldu. Oyunun geri kalanını ağlamak üzereymiş gibi görünerek geçirdi.

Dün gece ona gitmek, Sinclair'e girip onu kollarıma almak ve özür dilemek, şapkamı ona geri vermek, onu öpmek ve her şeyin canı cehenneme demek için yanıp tutuşuyordum.

Ama yapmadım çünkü yapamadım. *Hâlâ da* yapamıyorum. "Ne yapacaksın?" Locke soruyor.

Milyon dolarlık soru bu, değil mi? Ben ne yapacağım?

Acı gerçek şu ki cevabı biliyorum. Cevabı *biliyordum*. Auden'ın şirketi ve sözleşmesi var. Benim de hokeyim ve kaptanlık yerim var. Bu konuda bir şey yapamayız ve bununla yaşamak zorundayız.

Locke'a "Hiçbir şey" dedim. "Hiçbir şey yapmayacağım."

BÖLÜM 21

AUDEN

"Yani bitti mi?"

"Öylece mi?"

"Keşke sikini koparabilseydim."

"O zaman onunla döv onu."

Bu bir kıkırdamayı hak ediyor. Beni her zaman güldürmeyi Rory'ye bırak. Parmağını yan tarafıma sokuyor. "Bunu gördüm. Gülümsedin."

Gülümsedim ve Hutch'ın şapkasını geri almasının üzerinden sadece dört gün, maçta beni görmezden gelmesinin üzerinden ise sadece iki gün geçmiş olmasına rağmen, sanki hayatım boyunca gülümsememişim gibi hissediyorum.

"Bu *benim* şakamdı," diyor Lilah. "Bunu ben ayarladım."

"Ve ben bitirdim, peki gerçek kazanan kim?" Rory dilini en iyi arkadaşşıma doğru uzatıyor ve Lilah öne uzanıp onu yakalamaya çalışıyor, tabii bu da bir tokat yarışına dönüşüyor.

Çok gülünçler ve bu yüzden onları seviyorum. Tam da ihtiyacım olan şey, özellikle de şu anda bir şirkette çalışmadığım ve aşk hayatım darmadağın olduğu için.

Aşk hayatı. Ha. Sanki hiç hayatım olmamış gibi.

Yani, tabii ki seviştik, ama hepsi bu. Aramızda hiçbir duygu yoktu, en azından Hutch açısından, sanki onun için bir hiçmişim gibi bana soğuk bir tavır takındığında bunu açıkça belli etmişti.

Sanırım bu benim hatam. Biliyordum. Açık konuşmuştu. Bağlanmayacağını söyledi, ben de söyledim. O zaman ciddiydim. Gerçekten ciddiydim.

Ama bu daha *önceydi*. Şimdi her şey değişti.

Onu çok özledim. Rory ve Lilah'yı burada oldukları için ne kadar sevsem de, keşke yanımda onlar değil de Hutch otursaydı.

"Bunların burada ne işi var?"

Rory taburesinden fırlıyor ve ben de nereye gittiğini görmek için dönüyorum. Bir, iki ya da üç değil, beş Yılan oyuncusunun bize doğru yürüdüğünü gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin.

"Hayır," diyor ikizim başını sallayarak ve avuçlarını onlara doğru kaldırarak. "Hayır. Orada dur bakalım. Burada istenmiyorsun."

"Vay anasını. Onlardan iki tane var," diyor Hayes, gözleri benimle Rory arasında gidip geliyor. "Sen hangisisin?"

"Auden değil," diye konuşuyor Lawson. "Bunun saçları koyu renk ve gözleri farklı."

"*Bunun* bir adı var." Rory kollarını göğsünde kavuşturuyor ve keşke yüzünü görebilseydim çünkü tüm servetim üzerine bahse girerim ki az önce ekşi bir şey yemiş gibi buruşmuş.

"Neden bana ne olduğunu söylemiyorsun tatlım?"

Lawson'ın dudaklarından dökülen bu lakabı duymak bile midemi bulandırıyor. Hiçbir zaman evcil hayvan isimlerinden hoşlanan biri olmadım, ancak Hutch bana her tatlım dediğinde, yemin ederim ona biraz daha fazla aşık oldum.

Rory gülüyor, kelimenin tam anlamıyla yüzüne gülüyor ve Lawson'ın yüz ifadesini yakalayabilmeyi çok isterdim. Çenesi gevşemiş, gözleri kocaman açılmıştı. Sanki birinin onu reddetmeye cüret edebileceğine inanamıyor gibiydi.

Ama Rory'yi tanımıyor, değil mi?

"BEN..."

"BEN-BEN-BEN..." Rory alay ediyor, hiç şüphesiz o yoğun zümrüt gözlerini deviriyor. "Git başımdan."

Lawson birkaç basamak aşağı inerken, adamlardan birkaçı dudaklarını birbirine yapıştırarak gülmemeye çalışıyor.

Keller, "Kahrolası kavrulmuş," diyor ve... bu gördüğüm bir gülümseme mi? Onda tuhaf görünüyor. Zorlama değil ama doğal da değil. Görüldüğü kadar çabuk kayboluyor ve tekrar kaşlarını çatıyor.

Çok daha iyi.

Locke grubun önüne geçerek, "Biz sadece Auden'la konuşmaya geldik," diyor. Rory'nin etrafına bakıyor ve küçük bir el sallamasıyla bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor. "Selam."

Elimi kaldırdım.

"Merhaba."

"Konuşabilir miyiz?"

"Hepiniz mi?"

"Şey, hayır." Takım arkadaşlarına dönüp bakar. "Bu aptalların neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Gelmek için ısrar ettiler."

"Bu saçmalık için uçağımı kaçırdım. Annem beni öldürecek."

"Noel'de annesinin yanına giden biri mi var?" Lawson Keller'a sırtıyor.

"Annesi onu Noel'de eve davet edecek kadar sevmediği için üzülen biri mi var?" diye atılıyor ikizim ukala hokey oyuncusuna.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Fox.

"Ben de," diye katılıyor Hayes.

Lawson bir kez daha sarsılmış görünerek, "İkinizin de canı cehenneme," diye mırıldanıyor.

Dostum, Rory onu gerçekten oyundan düşürdü ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem. Kaliforniya'da onunla sadece bir saat kadar geçirdikten sonra bile Hutch'ın neden hep onun yorucu olduğunu söylediğini anlayabiliyordum. Adam flört etmeyi hiç ama hiç bırakmıyor, benimle bile. Hutch'ın en az beş kez masanın üzerinden ona doğru uçağını ve onu tutmak zorunda kalacağımı düşündüm.

Sanırım bu artık endişelenmem gereken bir şey değil, değil mi? Bu kadar çok istediğimi bilmediğim bir geleceğin artık ulaşamayacağım kadar uzakta olduğunu hatırlayınca kaşlarım çatılıyor.

"Auden?"

Tüm bu olanlar boyunca son derece sessiz kalan Lilah'ya bakıyorum.

"Hmm?"

"Onları buraya çağırmış olabilirim."

"Ne yaptın?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ben sadece... Şey, bazı cevaplar istedim. Bu yüzden Sadie'ye biraz araştırma yaptırdım ve Locke'un numarasını aldım."

"Lilah!"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Pardon? Kendimi savunmak için söylüyorum, *hepsinin* geleceğini tahmin etmemiştim."

"Ben de bilmiyordum," diyor Locke. "Sadece beni takip ettiler."

"Çünkü biz bir takımız," diyor Fox, bir adım öne çıkıp elini geniş bir gülümsemeyle yaşlı adamın omzuna koyarak. "Birbirimizin arkasını kollarız."

"Biz bir takım değiliz." Hayes ayağa kalktı ve elini Locke'un diğer omzuna koydu. "Biz bir kulübüz."

"Serpents Singles, bebeğim!" Lawson elini Locke'un başına koyarak bağıyor. Keller'a bakıyor, sonra başını Locke'a doğru sallıyor, sanki takım arkadaşının da... her ne oluyorsa ona katılmasını sağlamaya çalışıyormuş gibi.

Keller ona moronmuş gibi bakıyor, ki öyle.

Locke adamları silkeleyerek, "Bırakın lan beni," diye homurdanıyor. İç geçiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Konuşabilir miyiz?"

Bana "*Yap*" der gibi bakan Lilah'ya, sonra da -şaşkınlıkla- aynı şeyi söyleyen Rory'ye bakıyorum.

Başımı sallıyorum.

Kız kardeşim kenara çekiliyor ve Locke hızlıca bir *teşekkür* mırıldanarak onun yanından geçiyor. Diğerleri de onun peşinden gidince şaşırmadım, tıpkı Lawson'ın baştan çıkarıcı bir sırıtış fırlattığı anda şaşırmadığım gibi

Rory'nin tarzıyla, onu küçümsüyor. Adam geri çekiliyor ve bu gece benden ikinci bir kahkaha daha kazanıyor.

Locke yanımdaki tabureye oturuyor, diğer çocuklar da yakındaki bir masayı kapıp yaklaşıyor, sonra da sandalyelerine yerleşiyorlar. Rory yanımdaki yerine dönüyor ve sırtıma rahatlatıcı bir el koyuyor. İşte o zaman kötü durumda olduğumu anlıyorsunuz - Rory bana isteyerek dokunduğunda. Her ne ise, bunun gerçekten canımı yaktığını biliyor olmalı.

Locke boğazını temizler. "Öncelikle üzgün olduğumu söylemek istiyorum." Kaşlarımı birleştirerek başımı eğiyorum. "Ne için?" "Seni ispiyonladığım için."

"Beni ispiyonladığın için mi?"

"Koç'a ve Genel Müdür'e. Onlara senden ve Hutch'tan bahseden bendim."

Geri çekildim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı çünkü ne? "Ne yaptın?" İnanamayarak sordum.

Uzanıp uzun sakalını kaşıyor. "Hutch sana söylemedi mi?"

Sorusuyla alay ediyorum, hâlâ dolu olan şarap kadehimi elime alıyorum - çünkü şu anda o bile kulağa hoş gelmiyor - ve sapını parmaklarımın arasında döndürüyorum. "*Hutchinson* dört gece önce odamdan gizlice çıktığından beri bana tek kelime etmedi."

"O..." Locke iç geçiriyor ve yemin ederim ki nefesinin altında Hutch'a pislik dediğini duyuyorum.

Sırtımama neden oluyor çünkü aynı fikirdeyim - o *bir* pislik. Başladığı anda sırtış kayboluyor, çünkü evet, Hutch her ne kadar bir pislik olsa da, o *benim pisliğim* ve onu özlüyorum. Hüzün yeniden başlıyor.

"Sana hiç söylemediğini bilmiyordum."

Omuzlarımı geriye itip çenemi kaldırıyorum. "Şey, söylemedi. Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece gitti, o lanet Yankees şapkasını da yanına alıp ortadan kayboldu, sonra da maçında beni görmezden geldi."

Evet, ben de bu konuda çok üzgünüm.

Locke kaşlarını çatar. "Bunu yaptığı için üzgünüm. Çok aptalca bir hareketti." "Öyleydi."

"Ama bunu iyi bir sebep için yaptı."

Onun ciddi, duygulu kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum. "Peki bunun sebebi ne olabilir?"

"Ona kaptanlık teklif ettiler."

Nefesim kesildi. "Teklif mi ettiler?"

Locke başını sallar. "Yaptılar."

Midem bir kez daha yuvarlanıyor. Yüzbaşı oldu ve bana söylemedi mi? Uğruna o kadar çok çalıştığı şeyi? O kadar çok istediği şeyi? Onu aldı ve tek kelime etmedi mi?

Hutch pisliğin teki.

"Ama," diye devam ediyor Locke, "kaptan olabilmesi için seninle ilişkisini kesmesi gerekiyordu."

"Sadece senin sayende bildikleri bir şey." Ters ters bakıyorum. Belki yeterince sert bakarsam Hutch'a olan tüm öfkemi Locke'a aktarabilirim çünkü söylediği için canı cehenneme.

"Hayır. Ben değildim."

Bakışlarım şaşkınlığa dönüşüyor, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ama sen dedin ki..."

"Onlara daha *sonra* söyledim. Haberi veren ben değildim. Rogers'tı."

"Rogers mı? Kim..."

Aman Tanrım. Her şey gözümün önünden geçiyor - o adamın kırmızı çizgiyi geçip Hutch'ı yere düşürmesi, sonrasında çıkan kavgalar. Hutch'ın adamı yumruklaması ve kapalı gişe oynayan bir arenanın önünde onu utandırması, Vegaslı oyuncunun intikam sözü vermesi.

Sanırım intikamını aldı, ha?

"Nereden biliyordu?" diye sordum.

Locke elini, yıllar boyunca zamanımın çoğunu geçirdiğim barda gezdiriyor. "Sinclair. Vegas burada kaldığında sizi birlikte görmüş olmalı ve zamanını beklemiş."

Hay aksi. Ben... Hutch'ın diğer takımlar şehirdeyken buralarda gizlice dolaştığını düşünmemiştim bile. Yüzüm her yere yapıştırılmış değil, bu yüzden birilerinin kim olduğumu bilmesinden hiç endişe etmedim. Elbette Hutch'ı tanırlardı ama burada olmasının bir önemi olacağını düşünmemiştim. Sanırım en azından Rogers için fark ederdi.

"O adam," diyor Locke, her şeyi mahveden pisliği kastederek, "pis bir oyuncu, ligin en kötülerinden biri. Berbat oyunlarından dolayı kaç kez ceza aldığını bile bilmiyorum. Kan peşinde ve kime zarar verdiğini umursamıyor. Hutch onu nakavt ettiğinde... Bunu kesinlikle hak etmiş olsa da hiç hoşuna gitmedi. Sen sadece onun intikamının talihsiz bir kurbanıydın."

"Evet, ama ne önemi var ki?" Hayes konuşuyor. "Hutch yine de kaptan seçilecek, peki Rogers bu işten gerçekten ne kazandı?"

Fox, "Hutch çok depresif, o yüzden böyle bir durum var," diyor.

"Ve çöp gibi oynuyor," diye ekliyor Lawson.

"Kalp kırıklığı." Herkesin gözü kollarını kavuşturmuş oturan Keller'a kayar. Omuz silkiyor. "Bu Rogers'ın ödülüydü: Hutch'ın kalp kırıklığı."

Gülüyorum ama seste mizah yok. "Ne kalp kırıklığı? Geçen gece bana iyi görünüyordu. Ayrıca, bana aşık falan da değildi. Kalbi nasıl kırılabilir ki?"

Bütün çocuklar birbirlerine bakarlar.

"Ne?" Ben soruyorum. "O bakış ne içindi?" "Söyle ona," diye fısıldıyor Fox pek de sessiz olmayan bir sesle.

Lawson başını sallar. "Bilmeye hakkı var." "Neyi bilmeye?"

"Bakın, ben aşka çok karşıyım," diyor Keller, "ama ben bile onun bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Ben kankalardan önce kaltaklardan yanayım, ama evet, dedikleri gibi." Hayes fikrini söylerken sandalyesini iki ayağının üzerine yatırıyor ve ben de sandalyemi kırarsa suratını dağıtacağımı haykırmak istiyorum ama içimden gelmiyor. Bilmem gereken şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum.

"Locke?"

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra derin bir iç çekip bana dik dik baktı. "Hutch sana aşık."

"Saçmalık."

Kelime ağzımdan o kadar çabuk döküldü ki, kimsenin bunu beklediğini sanmıyorum, özellikle de benim.

Locke usulca kıkırdar. "Üzgünüm Auden, ama bu doğru. Daha dün bana kendisi söyledi."

"Söylemedi," diye ısrar ediyorum ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile anlamsız olduklarını biliyorum, tıpkı Locke'un yalan söylemediğini, Hutch'ın bana aşık olduğunu bildiğim gibi.

"Ama... ama... nasıl?"

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer ona bir şans verirsen, bunu sana o söyleyecek."

Ona şans vermek mi? Ona bir şans vermeyi çok *isterdim* ama bu bana bağlı değil. Çekip giden o.

Lawson, öğretmene bir soru sorar gibi elini havaya kaldırarak, "Ah, tam bir Debbie Downer falan olmak istemem," diyor. "Ama aşkını itiraf etmesi - ki bu da iğrenç- tam olarak neyi düzeltecek? Auden'ın takımla yaptığı sözleşme meselesi hâlâ ortada değil mi?"

Fox ve Hayes başlarını sallayarak "Evet" ve "İyi bir noktaya değindin" diye mırıldanırlar. "İstifa etti."

Hepimiz Lilah'a doğru dönüyoruz.

"Neydi o, şekerim?" Fox kalın bir Güneyli ağzıyla sorar.

Lilah'nın gözleri ona kayıyor ve... yanaklarında bir allık mı görüyorum?

"İstifa etti." Omuz silkiyor. "Artık otelin sahibi o değil ve o sözleşme de ona ait değil. Şirketle birlikte yeni sahibine devredildi."

Şimdi herkesin baktığı kişi *benim*.

"Bu doğru mu?" Locke soruyor. "Şirketinizi sattınız mı?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp başımı sallıyorum. "Bu doğru. Birkaç hafta önce üzerinde çalışmaya başladım ve birkaç gün önce her şeyi tamamladık. Aslında, o..."

Hayatımın en büyük anlaşmasını yaptığım, sevdiğim adam için her şeyi değiştirdiğim ama onun beni görmezden geldiği günü düşündüğümde boğazımda düğümlenen duyguları bastırmaya çalışıyorum.

Kendimi şimdiki zamana geri çekerek bir silkiniyorum. "Artık Sinclair Properties'in sahibi değilim."

"Tanrım," diye mırıldandı Locke, burnunun kenarını sıkarak. "Bilmiyordum."

O bilmiyor, Auden."

Ve nasıl yapabildi? Benimle konuşmayı reddetti. Bana bakmayı bile reddetti. Her şeyden, *bizden* uzaklaştı.

Locke sanki kafamın içindeymiş gibi, "Bilseydi çekip gitmezdi," diyor. "Gitmezdi. Böyle bir şeyin olması için sana deli oluyor."

"Ama çekip gitti. Gitti. Bununla ne yapmam gerekiyor? Ortaya çıkıp ona ayrıldığımı söyleyeyim ve aşkımızı itiraf edip sonsuza dek mutlu mu yaşayalım?"

"Evet!"

Bu patlama beni ürkütüyor, bağırma sesinden dolayı değil, *kimin* bağırdığından dolayı.

"Affedersiniz?" Tabureme dönerek söyledim. "Sence yapmam gereken bu mu?"

Rory nefesini verirken bir yandan da gözlerini deviriyor. "Evet, Auden. Tanrım. Bana o saçma sapan şeyleri tekrarlatma ama evet. Bu adama sırlıslıkla aşık olduğun o kadar belli ki ve eğer bu adamlar

Hutch'ın da seni sevdiği doğru. Bu ne kadar iğrenç olursa olsun, küçük bir yanlış anlama yüzünden gerçek aşkın seni geçip gitmesine *gerçekten* izin verecek misin?"

Ağzım açık kaldı çünkü... ha? Bu konuşan Rory, *benim* Rory'm. Aşktan nefret eden, nefret eden, nefret eden kadın. Aslında herkesten nefret eden. Mantiğın sesi *o mu*? Bana Hutch'ın peşinden gitmemi söyleyen o mu?

Ona göz kırpyorum. Alternatif bir evrene girdik de ben mi farkında değilim?

"Sanki senin aşktan nefret eden bir aptal, benimse umutsuz bir romantik olduğum bir tür alternatif evrendeymişiz gibi bakma bana," diyor. *Lanet olası İkiz Şey*. "Sadece söylüyorum... Eğer onu seviyorsan, söyle ona. Belki işe yarar." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Ama yürümezse, ağlamak yok. Ağlamaktan nefret ederim."

Gülüyorum çünkü *tabii ki* güzel konuşmasını en Rory tarzı şekilde mahvetmek zorundaydı. Ona sertçe bakıyorum, yıllardır beni çok iyi inceleyen gözlerini inceliyorum. Sonra Lilah'ya, sonra Locke'a ve sonra da diğerlerine bakıyorum. Hayes, Fox ve Lawson da aynı fikirde.

Keller hariç hepsi. Ben kaşlarımı ona doğru kaldırına kadar ellerini havaya kaldırarak iç çekti.

"İyi. Ama o kulüpten çıktı."

"Hangi kulüp?" Lilah soruyor ama kimse ona cevap vermiyor. Hepsi *benim* cevabımı beklemekle meşgul.

Derin bir nefes alıp Locke'a bakıyorum. "Pekâlâ. Ona söyleyeceğim. Ama... nasıl?"

Dudaklarında yavaş bir sırıtiş yayılıyor. Yaramaz, hatta belki biraz sinsi ve "Sanırım bunu hallettim" dediğinde sorduğuma pişman olacağıma dair bir his var içimde.

BÖLÜM 22

HUTCH

Annem beni arayıp yakında boşanacak olan kötü kalpli üvey kardeşimin moralini düzeltmek için Noel'de eve uçmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sorduğunda, kendimi hiç tereddüt etmeden evet derken bulduğumda şok oldum.

Kaptanlık pozisyonuna talip olduğumda, bu işin gerektirdiklerine hazır olduğumu ve kolaylıkla üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Gelmiş geçmiş en iyi kaptan olacağımdan emindim.

Ne kadar da yanılmışım. Daha resmi olarak C'yi bile giymedim ve şimdiden sayamayacağım kadar çok kez çuvalladım, ilk olarak Locke'la yemek büfesinde neredeyse yumruk yumruğa kavga ettim, ardından son maçımızda bir, iki ya da üç değil *dört* penaltı aldım ve tüm takım için etkili bir şekilde fırlattım.

Berbattı. Berbattım.

Tüm bunları Auden'ı çok özlediğim gerçeğiyle mi karıştırayım? Evet, Seattle'dan ayrılıp birkaç günlüğüne kaçmaya fazlasıyla hazırdım.

Kafamı kaldırıp taktığım Yılan şapkasını düzeltiyorum. Yankees şapkama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Soyunma odasındaki son günümde çantama attığıma yemin edebilirdim ama geride bırakmış olmalıyım. Elbette arenaya uğrayıp alabilirdim ama kaybolduğunu fark ettiğimde uçağıma çoktan geç kalmıştım.

Bu da yanlış giden başka bir şey. Ben çarpıldım. *Ben çarptım!* Lanet olası çarptı.

Bilet gişesindeki adam bana 6:00 uçağıma yetişemeyeceğimi ve bunun yerine 8:00 uçağına bineceğimi söylediğinde çok sinirlendim. Bu ne cüret. Asla oynamadığım hokey oyuncusu kartını bile oynamayı denedim ama boşunaydı. Kımıldamadılar.

Ben de bekledim. Birinci sınıf salonda *iki lanet saat* bekledim ve orada oturup *Sports Desk'in Yılanların* ne kadar kötü olduğu ve benim sayemde sezonumuzu nasıl batırmaya çalıştığımız hakkında durmadan konuşmasını dinlemek zorunda kaldım. İşkence gibiydi, özellikle de barmene kanalı değiştirmesi için yüz dolar verdiğim ve sonra da kumandayı bulamadığı için. Kullanışlı, değil mi?

Ama hepsi geride kaldı. Şimdi çok geniş ve hafif konforlu birinci sınıf koltuğumda güvenle oturuyorum. Kalkışa sadece birkaç dakika kaldı ve ben şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Eve gidiyorum ve tüm bu saçmalıklardan uzaklaşıyorum. Kötü kalpli üvey kardeşimin ağlamasını dinlemek zorunda kalacak olsam bile bu mola bana iyi gelecek. Bana en önemli şeye odaklanmam için zaman verecek: hokey. İhtiyacım olan tek şey bu, değil mi? Sezon başında da böyle demiştim ve buna sadık kalmalıyım. Dikkatimin dağılmasına izin verdim ve bunu bir daha yapmayacağım.

Auden'ı ne kadar özlediğimin, onun yumuşak tenine tekrar dokunmak için ne kadar kaşındığımın, saçının bir telini bir kez daha kulağının arkasına itmeyi ne kadar istediğimin bir önemi yok. Onun gülüşünü duymak için ne kadar can attığımın ya da burnumu gıdıklayan o portakal-bal parfümünü koklamak için her *şeyimi verebileceğimin hiçbir önemi yok.*

Kulaklığımı kulaklarımın üzerine çekiyorum ve gözlerimi kapatıp başımı pencereye yaslıyorum. Biri yanıma oturuyor ama onu görmezden geliyorum, uyuyormuş gibi, rüya görüyormuş gibi yapıyorum. Belki... sadece belki... eğer yeterince rol yaparsam, Auden'la ilgili çok özlediğim tüm o şeyleri canlandırabilirim.

Sadece son bir kez, diyorum kendime. Eski günlerin hatırına.

Onu Sinclair'deki ipek çarşafların üzerinde uzanırken hayal ediyorum. Bir maçtan sonra eve döndüğümde bana gülümsüyor. Uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş ve tam bir tanrıça gibi görünüyor, özellikle de bacaklarını ayırıp burnumu sürmeyi çok sevdiğim buklelerini bana gösterdiğinde. Bana kıkırdıyor, sonra parmağını kıvrarak beni yaklaştırmaya çağırıyor ve ben de gidiyorum. Ona doğru yürüyorum ve onu öpüyorum, ikimiz de nefes alamayana kadar yumuşak dudaklarını kendime çekiyorum. Sonra dudaklarımı çenesinde gezdirip boynundan aşağı iniyorum, yüzümü çenesinin tam kıvrımına gömüyorum ve sadece onunla özdeşleştirdiğim o kokuyu içime çekiyorum.

Sertçe içime çekiyorum ve yemin ederim kokusunu alabiliyorum. Sanki yanımdaymış gibi, o kadar güçlü ki. İniltimi bastırıyorum, bu küçük fantezimin gerçek olamayacağı için hayal kırıklığına uğruyorum. Keşke olsaydı. Hem de çok fena. Keşke ilk defa hokey oynamasaydım, sözleşmeye bağlı bir yükümlülüğüm olmasaydı ve onun da böyle bir yükümlülüğü olmasaydı. Keşke sadece *olabilseydik*.

Tanrım, aşk acısı çeken bir aptal gibi konuşuyorum. Başımı kendime doğru sallıyorum, sandalyemde kayıyorum ama yeterince sert sallamıyorum çünkü yemin ederim hâlâ onun parfümünün kokusunu alabiliyorum. Bu mümkün değil, bunu biliyorum ama keşke öyle olsaydı.

"Affedersiniz hanımefendi, ama kalkış için tepsinizi kaldırmanız gerekiyor," diye kulaklıktan belli belirsiz bir ses duyuyorum.

"Oh, um... Yapamam," diyor yumuşak bir ses.

"Kırıldı." Diğer kadın iç geçirir. "Tutabilir misin o zaman?"

"Sanırım, ama o zaman Fritos'larımla ne yapmam gerekiyor?"

Gözlerimi açıyorum ve kulaklığımı çıkarıyorum, şapkam kafamdan uçuyor ve kim bilir nereye düşüyor. Bir eliyle tepsisini tutarken diğer eliyle ikiye katlanıp başını koltukların arasına sokan bir kadın görüyorum. Yavaşça doğrulup oturuyor ve zaman tamamen dururken tüm hava beni terk ediyor. Tatlı bir gülümseme dudaklarını büküyor ve elini bana uzatıyor.

"Bunu sen düşürdün."

Aşağıya, aşağıya, aşağıya, tam ortasında soluk Yankees logosu olan lacivert şapkaya bakıyorum. Her şey yerine oturuyor ve zaman normale dönüyor. Şapkayı alıp parmağımı logonun üzerinde gezdiriyorum. Tekrar ona bakıyorum ve onun beklentiyle beni izlediğini görüyorum.

"Sinclair," diyorum ve o da kıkırdıyor.

Kıkır kıkır gülüyor.

"Bay Grumbles."

Ve günlerdir çok yanlış gelen her şey yeniden mükemmel bir şekilde doğru geliyor.

"Hanımefendi?"

Auden önce hostese, sonra da kucağında asılı duran tepsiye bakar. Onu alır ve kolaylıkla mandallar.

"Şuna bak, sanırım tamir ettim."

Görevli ona sıkı bir gülümseme verir. "Sanırım öyle yaptınız." Burnunu havaya diyor, sonra yanımda oturan kadından rahatsız olduğu belli olan bir sonraki sıraya geçiyor.

Auden bana dönüyor ve ona burada ne halt ettiğini sorma dürtüsüyle savaşıyorum, onu öpmek için kucağıma çekme arzusuna direniyorum. Ortada bir şeyde karar kılıyorum.

"Merhaba."

Daha önce olduğu gibi aynı kıkırdama içinden fışkırıyor. "Merhaba?"

Hepsi bu mu?" "Seninle burada buluşmak hoşuma gitti?"

Dudaklarını birbirine doluyor. "Biraz daha iyi. Tekrar dene." "Seni özledim."

İç çekiyor, bir an için gözlerini kapatıyor. Ela bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, biletleri tükenmiş bu uçaktaki tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

"Ben de seni özledim."

Ona uzanıyorum ama son anda hatırlıyorum ki o artık benim değil. Aslında hiç benim olmamıştı. Elimi geri çekiyorum, yanlışlıkla tekrar yapmamak için kucağıma sıkıştırıyorum. Ve sonra, bakıyorum.

Ve bakar da bakar.

Gözlerimi ondan alamıyorum çünkü burada olduğuna inanamıyorum. Burada olmamalıydı. Sinclair'de olmalıydı çünkü o hâlâ o, ben hâlâ benim ve hâlâ birlikte olamıyoruz. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve kaptanlık görevini reddedebilsem, onlara kurallarının ve sözleşmelerinin saçmalık olduğunu söyleyebilsem, bunu benim üzerimde tutamayacaklarını söyleyebilsem çünkü Auden'ı sevmek asla benim kararım değildi. Bir anda oluverdi.

Öylece oluverdi.

"Burada ne işim olduğunu sormayacak mısın?" diye soruyor sonunda.

"Burada ne arıyorsun?" dediğimde yutkunuyorum, boğazım kuruyor ve kaşınıyor.

"Şey, bakın, çok garip bir şey oldu. Bu gece New York'a gitmek için uçak bileti almaya çalışıyordum. Neyse, denedim, denedim, denedim ve sonunda bilet gişesindeki adama dedim ki, 'Benim kim olduğumu bilmiyor musun?' Ve bana deliymişim gibi baktı, hayır kelimesi yüzünde gün gibi açık bir şekilde yazıyordu. Ben de omuzlarımı geriye doğru bastırdım" - aynen öyle yapıyor- "ve çenemi kaldırdım." Çenesi yukarı kalktı. "Sonra ona dedim ki, 'Ben Auden Sinclair, milyarder otel sahibi ve bu uçuşta olmayı talep ediyorum.'"

Başını sallıyor ve koltuğuna geri yaslanırken sırtıyor.

"O pislik ne dedi biliyor musun? Dedi ki, 'Hanımefendi, hayır değilsiniz.' Buna inanabiliyor musun?" Huffs. "Ben de ona 'Google'da ara' dedim. Hemen telefonunu çıkar ve bana yalancı olduğumu söyle' dedim. O da öyle yaptı. Masanın altından telefonunu çıkardı ve parmaklarıyla ekrana dokunarak sonuçların yüklenmesini bekledi, sonra da güldü." Ellerini havaya kaldırdı. "Güldü!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben de onun tiyatrosuna gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine doluyorum. "Sonra, sırf yarama biraz tuz basmak için telefonunu bana doğru çevirdi ve ekranı işaret ederek, 'Gördün mü? Auden Sinclair, Sinclair Properties'in sahibi değil. Şirketi geçen hafta sattı.'"

Koltuğuna geri oturur ve memnuniyetsiz bir homurtu ile başını sallar.

"Ona deli olduğunu söyledim, bunu yapmasının mümkün olmadığını söyledim. O şirketi seviyor. Satmaz. Bir şey olmadığı sürece..." Başını bana doğru çevirdi. "Daha çok sevdiği *biri*."

Bana bakıyor.

Ve biraz daha bakar.

Ben bir şey söylemeyince omuz silkti.

"Her neyse, Google'da kendim araştırdım ve haklıydı. Onu satmış. O küçük aşık aptal."

Birkaç saniye *geçmesine* rağmen *hâlâ bir* şey söylemeyince bana bakıyor. Gülmemeye çalışıyorum. Kahretsin deniyorum, ama bana onun gibi bakarken, alt dudağını endişeyle çiğnerken dişlerinin arasına sıkıştırırken gülmemek çok zor.

"İşin bitti mi?" diye

sordum. Başını salladı.

"Bitirdim." "Güzel."

Sonunda daha önce yapmak istediğim şeyi yaptım, onu kucağıma aldım ve öptüm. Onu sertçe öptüm. Yumuşak öpüyorum. O lanet olası uçuş görevlisi geri dönüp kendi koltuklarımıza geçmemiz için bize bağırana kadar onu öptüm, öptüm ve öptüm.

Ancak o zaman geri çekiliyorum, Auden'ı güvenli bir şekilde yerine yatırıyorum ve kemerini onun için bağlıyorum. Kemerini bağlayıp koltuğuma geri oturduğumda kıkırdıyor.

Sırıtarak bana bakıyor. "Ee?" "Yani..."

şirketinizi sattınız mı?"

Başını salladı. "Ben

yaptım." "Benim

için mi?"

"Hayır." Sözleri beni şaşırttı. "Bunu kendim için yaptım. Yaptım çünkü zamanı gelmişti."

"Ne için zaman?"

"Kök salmak için." Kucağındaki kemeri kurcalıyor. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Senin deli olduğunu asla düşünemem."

Gülümsüyor. "Nedense bundan şüpheliyim."

Uçak kalkış için piste doğru ilerlemeye başladığında yalpalıyor. Elimi tutmasını bekliyorum ama tutmuyor.

"Kaptan olduğunu duydum," dedi bana.

"Ben yaptım. I..." İç çekiyorum. "Siktir, Auden. Çok özür dilerim. Öylece çekip gittiğim için... Maçta sana öyle davrandığım için..." Başımı sallıyorum, kendimden öğreniyorum. "Bunu hak etmedin."

"Haklısın, yapmadım ama anlıyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum. Yapmak zorundaydın. Birlikte olamayacağımızı düşündün ve kalbini korumak için yapman gerekeni yaptın." Bir omzunu kaldırıyor, gri kazağı kayarak solgun tenini ortaya çıkarıyor. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Başımı sallıyorum çünkü o da sallardı. Yapacağını biliyorum. İkimiz de aynıyız, kalplerimizi koruyan ve ördüğümüz duvarları kimsenin aşmasını engellemek için her şeyi önümüze koyan iki kırık insan.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen" diyor.

"Daha önce söylediklerinde ciddi

miydin?" "Hangi kısmı? Çok şey

söyledim." "Beni sevmek hakkında."

"Ah. Bu." Yutkunuyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Ciddiydim, Hutch. Hem de çok ciddiye dim. Seni seviyorum. Hem de çok. Bunu yapmak istememiş tim. Anlaşmamızın bu olmadığını biliyorum ama oldu iş te. Oldu ve bunun için üzgün değilim, tamam mı? Sadece bunun için üzgün olamam."

Saçmalamasına gülmemeye

çalışıyorum. "Öyle mi?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Evet, öyle."

Uçak hızlanırken, kalkışa saniyeler kala, "Bu iyi," diyorum.
Gözleri büyüyor. "Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Çünkü ben de seni
seviyorum, Sinclair." "Seviyor musun?"

"Evet ve bunun için üzgün değilim. Sadece bunun için üzgün olamam."

Sırıttıyor ve uçağın tekerlekleri yerden ayrılırken ben bekliyorum. Uzanıp
elini benimkine dolamasını bekliyorum ama yapmıyor.

"İyi misin?" Ben soruyorum.

"Hmm?" Hiç etkilenmemiş görünüyor. "Uçuş
kaygısı-iyi misin?"

"Ah, şu." Omuz silkiyor. "Ben iyiyim. Sinir yok."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen varsın, Hutch. *Sen* iyi misin?"

"Ben mi? Oh, evet. İyiyim."

"Nedenmiş o?" diye yankılanıyor.

"Çünkü sen varsın Auden ve seninle her zaman iyi olacağımı biliyorum."

Gülümsüyor, sonra göz kırpmıyor. "Ne garip bir tesadüf."

Ama bu bir tesadüf değil. Hem de hiç
değil. Bu bir kader.

BÖLÜM 23

AUDEN

Hutch'ın ailesiyle tanışmak Noel için aklımda olan şey değildi. Aramızdaki ilişkiyi daha yeni resmileştirmiştik ve bu çok erken gibi geliyordu, ama bu New York'ta onunla birlikte uçaktan inmeme ve hemen kalmayı kabul etmemi engellemedi.

"Gidebilirsin ya da kalabilirsin. Hangisini istediğimi biliyorum, ama bu sana bağlı, Auden.

Kararları sen veriyorsun."

"Ben kalacağım."

Bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyordu ve istesem de hayır diyemezdim. Çantalarımızı alıp dışarı çıktığımızda annesi ve üvey babasının ellerinde *My Little NHLer yazan bir* tabelayla orada dikildiklerini görünce kendimi neyin içine soktuğumu anladım: yabancı bir evde yabancı insanlar ve yeni erkek arkadaşımın birkaç gün geçirmek.

Ancak, herkesin başlangıçtaki tüm garipliklerine rağmen -çünkü, merhaba, sürpriz misafir!- dramasız geçti... çoğunlukla. Annesi tatlı, ilgili ve neredeyse biraz fazla düşkün, ama aynı zamanda sıcak, davetkâr ve her zaman bir annenin olması gerektiğini hayal ettiğim her şey. Üvey babası biraz sessiz olsa da kibar biri, ama ben buna aldırımıyorum.

Ama üvey kız kardeşi? O tamamen farklı bir canavar, bu yüzden şu anda dondurucu soğuğa rağmen dışarıda duruyorum. Bahçe

Tamamen karla kaplı, dizlerimin üstüne kadar geliyor ve burası bir Hallmark filmi gibi görünüyor, özellikle de etrafı saran verandaya asılan ışıklar ve ön bahçedeki kardan adamlar. Çok güzel ve birkaç gün içinde buradan ayrılacağım için üzgün olacağım.

"İşte buradasın."

Bu davetsiz misafir karşısında dönüyorum ve beni buraya getiren adama sırtıyorum. "Hey."

O zahmetsiz haliyle bana doğru ilerliyor, az önce yaslandığım verandanın korkuluğuna dayanana kadar durmuyor.

"Annem süt ve kurabiye isteyip istemediğini merak ediyor. Noel Baba bu gece gelip hepsini çalmadan önce."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Noel Baba mı, sen mi?"

"Sadece beş kurabiye yediğimi bilmeni isterim."

"Akşam yemeğinden beri."

İnkâr etmek istiyor ama ikimiz de bunun bir anlamı olmadığını biliyoruz. Bu yolculukta Hutch hakkında yeni bir şey öğrendim: O bir Noel kurabiyesi bağımlısı ve annesi de onun bu bağımlılığını beslemeye fazlasıyla istekli.

"Suçluyum," diye mırıldanıyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Burada saklanarak ne yapıyorsun? Hava buz gibi."

"Üzerimde palto var," diyorum ona, kalınlığına rağmen hâlâ iliklerime kadar üşüyorum. "Ve saklanmıyorum. Sadece biraz temiz hava alıyorum."

"Yani kötü üvey kardeşimden mi saklanıyorsun?"

"Dur," diye tıslıyorum, tüm yolculuk boyunca olduğu gibi gizlenmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Hutch'ın kız kardeşinin benden, hatta Hutch'ın kendisinden hoşlanmadığını söylemek yanlış olmaz. Hatta bu seyahatin büyük bir bölümünü ofisinde "çalışarak" geçiren babasını sevdiğinden bile emin değilim. Onu dizüstü bilgisayarında futbol izlerken yakalamış olabilirim ama bu bizim küçük sırrımız.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Berbat biri ve bunu sen de biliyorsun." "O kadar da kötü değil."

Ama ikimiz de dürüst olmadığımızı biliyoruz. Gerçekten o kadar kötü. Hutch'ın abarttığından emindim ama durum öyle değil. O kötü ve kindar biri. Yakında eski sevgilisi için hazırladığı intikam planlarını duymak bile tüylerimi diken diken ediyor. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir anlamıyorum.

"O saf bir şeytan ve bunu sen de biliyorsun Auden."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Çok kabasın ve bunu sen de biliyorsun, Hutch." "Kötü ya da değil, benden hâlâ hoşlanıyorsun. Aslında, iyi bir otoriteye sahibim beni *sevebilir* bile."

"İnsanlar her zaman dedikodu yayıyor." Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Öyle. Sana aşık olduğuma dair olanı duydun mu?"

Yavaşça gülümsüyorum. "Biliyor musun, sanırım yaptım. Yine de doğru olması mümkün değil. Benim tanıdığım Reed Hutchinson'ın aşkla ya da ilişkilerle işi olmaz. Sonsuza dek Yılan Bekârlar'ın bir üyesi olarak kalacağına dair yemin etti."

Hutch başını arkaya atarak inliyor. "Biz kan yemini etmedik. Siktiğimin Lawson'ı."

Gülüyorum. "O bir şey, ha?"

"Yorucu, işte öyle biri. Birinin onu birkaç basamak aşağı indirmesine ihtiyacı var."

"Dün Rory'yi görmeliydin. Bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi."

"Ondan hoşlandığımı biliyordum." Hutch alnıma bir öpücük daha konduruyor ve ben titremeye başlayınca ellerini kollarımda gezdiriyor. "İçeri gel, tatlım."

Bilmediği şey, beni titreten şeyin soğuk olmadığı. Onun yüzünden. Hep o ve içimden bir ses hep o olacak diyor. "Seni seviyorum, Reed."

Sözlerimi tekrar duyunca şaşırılmış gibi gözleri açılıyor. Onu suçlamıyorum. Bunları söylediğim için hâlâ şaşkınım, ama daha da şaşkınım.

Ne kadar doğal hissettirdiklerine, ne kadar doğru olduklarına şaşırdım. Hutch'la ilgili her şey uzun zamandır özlediğim bir şeymiş gibi geliyor.

Gözlerini kapatıyor, alnını benimkine yaslarken memnuniyetle iç çekiyor. "Seni seviyorum, Auden. Hem de çok. Yapamam..." Başını sallıyor. "Yaptığın şey... şirketini satmak..." Uzaklaşıyor, gözlerimin içine, *ruhuma* bakıyor. "Seni kaybetmek zorunda kalmadığım için çok mutluyum ama her şey bu noktaya geldiği için çok üzgünüm."

"Üzülme. Üzülmiyorum. Kararımla tamamen barışığım. Aslında, yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Her şeyin stresi... Sanırım bu beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiliyordu. Şirketi sattığımdan beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım, gerçi bunun seninle de bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum."

"Orgazm yüzünden." Omuz silkiyor ve bana gururlu bir sırıtış atıyor.

İddiasını reddetmiyorum, çünkü bununla bir ilgisi *olduğundan* neredeyse eminim. Kesinlikle zarar vermiyorlar.

"Ama cidden..." Sırıtışı kayıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Teşekkür ederim, Auden."

"Ne için?"

"Benimle birlikte kök salacak kadar beni sevdiğin için. Söz veriyorum..." Yutkunuyor. "Her şeye degeceğine söz veriyorum. Sana asla pişman olmayacağın bir hayat vereceğime. Seni koşulsuz seveceğime. Seni her gün mümkün olan en mutlu hale getireceğime."

"Beni zaten mutlu ediyorsun, Hutch. Bu... *biz*... benim için yeterli ve her zaman da öyle olacak."

"Sen de bana yetersin."

Usulca iç çekiyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere dayıyorum. Bunun iffetli bir öpücük olması gerekiyordu, hızlı bir şey... ama gerçek durum bu değil, bizim için değil.

Hutch dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırıyor, başımı istediği yöne çevirirken kontrolü ele alıyor ve dilini ağzıma sokuyor. Ben hiç

Cuma gecesi sokağa çıkma yasağına geç kalmak üzere olan gençler gibi burada ne kadar öpüştüğümüzü bilmiyorum. Tek bildiğim asla bitmesini istemediğim.

Sonunda ayrıldığımızda gerçekten titriyordum, sadece Hutch'ın dokunuşu yüzünden değil. Hava her geçen dakika daha da soğuyor ve yeniden kar yağmaya başlıyor.

"İnatçılığı bırakıp içeri gelmeye hazır mısınız?" Hutch beni ısıtmak için kollarımı ovmaya devam ederek soruyor.

"Sanırım."

Gülüyor, elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor. "Gel hadi. Sanırım seni ısıtmanın doğru yolunu biliyorum, Sinclair."

"Beni yine orgazmla mı etkilemeye çalışıyorsunuz Bay Grumbles?" "Her zaman."

Gülüyorum, onu eve kadar takip ediyorum. Merdivenleri yarılamiştık ki bir ses bizi durdurdu.

"Reed? Auden? Sen misin?" diye sesleniyor annesi mutfaktan. "Gel, kurabiye ve süt için bize katıl!"

Üvey kız kardeşi hiç bu kadar sinirlenmemiş gibi iç geçiriyor ve o anda Hutch'la birlikte üst kata gizlice çıkamayacağımızı anlıyorum. Annesini kurtarmaya gitmeliyiz.

"Sakıncası var mı?" Hutch bana fısıldıyor.

Başımı salladım. "Hiç de bile. Ayrıca, neden tüm eğlenceyi Noel Baba yaşasın ki?"

Gülümsüyor ve beni çabucak öpüyor. "Gel hadi. Bunu daha sonra telafi edeceğime söz veriyorum."

Bu sözü tutacağından hiç şüphem yok, tekrar, tekrar ve tekrar. Çünkü Hutch'la olan bu şey? Bu bir kaçamak değil. Sadece eğlence değil.

Bu kader... ve sanırım sonsuza dek sürecek.

EPILOG

HUTCH

"Hadi gidelim! Acele edin!"

Ellerimi dizlerime bastırıyorum, yeni çalışanımıza bakarken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

All-Star arasından hemen önce, üst üste beş maç kaybettikten sonra Koç'un görevine son verildi. Kaybetme serisi ve GM'in Auden ve benimle olan olaylarla başa çıkma şeklinden memnun olmaması onun için her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Koç'u severdim. İyi bir adamdı ama yedek kulübesindeki varlığı arzulanan bir şeydi.

Bu takımın başlangıcından bu yana yaşadığı iniş çıkışlar göz önüne alındığında, bu büyük hamle beni şaşırtmadı. Belki sezon ortasında olur diye düşünmüştüm ama sanırım bekleyemeyeceklerini hissettiler. Eğer sezon sonrası için herhangi bir şansımız olmasını istiyorsak bir değişiklik yapmaları ve bazı şeyleri değiştirmeleri gerekiyordu.

Daha önce Comets'te -yine o *lanet Comets'te*- çalıştıktan sonra AHL seviyesinde kısa bir süre görev yapan yeni oyuncuyla sadece iki antrenman yaptık ve ben şimdiden bu takıma daha çok güveniyorum.

"Yine bu ihtiyara takılıp kaldığıma inanamıyorum," diye yakınıyor Hayes, baş antrenöre ters ters bakarak. "Buraya gönderildiğimde Comets'le işimin bittiğini sanıyordum."

"Merak etme Hayes, ben de onlardan kaçamam," diyor Lawson, Carolina'da oynayan ağabeyini kastederek omzuna vurarak.

"Bu onun ilk koçluk işi, değil mi?" Fox yeni adama temkinli bir şekilde bakarak soruyor.

"İkinci." Keller kayarak önümüzde durdu. "Ish. Bundan önce Comets ve AHL için video çekmiş."

"İnanılmaz bir oyuncuydu. Koçluk yeteneğinden hiç şüphem yok," diye ekliyor Locke, her zaman mantığın sesi olarak.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Locke'un dediği gibi."

Şaşkınlık gözlerinde sadece bir anlığına parlıyor ve görüldüğü kadar çabuk kayboluyor.

Noel tatilinden sonra birkaç gün işler biraz garipti ama her zamanki havamıza kolayca geri döndük. Hâlâ biraz kızgınım ama Auden bana Locke'un aramızdaki her şeyi düzeltmek için bir yol bulmaya nasıl yardımcı olduğunu anlattığı için onu çoğunlukla affettim. Ne de olsa biz hâlâ takım arkadaşlarıyız. Birbirimize sonsuza kadar kızgın kalamayız, hele de Kupa'yı kazanma şansımız varsa.

"Siz ikiniz varsanız ben de varım," diyor Fox, her zamanki gülümsemesini göstererek.

"Hmm," diye homurdanıyor Keller.

Hayes ve Lawson başlarını sallayarak yeni koça katıldıklarını belirttiler. Buna sevindim. Kaptan olarak ilk birkaç ayımda bir takım arkadaşımı dövmek zorunda kalmaktan nefret ederdim.

"Dostum, dur." Lawson Hayes'i tokatlar, sonra da tribünleri işaret eder. "Kim o?"

Hayes ona aptalmış gibi bakıyor. "Auden mı?"

"Hayır, yanındaki kadın."

"Rory."

Lawson genç oyuncuya ters ters bakar. "Hayır, seni aptal. Az önce içeri giren kızıl saçlı bomba."

"Ah, o. O-"

"Benim."

Hepimiz arkamıza döndüğümüzde yeni koçumuzun kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını birbirine kenetlemiş bir şekilde arkamızda durduğunu görüyoruz.

"O benim" diye tekrarlıyor, gözleri bizden yeni gelen oyuncunun oturduğu tribüne kayıyor. Sanki hepimizin gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi başını kaldırıyor ve baş antrenörümüze bir el sallıyor.

Dudaklarının seğirmesini yakalamak için tam zamanında döndüm. İşe alındığından beri onu en çok gülümserken görmüştüm.

Lawson dikkatini başka yöne çevirerek, "Not edildi," diye mırıldandı. Sanırım bazen akıllı olabiliyor.

"Kaymaya devam edin çocuklar," diye talimat veriyor Koç.

Hep bir ağızdan "Evet, Koç Smith," dedikten sonra harekete geçiyoruz.

Antrenman, serbest bırakılmadan önce on beş dakika daha sürüyor. Duşa girip çantamı aldıktan sonra Auden'ın beklediğini bildiğim lobiye gidiyorum.

Artık çok fazla mesai yapmadığı için zamanının çoğunu pistte geçiriyor. Şikayet falan etmiyorum ama geçen gün onu tribünlerden çöp toplarken gördüğüme yemin edebilirim. İşini bıraktığı için kesinlikle mutlu ve hala iyi olsa da, sanırım yapacak bir şeyinin olmaması onu yavaş yavaş çıldırtmaya başlıyor.

"Hey, sen." Auden duvarı itiyor ve büzülmüş dudaklarını beni bekleyen dudaklarıma bastırıyor.

"İğrenç." Rory öğürür gibi bir ses çıkarıyor ama biz onu duymazdan gelerek öpüşmeyi başlangıçta planladığımızın çok ötesine taşıyoruz.

Sonunda ayrıldığımızda Auden, "Çok terli ve iğrençsin," diyor.

"Beni terli ve iğrenç seviyorsun."

Gözlerini gökyüzüne kaldırıyor ama bu hareketin arkasında kötü bir niyet yok. Haklı olduğunu biliyor. "Orada iyi görünüyordunuz. Daha iyiydiniz."

"Öyle mi?" Başını sallıyor. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Koç Smith uyum sağlamış gibi görünüyor," diyor. "Nişanlısı da gerçekten çok iyi."

Lawson, saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslak, vals yaparak yanlarına gelirken, "Ve kesinlikle çok seksi," diyor. Gözleri Auden'in ikizini buluyor ve tüm tavrı değişiyor. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor ve göğsünü biraz şişirdiğine yemin edebilirim. "Artık bunu mu yapıyorsun? Antrenmanlarımızı mı takip ediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, yeni koçla tişörtlere karşı skins oyunu oynaması için konuşmam gerekecek. Ben derilileri çağırıyorum." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Gerçekten mi? Tişörtünü çıkaracak mısın? Hayaller gerçekten gerçek oluyor," diyor Rory, sesinde dünyanın bütün sahte heyecanı var. "Özellikle de seni buzun üzerinde teçhizatsız sürüklenirken görmeyi çok isterim." Karanlık sözlerine rağmen kirpiklerini tatlı tatlı kırpıştırıyor, sonra gözlerini deviriyor. "Ben arabada olacağım, Auden."

Rory başka bir şey söylemeden koridora çıkar ve Lawson'ın arkasından şaşkınlıkla bakarken dilinin dışarıda kalmasına neden olur.

Üzerimde hiçbir şey yokken buzun üzerine düştüğümü düşündükçe ürperiyorum. Bu asla hissetmek istemediğim bir acı.

"Çok kaba biri," diye mırıldanıyor, sonra sırtıyor. "Ve beni çok istiyor." Gülüyorum, sırtını sıvazlıyorum. "Hayal kurmaya devam et, dostum. Hayal kurmaya devam et."

"Üzgünüm Lawsy, ama ben Hutch'la birlikteyim. Rory kimseyi istemiyor. Muhtemelen bekâr kalmaya senden daha kararlı."

"Bekar kalmayacağımı kim söyledi?"

Kaşlarını bir kez daha sallamaya başladı ama benim ona doğru bir adım atmamla ellerini kaldırıp geri çekilmesi bir oldu.

"Ne oldu, Hayes? Bana ihtiyacın var mı? Geliyorum!" Topuklarının üzerinde döner ve koridorda kimsenin onu çağırmadığı yere doğru uzaklaşır.

"Ya onu boğacak ya da sonunda onu yıpratacak. Hangisi olduğuna karar veremiyorum."

Auden güler. "Oh, kesinlikle boğmak. Kız kardeşimi çok iyi tanırım; Lawson'a asla bulaşmaz."

Umarım haklıdır. Sezonun geri kalanında odaklanmasını istiyorum, soyunma odasında zafer turları atmasını değil, ki bunu yaptığını kesinlikle görebiliyorum.

"Ee," diye başlıyorum, yanağına hızlı bir öpücük daha konduruyorum. "Öğle yemeği?" "Lütfen. Açlıktan ölüyorum. Kahvaltıyı atladım."

Bu konuda ona ders vermek istiyorum ama yapmıyorum. K o n u aç Auden olunca dersimi aldım - onu kendi haline bırakın ve olabildiğince çabuk besleyin.

"Nereye? Sinclair'e mi?"

Başını sallıyor ve park yerine doğru yürümeye başlarken kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Hayır. Aklımda başka bir yer var."

"Gerçekten mi? Nerede?"

"Denemek istediğim bir yer var..." "Adını sen koy. Seni gitmek istediğin her yere götüreceğim."

Sözlerimin ardındaki gerçeği tamamen bilerek bana sırtıyor. Geçenlerde her zaman Yunanistan'a gitmek istediğini ama bunu gerçekleştirmek için hiç zaman bulamadığını söyledi, ben de geçen hafta ona sürpriz yaparak bu Temmuz için bilet aldım.

"Burası yerel, o yüzden bir servet harcamaya gerek yok." Bana sert bir bakış attı.

Omuz silkiyorum. "Buna değdi." "Ve bunun için seni seviyorum."

Onun sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu belli etmemeye çalışıyorum. Aşık olacağımı hiç düşünmemiştim ve kesinlikle bu konuda bu kadar rahat olacağımı da düşünmemiştim, ama Auden ile her ikisini de yapmak çok kolay.

"Peki bu yer nerede? GPS'ten bulurum." Arka cebimden telefonumu

çıkardım.

"İşte, adresi yazacağım."

Hiç umursamadan telefonumu uzattım ve o da parmaklarını ekrana bastırarak daha önce binlerce kez yapmış gibi gideceği yeri yazmaya başladı.

Geri verdiğinde kafam karıştı.

Ona bir göz attım. "Gitmek istediğin yer burası mı?" Başını aşağı yukarı sallıyor. "Evet."

"Öğle yemeği için mi?"

"Ve akşam yemeği. Kahvaltı da" diye ekliyor ve sonra iç çekiyor. "Paskalya, Cadılar Bayramı, Şükran Günü ve Noel'i bile düşünüyordum. Ve tabii ki Yeni Yıl. Belki bu sonuncunun küçük bir tekrarı." Omzunu bana çarpıyor, sonra önümden yürümeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

Elini tutup onu durduruyorum ve bana doğru dönüyor, yüzünde bir sırtıma beliriyor.

"Evet?" O kadar masumca söylüyor ki neredeyse ona inanacağım.

"Auden..." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, başparmağımı benimkine dolanmış elinin arkasında gezdiriyorum. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Dudaklarını birleştiriyor, o çok sevdiğim ela gözleriyle beni delip geçiyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Öyleyim."

"Ve emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar sert."

Kalan son santimlerini de kendime doğru sürüklüyorum, vücudumla aynı hizaya gelene kadar durmuyorum, onunki benimkine hiç bıkmayacağımdan emin olduğum o tanıdık şekilde baskı yapıyor.

"Benim yanıma mı taşınyorsun, Sinclair?"

Dudakları seğiriyor. "Taşınıyorum, Hutch."

"Sonunda." Dudaklarını kendi dudaklarımla kavıyor, kararından ne kadar mutlu olduğumu ona ağızımla gösteriyorum.

Noel'den ailemle döndükten kısa bir süre sonra ona bundan bahsettim. Ona baskı yapmak istemedim çünkü biraz hızlı ilerliyorduk ama aynı zamanda çok doğru, doğal bir sonraki adımmış gibi geldi. Bana düşüneceğini söyledi, ben de olurlarına bıraktım.

Şimdi benim yanıma taşınıyor ve ben sabırsızlanıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ama aynı anda yeterince uzun olmayan bir süre boyunca bedenlerimiz ve dudaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde duruyoruz. Sonunda bir boğaz temizlenene kadar ayrılmıyoruz.

"Oh, güzel. Kız kardeşimi hırpalamayı bıraktın." Rory kaşlarını kaldırdı. "Artık gidebilir miyiz?"

Auden gülerek benden uzaklaşıyor ve kız kardeşini ileri doğru itiyor. "Artık gidebiliriz." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "*Evde görüşürüz, Bay Grumbles.*"

Hayatımda ilk kez eve dönerken hız cezası yedim ve bunu Auden için tekrar yaptım.

**

Daha fazla Auden & Hutch mı arıyorsunuz?
ÜCRETSİZ bonus sahne almak için kaydolun!

Seattle Yılanları'ndan daha fazlasını mı
istiyorsunuz? Lawson'ın hikayesi bir sonraki
YÜZLEŞME'de!

Teagan Hunter'dan daha fazla hokey mi arıyorsunuz?
Carolina Comets serisinin ilk kitabı PUCK SHY'ye göz atın!
Tek Tıkla PUCK SHY Şimdi >>

**PUCK SHY'nin önizlemesi için okumaya
devam edin...**

PUCK SHY ÖN İZLEME

Collin

"Hayır, hayır, hayır..."

Daha iyi günler gördüğü kesin olan eski püskü Land Cruiser'ımın kaputunun altından dumanlar yükseliyor. Bir homurdanmayla bankete doğru ilerliyorum ve tam son lastiği de ana yoldan çıkarırken araba tamamen duruyor.

Dehşet içime çöktü.

Bir hokey sopasını İngiliz anahtarından daha iyi idare edebilirim ama ben bile böyle bir dumanın iyiye işaret olmadığını bilirim.

İçimi çekip imdat frenini çekiyorum, sonra da hayal kırıklığı içinde elimi direksiyona vuruyorum. Patlayan iki lastiğimin yerine yeni lastiklerin gelmesini beklerken zaten iki gündür önemsiz bir kasabada mahsur kalmıştım.

Şimdi, evime dört saatten az bir süre kalmışken, yine boku yedim.

Eski hurda aracı ülkenin bir ucundan diğer ucuna götürmenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Arabayı düz vagonla taşımamı önerdiğinde babamı dinlemeliydim. Arabanın Kansas'ın orta yerinden Kuzey Carolina'ya kadar olan yolu kaldıramayacağını biliyordu.

Yine de tatilimin son birkaç gününü kendime ayırmaya kararlıyım. Sadece ben ve açık yol, bana eşlik edecek düşüncelerimden başka bir şey yok.

Bunun da kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı çünkü düşüncelerim de bu araba kadar berbattı.

Geçen sezonun sonu beynimde sürekli tekrarlanıyor ve tüm yol boyunca Stanley Cup'ı kaybetmemek için farklı yapabileceğim her şeyi düşündüm.

Berabere biten normal sürenin bitimine dakikalar kala penaltı kullanmamak gibi ki bu da uzatmalarda bir gole ve Altıncı Maçın kaybedilmesine neden oldu. Birinci maçı kazandıktan sonra kendimizi iyi hissediyorduk ve sonuna kadar götürmeye hazırdık. Ancak İkinci, Üçüncü ve Dördüncü Maçları uzatmalarda kaybettikten sonra kendimizi yenilmiş hissettik. Beşinci maç için toparlandık ve zar zor bir galibiyet aldık ama o kıvılcım geri gelmişti. Sonra Altıncı Maç oldu ve son dakikada iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çöktük ve seriyi kaybettik.

Kalbime tam bir yumruk oldu.

Keşke benim için en kötüsünün bu olduğunu söyleyebilseydim.

Bir araba hızla geçerek SUV'u sarsıyor ve beni hayatımın en kötü anlarından birini hatırlamaktan alıkoyuyor.

Anılara yolculuk yapmama gerek yok. Şu anda eve dönmek için ne yapacağımı bulmam gerekiyor. Koç takımın yarın sabah 8'de rapor vermesini bekliyor ve geçen sezon onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra geç kalamam. Bu yıl geçen yıldan daha iyi *geçmeli*. Bir kontratım var. Kendimi toparlamalı, zaman ve paraya değdiğimi kanıtlamalıyım. Comets'te kalmak istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kaputu açtım ve hasara bakmak için arabadan indim.

Motora baktığımda yakın zamanda bir yere gitmeyeceğim belli oluyor. Düzensiz bir sıvı var ve sessiz yolda alçak bir tıslama yankılanıyor; dumanın yükseldiği yerden geliyor.

Kesinlikle çekilmesi gerekiyor.

Ellerimi kotuma siliyorum -annem görse beni öldürürdü- ve arabaya dönüp bardaklıktan telefonumu alıyorum.

En yakın tamirciyi arıyorum ve çıkan sonuçlarda GO tuşuna basıyorum. Ve bekliyorum.

Sonra biraz daha bekle.

Bir şey yok.

Sonuçların yüklenmesi için yeterli hizmet yok.

Yolda bir aşağı bir yukarı yürüyorum ama faydası yok. Hiçbir yerin ortasındayım. Kilometreler boyunca hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığım artarken arabama geri dönüyorum ve etrafı inceliyorum. Ne aradığımdan emin değilim. Belki bir kurtarma? Araba sürerken çok fazla araba geçmedim, bu yüzden yakın zamanda kimsenin yoldan aşağı uçarak gelmesini beklemiyorum.

Gün batımına yaklaşık bir buçuk saat var, belki daha az, ve sanırım beş mil kadar geride bir çıkış vardı. Acele edersem, muhtemelen hava kararmadan yetişebilirim.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum kendimden başka kimseye. "Yürüyeceğim." Belki de bana iyi gelir.

Kafamı boşaltmama yardımcı olur.

Orta konsoldan cüzdanımı ve her ihtimale karşı torpido gözünden bir el feneri alıp arabayı kilitliyorum.

Ekte beni boğmak istemeyen tek kişi olan Rhodes'a bir mesaj atıyorum, sonunda ulaşacağını ve yardım için birini gönderebileceğini umuyorum.

Telefonumu arka cebime sokuyorum ve bir şekilde -daha önce yüzlerce kez yapmış olmama rağmen- ıskalıyorum.

Pahalı metal parçası yere düştü. Ekranın paramparça olduğunu anlamak için elime almam bile gerekmiyor çünkü son zamanlarda şansım böyle yaver gidiyor.

Telefonun bozuk olması umurumda değil. Sorun olmadan başka bir tane alabilirim.

Benim sorunum, Kupa'yı üflediğimizden beri ters gidebilecek her şeyin ters gitmiş olması.

Kaybettikten sonraki hafta, takımdan birkaç kişi - hala benimle konuşanlar - üzüntülerimizi bastırmak için yerel bir barda bir araya geldi. Etrafta çok fazla içki içildikten sonra, bazı pisliklerin bir kadını tartakladığına tanık olduktan sonra bir arbede çıktı.

Ben doğru olanı yaptım. Araya girdim ve her şeyi hallettim.

Ama bilin bakalım her şey olup bittikten sonra kelepçeler kime vuruldu? Ben. İşte o kişi.

Neyse ki kavgayı neyin başlattığına dair gerçek ortaya çıkınca pislik herif suçlamaları geri çekti.

Ama olan olmuştu. Basın geçmişimi araştırmaya başlayınca asabi biri olarak damgalandım ve temiz olması gereken bir dosya birdenbire temiz olmaktan çıktı.

Saldırıdan iki tutuklama mı? Takım için iyi bir görüntü değil.

Adım ve yüzüm manşetlere ve sosyal medyaya yansıyınca, Koç yaz boyunca ortalıkta görünmememi ve gelecek sezondan önce kafamı toplamamı önerdi. Ben de çantamı topladım ve batıya, ailemin çiftliğine doğru yola çıktım.

Ailemin evine giden uçak mı? İki kez ertelendi. Üstüne üstlük valizim kayboldu ve orada bulunduğum ilk üç gün boyunca kardeşimin çok küçük kıyafetlerini giymek zorunda kaldım.

Annem eski yatak odamı ofise çevirdiğini söylemeyi unuttu, ben de ortaokuldan beri kullandığımız aynı hantal, rahatsız kanepeye uzandım. Boyum 1.80, kanepa uyumam gereken son yer. Evdeki ilk haftam boynumda bir bükölme ile geçti ve yemin ederim hala berbat durumda.

Bu, ardından gelecek olan bok fırtınasının sadece başlangıcıydı.

Yaz için eve dönmenin bana iyi geleceğini, hayal kırıklığına uğrattığım şehirden uzak kalmanın en iyisi olacağını düşündüm. Kaybı ve dedikoduları arkamda bırakabilir ve aklımı başıma toplayabilirdim. Ama ters gidebilecek her şey ters gitti ve her şey ters gittikçe bunun bir şekilde benim hatam olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Burnumu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, sakın kalmak için yavaşça nefes alıp veriyorum.

Baskı altında bir şeyleri çözmek benim için tipik bir sorun değil. Sıcağa dayanamayarak NHL'de ilk turda seçilemezsiniz.

Ama bugün, soğukkanlılığımı koruma becerim inanılmaz bir şekilde sınanıyor. Önce arabam, şimdi de telefonum.

"Değişiklik olsun diye *tek* bir şey doğru gidemez mi?"

Bir hışımla, hasarı değerlendirmek için telefonumu yerden kaldırıyorum. Beklendiği gibi, ekran kızarmış. Ama asıl can alıcı nokta?

Açılmıyor.

"Tek kelimeyle harika." Şimdi eğer mesajım bir şekilde Rhodes'a ulaşırsa, bana ulaşmasının hiçbir yolu olmayacak.

İçimde öfke kabarıyor ve işe yaramaz cihazı bir ağaca çarpıp parçalamaktan başka bir şey istemiyorum, ama kaçınıyorum.

Bunun yerine, başımı eğerek ve iki şeritli otoyoldan uzak durmaya dikkat ederek tekrar yola koyuluyorum. Gökyüzü beklediğimden çok daha hızlı kararıyor ve ya gün batımına ne kadar süre kaldığını ya da bu çıkışın ne kadar geride olduğunu yanlış değerlendirmişim.

Yaklaşık bir mil yürüdükten sonra uzaktaki bir tepenin üzerinde farların belirdiğini görüyorum. Her kimse, uçuyorlar.

Bu da beni endişelendiriyor çünkü yolun kenarına yaklaştıkça bana daha da yaklaşıyorlar.

Evren benden o kadar nefret mi ediyor ki, hiçliğin ortasında kimsenin şahit olmadığı bir yerde biçilmek üzereyim? Muhtemelen

cesedimi günlerce bulamayacağını mı sanıyorsun?

Sürücü yavaşlama ya da kenara çekilme belirtisi göstermiyor.

Onlar yaklaşırken yürüyüşümü yavaşlatıyorum, gerekirse yolumdan çekilmeye hazırım. Ve gerçekten zorunda kalacağımı düşünüyorum.

Tam güvenliğim için hendeğe dalmak zorunda kalacağımdan emin olduğum anda, frene basıp yolun her tarafına savrulduklarında yüksek bir gıcırta havayı deliyor.

Araba tamamen durmadan önce otuz metre kadar daha kayıyor.

Felç oldum.

Hareket edemiyorum. Yolun ortasında öylece duran arabadan başka bir yere bakamıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Gökyüzü hala yeterince aydınlık, arabanın içindeki sürücüyü görebiliyorum. Orada kıpırdamadan oturduklarını, muhtemelen benimle aynı şok durumunda olduklarını görebiliyorum.

Sonunda başlarını sallarlar ve ayaklarını frenden çekerler.

Öylece çekip gidecekler mi? Neredeyse bana çarptıktan sonra mı? Öylece çekip gidecekler mi?

Araca doğru iki adım *atıyorum*, ne yapacağımı bile bilmiyorum. Onlara bağırayım mı? Peşlerine mi düşeyim? Bu aptalca olurdu. Ayrıca, başımı daha fazla belaya sokmak istemiyorum.

Ama *kızgınım*. Kim neredeyse bir insana çarpıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gider ki?

Araba yavaşça bankete yanaştığında ve sürücü motoru durdurduğunda yürümeyi bırakıyorum.

Sanırım artık duracaklar.

Her kimse ilk hamleyi yapmasını bekliyorum. Camı açıp iyi olup olmadığını sormasını. İnip özür dilemesini. Oturmaktan başka bir şey yapmasını

Orada. Arabanın içini tamamen göremeyecek kadar karanlık ama dikiz aynasından bana baktıklarını hissedebiliyorum.

Gözlerimi dikip bakıyorum, öfkem her saniye artıyor.

Yemin ederim kapı açılana kadar saatler geçiyor.

"Senin derdin ne?" Kapı aralandığı anda onlara saldırdım. "Bana vurmaya ne kadar yakın olduğun hakkında bir fikrin var mı? Öldürebilirdin."

Bir buçuk metreyi geçmeyen bir kadın arabadan inip bana doğru döndüğünde şaşkınlığımı dizginlemeye çalışıyorum.

Uzun, dalgalı saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyor. Hâlâ bir buçuk metre uzakta ama gözlerindeki şoku buradan görebiliyorum. Çenesi düşmüş, elleri iki yanında titriyor.

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Arabasının arkasında durdu ve kocaman gözlerle bana baktı.

Ama hayranlarımdan gördüğüm o şaşkın bakışlar gibi değil. Yüzünde tanıma belirtisi yok.

Aklını kaçıracak kadar korkmuş görünüyor. Sanki benden korkmuş gibi. Neredeyse ölecek olanın ben olduğumu düşünürsek çok saçma.

Birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, tek kelime etmiyoruz. Dışarısı sakın, pek esinti yok. Onun sessiz nefesleri dışında aramızdaki sessizliği dolduracak hiçbir şey yok.

Buradaki görgü kuralları nedir bilmiyorum. Birkaç dakika önce ona saldırmaya hazırdım, ama bana bakışı...

"Ben,
uh..." Bir
duraklam

a.

On saniye geçti.

"I..." Tekrar deniyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Alttakini dişlerinin arasına çekip orada hapsediyor, bir yandan da ne söyleyeceğini düşünüyor.

Bir iç çekiş.

Ve son olarak, "İyi misin?"

Sesi yumuşaktı. Çekingен.

Başımı salladım.

"Ben... Ben seni görmedim. Sonra gördüm. Ama gerçek olmadığını düşündüm."

Başımı eğiyorum. "Gerçek değil mi?"

Muhtemelen uzun süredir kimseyle konuşmadığım için sesim istediğimden daha boğuk çıkıyor. O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Bu yolla ilgili hikâyeleri bilirsin. Senin Hayalet Serseri olduğunu sanıyordum."

"Ghostly Drifter?"

Neden onun cümlelerinin sonunu tekrar ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. O aldırıyor gibi görünüyor.

"Hikayeleri duymadın mı?"

Başımı sallıyorum.

Ellerini ovuşturuyor, gözlerini etrafımızdaki yoğun ağaçlık alana diyor. "Sözüm ona, bu otoyol boyunca bir serseri dolaşıyor. Alacakaranlıkta ortaya çıktığı ve sadece yalnız insanlara görüldüğü söyleniyor. Arabasının bozulduğunu söyleyip sizi arabasına almak istiyor. Eğer onu arabanıza alırsanız, ona izin vermiş olursunuz."

"Ne için izin?"

"Ruhunu yemek için. Tüm iyi yanlarınızı emdiği, kötü yanlarınızı ise geride bıraktığı söylenir. Onu yakaladığını bildiren herkes takip eden haftalarda korkunç bir suç işlemiş."

"Bu... kulağa saçmalık gibi geliyor."

Bir kahkaha atıyor. "Ama bu geceden önce bu yollarda dolaşan kimseyi görmemiştim ve şey..." Omuzlarını kaldırıyor. "Beni korkuttu. Muhtemelen *Garip, Karanlık ve Gizemli*'yi dinlediğim içindir."

"Johnny'yi dinliyor musun?"

Gözleri şokla açılıyor ve sırtıyor. "Podcast'in hayranı mısın?"

"Onu her zaman dinliyorum..." Duraksıyorum, kim olduğum hakkında çok fazla şey açıklamak istemiyorum. Bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni tanıdığına dair herhangi bir belirti göstermiyor ama benimle oynuyor olabilir. Bu ilk defa olan bir şey değil. "Uçağa bindiğimde," diye bitiriyorum.

"Çok uçmak mı?"

"Bazen istediğimden daha fazla."

Aramıza tekrar sessizlik giriyor ve ellerini sıkmaya devam ediyor. Gergin, ama onu böyle hissettiren ben miyim yoksa ikimiz de neredeyse hayatımızı değiştirecek bir şey yaşadığımız için mi bilemiyorum.

"Ben... Ben gerçekten üzgünüm," diyor sessizce. Sesi ancak fısıltıyı aşıyor ama bana kolaylıkla ulaşıyor.

Yolun bu kısmının ne kadar sessiz olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Ve onun hikayesinden sonra - tamamen saçmalık olsa da - burada olmak biraz ürkütücü.

"Burada ne yapıyorsun?" "Arabam bozuldu."

Dudaklarından yumuşak bir gıcırta çıkıyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Ben serseri bir adam değilim, söz veriyorum."

Gözleri kısıldı. "Bu tam da onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu beni arabana almak." Yüzü düştü ve benden bir adım geri çekildi.

"Siktir." Başımdaki kasketi kaldırıyorum ve yerine takmadan önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kulağa çok ürkütücü geliyor, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Bak," diyorum, ona doğru bir adım atarak. Tekrar geri adım atıyor ve ben de şu anda onu çok korkuttuğumu fark ederek duraklıyorum. "Bu sabah altıdan beri yoldayım ve şimdi arabam bozuldu. Çekici çağırmayı denedim ama sinyal kesildi. Sonra telefonumu düşürdüm ve bugünlerde hiçbir şey eskisi gibi yapılmadığı için bozuldu. Yani şimdi

Mahsur kaldım. Birkaç mil geride bir çıkış gördüm ve o tarafa doğru yürürken az kalsın eziliyordum."

Yüzünü buruşturuyor, yüzü bana bunun için üzgün olduğunu söylüyor.

"Sadece uzun bir gün oldu," diyorum ona. "Yorgun ve sinirliyim ve sadece gideceğim yere varıp yatmak istiyorum. O yüzden bana vurmadığın için teşekkürler. Ben iyiyim. İyisin." Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "Daha fazla ışık kaybetmeden gitmeliyim."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, başka birinin tepeden aşağıya doğru hızla gelip beni neredeyse öldürmeye karar vermesi ihtimaline karşı başımı dik tutuyorum.

Ne lanet bir gün.

Ve şimdi burada zifiri karanlıkta olacağım. Umarım el fenerim bozulmaz. "Bekle!"

Yaklaştıkça ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırtısını duyuyorum. Geri dönüp bekliyorum.

"I..." İç çekiyor. "Şu gördüğün çıkış mı? En az on beş mil geride." "Ne? Emin misin?" İki milden fazla olmadığına yemin edebilirdim. mil.

Ama buradaki her şey aynı görünüyor.

Başını sallıyor. "Bu yoldan yüzlerce kez geçtim. Springsville'in çıkışı. Bir sonraki çıkış şu tarafta" -yöneldiği yolu işaret ediyor -"on mil daha var." Elini bırakıyor, arka cebine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Gerçekten kırsal bir bölgedeyiz ve cep telefonları çekmiyor. Bozulmak için gerçekten kötü bir yer seçmişsin."

Harika. Yanlış yöne yürüdüğümü bilmek güzel. "Nereye gidiyorsun?"

Ona söylemek dilimin ucunda, ama bunun yapılacak en akıllıca şey olacağını sanmıyorum. Tek bildiğim, *onun* Hayalet Serseri olabileceği.

Aptal olma, Albay. Hayalet diye bir şey yoktur.

Onun yerine "Jonesville yakınlarında" diyorum. Tam olarak gittiğim yer değil ama bir kasaba ötede.

"Bartlett'e gidiyorum. Yolumun üzerinde..."

O... "Beni oraya kadar götürmeyi mi teklif ediyorsun?" Omuz silkiyor. "Neredeyse seni eziyordum. Sadece doğru görünüyor."

"Tehlikeli olabilirim."

Başını yana eğip beni dikkatle izliyor.

Buradan gözlerinin rengini net olarak göremiyorum ama bahse girerim parlak bir şeydir.

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Değilim, ama... "Beni tanımıyorsun."

"Beni tehlikeli *olduğuna* ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece o zamandan beri-"

"Ben bir kadını, çaresizim ve kendimi idare etmekten aciz miyim?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kalçasını dışarı çıkarıyor. Sert gözlerle bana bakıyor. "Torpedo gözümde bir silahım var."

Şu anda çok sert görünüyor, sanki bunu benden almayacakmış gibi. Kendini savunması hoşuma gidiyor ama yine de... "Bunu söylemeyecektim. Ama silahını nerede sakladığını da bana söylememelisin."

Dudaklarını birbirine yapıştırıyor. "Bu adil. Gerçi bu konuda yalan söylüyor olabilirim..."

Öyle olmadığını
hissediyorum. "Seni
bırakmamı istiyor musun,
istemiyor musun?"

Hiç tanımadığı birine araba teklif etmesinden gerçekten nefret ediyorum ama o yabancının ben olmasından memnunum.

"Bugün Pazar," diyor. "Tamirhaneler kapalı olacak. Sen ne yapacaksın? Biri gelip seni alana kadar bir yerlerde takılmaya mı çalışacaksın?"

Halkın içinde saatlerce takılmak kulağa pek hoş gelmiyor. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve birine ulaşacak telefonum da yok.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum. "Bir araç harika olur. Daha sonra çekici çağırabilirim." Bana başıyla bir selam veriyor ve arabaya yöneliyor.

Tekrar dönmeden önce dört adım atmıştık.

Bu sefer ona çok daha yakınım, şimdiye kadarki en yakınım.

Gözleri parlak mavi, o kadar parlak ki neredeyse beyaz. Dudakları sarkık ve dolgun, alttaki üsttekenden biraz daha büyük. Burnu küçük ve ucu kalkık ama dikkat dağıtacak şekilde değil. Çok şirin.

Çok *tatlı*.

"Adın ne senin?"

"Ha?" Gözlerimi ağzından çekip bana dikkatle bakan gözlerine çeviriyorum.

"Adın ne?"

"Adım..."

Collin."

"Neden bundan emin olmadın? Bu sahte bir isim mi?"

"Değil." Birinin kim olduğumu bilmemesine pek alışık değilim. "Benim adım Collin. Arkadaşlarım bana Col der." Soyadımı bilerek söylemiyorum.

"Collin." Sanki sevip sevmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi adımı dudaklarında sınıyor. Elini bana doğru uzatıyor. "Harper."

"Memnun oldum Harper." Elini elime alıyorum ve dev pençelerime kıyasla ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Teni de yumuşacık. "Beni ezmediğin için teşekkür ederim."

Dudaklarının kenarında bir sırıtiş belirliyor. "Hadi ama. Daha önümüzde yaklaşık dört saatlik bir yol var."

"Ben kullanayım mı? Gece görüşüne tam olarak güvendiğimden emin değilim." O beyaz-mavi gözler daraldı. "Silah, hatırladın mı?"

"Doğru, torpido gözünde. Hatırlıyorum."

Topuklarının üzerinde d6nerek k6k beyaz Honda'nın s6r6c6 tarafına doğru ilerliyor.

İşte o zaman fark ettim.

Carolina Comets tampon ıkartması.

Hay sikeyim.

Beni hiç tanımamış gibi g6r6n6yordu ama belki de gerçekten iyi bir oyuncudur? Bunu dayandırabileceğim bir şey yok. Onu tanımıyorum. Bu da beni onunla isteyerek arabaya bindiğim için daha da aptal yapıyor.

Teredd6t ettiğimi fark etmiş olmalı.

"Plakamı mı ezberliyorsun?"

oktan yaptım. "Hayır. Etiketini fark ettim. Hokey hayranı mısın?"

Tek bir kahkaha atıyor. "Hayır. Sporla hiç ilgilenmiyorum. Arabayla birlikte geldi." Omuzlarını kaldırıyor. "6yle misin?"

"Hayranınız olduğumu s6yleyebilirsiniz."

"Oh harika." Ben yolcu kapısına doğru ilerlerken g6zlerini deviriyor. "Sadece l6tfen t6m yol boyunca bu konudan bahsetme yoksa direksiyon başında uyuyakalabilirim."

Bu uzun bir d6rt saat olacak.

OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN TEK
TIK >>

TEAGAN HUNTER İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

(buharlı hokey romantik komedileri)

[Vücut Kontrolü](#)

[Face Off](#)

CAROLINA COMETS SERİSİ

(buharlı hokey romantik komedileri)

[Puck Shy](#)

[Blind Pass](#)

[Tek](#)

[Seferlik](#)

[Günah](#)

[Kutusu](#)

[Skor Şansı](#)

[Eldiven](#)

[Kurtarma](#)

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

(romantik komediler)

[Loathe Thy Neighbor](#)

[Love Thy Neighbor](#)

[Komşunu İste Komşunu](#)

[Ayart](#)

SLICE SERİSİ

(küçük kasaba romantik komedileri)

[A Pizza Kalbim Bu](#)

[Gece Seni](#)

[Yoğuruyorum](#)

Doughn't Let Me Go

Bir Dilim Sevgi

[Gözleri Peynirli](#)

TEXTING SERİSİ

(yeni yetişkin romantik komedileri)

[Metinsel Olalım](#)

[Sana Mesaj Atmak](#) _

[İstiyorum Bunu](#)

[Atamam](#)

[Bana Bir Kez Daha Mesaj At Bebeğim](#)

BIRBIRINE BAĞLI BAĞIMSIZLAR

(kızgın, hafif buharlı romanslar)

[Siz Öyle](#)

[Diyorsanız Biz](#)

[Yıldızız](#)

Eğlenceli bir okuyucu grubunun parçası olmak, özel içeriklere ve çekilişlere erişmek ve beni daha yakından tanımak ister misiniz?

[Teagan's Tidbits'e Facebook'ta Katılın](#)

Yeni sürümlerimden haberdar olun!

[Haber bültenime kaydolun](#)

TEŞEKKÜRLER

Kocam, Henry. Sen benim köklerimsin.

Laurie. Bazen hayatta bizim için anlamlı olan insanlar buluruz. Sen benim için o kişisin. İnanılmaz, sadık bir arkadaş ve harika bir asistan. Bunu sensiz yapamazdım.

Editör ekibim. Caitlin, Julia, Judy... Sizin uzmanlığınız olmadan bu kitaplar gerçekten ortaya çıkamazdı. Her zaman bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim.

Kim, Nina ve VPR ekibi. Kariyerimde kaybolduğumu hissettiğimde beni yanınıza aldınız. Bana bir amaç ve yön verdiniz ve tüm bilgeliliğiniz için sonsuza dek minnettarım.

Shannon, Katie ve Emily. Siz hanımlar çarpıcı kapaklar yaratıyor ve en iyi fotoğrafları çekiyorsunuz. Hayallerimi hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Tidbits. Sizler benim en sevdiğim insan grubusunuz. BEN olmama izin verdiğiniz ve her zaman arkamı kolladığınız için teşekkürler.

Washington/PNW. Okuduğum ilk yetişkin kitaplarından biri Kevin O'Brien'in yazdığı *Watch Them Die'di*. Seattle'da geçiyordu ve şehre hemen aşık olmuştum. Orada sevdiğim bir şey vardı. Beni çağıran bir şey. Kısa bir süre sonra Twilight'ı okudum ve Washington'a daha da aşık oldum. Kendime söz verdim, bir gün, ne olursa olsun

ne, ziyaret ederdim. K    k bir kasabadan geldiğim i  in bu hayalin ger  ekten m  mk  n olabileceğini hi   ama hi   d    nmemi  tim. Sonra hayatım garip bir   ekilde deği  ti ve birdenbire bu m  mk  n oldu. B  ylece d  n    t  r  lm     minibus  m  ze atlayıp G  ney Carolina'dan Washington'a gittik ve sonunda hayalimi ger  ekle  tirdim. Bu eyalete daha da a  ık oldum.      haftalık yolculuk sırasında evimizi sattık, G  ney Carolina'ya geri d  nd  k ve hayatımızı toparlayıp bir hevesle Washington'a ta  ındık. Neredeyse bir yıl oldu ve bu verdiğim en iyi karardı. Sana a  ık olmama izin verdiğin i  in te  ekk  rler Washington.

Sen. Bu kitaba   ans verdiğiniz i  in te  ekk  r ederim. Dı  arıda okunacak milyonlarca hikaye var ve benimkini aldığınız i  in   ok ama   ok m  te  ekkirim.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla, Teagan

YAZAR HAKKINDA

TEAGAN HUNTER, bolca iğneleme ve bir parça kalp içeren ateşli romantik komediler yazıyor. Pizzayı, hokeyi ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce *Supernatural*, *One Tree Hill* veya *New Girl* izlerken bulabilirsiniz. Cadılar Bayramı'na hafif bir takıntısı var ve daha serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda PNW'de yaşıyorlar.

www.teaganhunterwrites.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.